KAN KARDEŞİ

2. BASKI

P. D. BALLARD

ALTIN KİTAPLAR DAR DİZİ

altın kitaplar yayınevi

P. D. BALLARD

KAN KARDEŞİ

(Brothers in blood)

Dilimize Çeviren :

Demir TOROS

Bu dizi **Doğan Hızlan** Başkanlığında bir kurul tarafından hazırlanmaktadır.

Birinci Baskı : **Eylül — 1973**
İkinci Baskı : **Ekim 1973**

Altın Kitaplar Basımevi

— 1 —

Son bir saattan beri Jason Dearborne, büyük bir can sıkıntısıyle, karşısındaki ciddî gazetecilerin sorularını cevaplandırıyordu. Bu, basının uzun süredir gerçekleştirmeye can attığı bir röportajdı. Üstelik Dearborne'la bu şekilde, iş çevrelerinin ilgisini çekecek, kendisiyle ilgili herhangi bir haberin gazetelerde yayınlanacak özeti onun bizzat karşılarında oturmasından çok daha etkileyici olurdu. Gazetecilerin düşüncelerine göre bu, Jason Dearborne'un yüksek yönetim tabakasına daha ilk çıkışıydı. İyi bir manşet olurdu bu. İyi bir manşet de, adı zaten ülke içersinde pek meşhur Conglomerated mağazalarını yöneten firma için çok değerli bir reklâm yerine geçerdi. Ticarî üniteleri sarsıp yerinden oynatacak herhangi bir şey söylemeyeceğini bilmelerine rağmen gazeteciler, gene de bir kere ziyaretine gelmek istemişlerdi. O da şöyle böyle, âdet yerini bulsun diye karşısındakilere yardım eder görünüyordu. Adamlar, ağzından gazetelerde yayınlan-

maya gerçekten değer bir haber sızdırabilmek için uzun süre uğraşmışlardı. Şimdi de o ünlü Amerikan hayaline, yani kamuoyunun heyecanla izlediği, bir insanın yükselmesi için attığı büyülü adımların sırrını çözmeye gelmişti sıra. **Wall Street Journal'**ın kır saçlı muhabiri, uyumlu bir sesle, «harvard yüksek okulundan altı yıl önce mezun olduğunuz zaman, bu kadar kısa bir süre içersinde, daha otuz yaşına gelmeden, ülkenin en büyük mağazalarıyle discount house'larının başkanlığına yükseleceğinizi tahmin ediyor muydunuz?» diye sordu. Aynı anda da başkanın bakışlarının camlaşıp kaşlarının da hafifçe çatıldığını farketti.

Jason Dearborne gözlerini, gazetecilerin arkasındaki uzak köşede bütün şuhluğuyle oturup kendisini sinirlendirmek için yalnızca dudak hareketleriyle aşırı derecede açık seçik sözler söyleyen Edy Howe'dan ayırarak kır saçlı adama döndü ve, «Bu aklıma bile gelmemişti doğrusu,» diye karşılık verdi. Ama cevabın asıl hedefi Edy idi.

Edy, dişlerini göstererek sırıttı. Gazeteci ise başını, onaylar gibi sallayarak devam etti.

— «Okuldan mezun olur olmaz hemen Clarence Howe'la birlikte mi çalışmaya başladınız? O büyük —C— mağazaları için...»

— «Hayır. Bu sandığınız kadar çabuk olmadı. Önce Denver'deki, Meyer ve Meyer, firmasına girdim. Hesap uzmanlarının yanına...»

Kır saçlı baş, bir kere daha inip kalktı.

«Emsallerinin en iyilerinden biridir. Evet... Demek o zaman muhasebe ile uğraşıyordunuz? Acaba bizlere... ah... mesleğinizdeki bu değişikliği nasıl gerçekleştirdiğinizi anlatır mısınız?»

Dearborne gülümsedi. «Kovulup kovulmadığımı mı öğrenmek istiyorsunuz yani? Yoo, hayır. Kovulmuş değilim.»

Times'ın muhabiri bu usandırıcı sorulardan ötürü gitgide huzursuzlaşıp sabırsızlanıyordu. Eğer cevapları böyle çürük diş söker gibi çeke çeke öğreneceklerse, bütün günlerini burada geçirmeyi de göze almalıydılar. Üstelik Newark'dan gelen yeni hanım muhabir de hayli sıkılmışa benziyordu, çünkü çantasından çıkardığı pudriyerinin aynasına bakıp kulağının yanındaki bir tutam saçla oynamaya başlamıştı. Eğer bu tahmininde haklıysa, kızla aralarında az önce kararlaştırdıkları yerde buluştukları zaman, kafasından geçirdiklerini yerine getirebilmesi hayli güçleşecekti. Genç başkana dönerek, «Mr. Dearborne...» diye başladı. Sesi pek saldırgan çıkmıştı. Biraz yumuşatarak devam etti :

— «Bu duruma yükselebilmeniz için kullandığınız atlama taşının ne olduğunu kendi kelimelerinizle anlatır mısınız? Bu büyük aşama neydi? Onu nasıl başardınız?»

Newark'tan gelen kız Jason'ın karşısında, Edy Howe'un ise önünde duruyordu. Edy hâlâ bir şeyler söyleyip mimikler yapmaktaydı. An-

cak muhabir kız da elindeki pudriyerin aynasından pekâlâ görebilirdi bunları. İşte o zaman bu röportaj bir anda, basın mensuplarının yayınlamak için son derece ilgi çekici bulacakları bir kişiliğe bürünürdü. Ne var ki Jason böyle skandallere yol açmadan da mükemmel yaşayabilecek bir insandı. Heyecanla öne doğru eğildi.

— «Mükemmel... Fevkalâde... Bunu çok beğendim işte. Evet... Bu, fırsatla şansın birbirlerini nasıl tamamladıklarını tam anlamıyle açıklıyor. Aslına bakarsanız, Meyer ve Meyer, firmasında geçirdiğim ilk haftalar sırasında kendimden hiç de emin değildim. Açıkça korkuyordum.»

Newark'dan gelen kız bu itirafı dinlemek için kendisine doğru döner dönmez ona en güzel biçimde gülümsedi. Artık bütün mesele kızın ilgisini hiç bir kesintiye yer vermeden sürdürmek, kafasının Edy'den ayrılmasını sağlamaktı. Tabiî, pudriyerdeki aynanın gözetlediği Edy idiyse gerçekten.

Sonra, «Sanki birisinin sürekli olarak arkamdan beni seyrettiği duygusunun önüne geçebilmem birkaç haftamı aldı,» diye devam etti. Ve bu düşüncesizce söylenen cümle, Newarklı muhabirin sonunda kurnaz kurnaz, tatmin olmuş bir şekilde gülümsemesine yol açınca, içinden Edy'ye küfürler savurarak hikâyeye girdi.

— «Aradan bir süre geçtikten sonra artık

bu ilk işime iyiden iyiye alışmıştım. Derken bir gün Denver'de yeni kurdukları, Jim Dandy, adlı mağazaları yöneten iki kardeşle amcalarının firmalarına ait maliye defterlerini denetlemeye gönderildim. Ailenin ticaretle uğraşan bu bireyleri, kurulan üç mağazayı önceleri mükemmel yönetmelerine karşılık işleri birdenbire büyütmek için toptancılarla bankalardan fazla miktarda kredi alınca, işler sarpa sarmaya başlamıştı. O sıralarda durmadan zarar ediyorlardı. Ve böyle sürerse, kısa bir süre sonra batmaları işten bile değildi. Başlarındaki asıl problem ise, gerçekten büyük tröstlerle yarışabilmek için, fiyat kırabilmek amacıyle fazla miktarda mal alacak kadar anamal sahibi olmamalarıydı. Onlarla oturup konuştum. Bu belâdan kurtulmak için ya firmalarını büyük bir şirkete satmalarının ya da böyle bir tröstle birleşmelerinin gerektiğini salık verdim. Bana, bu yolu zaten denediklerini, ama kimsenin ellerinden tutmadığını söyleyerek karşılık verdiler ve benim bir alıcı bulup bulamayacağımı sordular.

Doğrusunu itiraf etmek gerekirse nerelere baş vurmanın şart olduğunu ben de onlar kadar bilmiyordum. Yine de, ne olursa olsun, diyerek paçaları sıvayıp körlemesine daldım işin içine. Çünkü yoksa, kısa bir süre sonra tümüyle batacaklardı. Böylece, belki Conglomerated'in ilgisini çekebilirim. umuduyle doğuya doğru yola koyuldum.»

Newarklı muhabir, canlı bir tavırla sözünü keserek sordu. «Howe ailesini daha önceden tanıyor muydunuz?»

Jason Dearborne bu sorunun anlamının geçip kaybolması için bir süre sonra, «Hayır miss,» diye cevap verdi. «Yalnızca Yüksek Ticaret'te okurken profesörlerimizden biri, bir şey satmak istediğimiz zaman en zenginden başlayıp yavaş yavaş daha az varlıklılara doğru inmemizin doğru olacağını, dua okur gibi defalarca tekrar etmişti. Eh... Zirvedeki de Conglomerated firmasıydı. Buraya gelip kartımı vererek bir randevu rica ettim. Meyer ve Meyer firmasının adı, içeri alınmam için yetti sanırım. Mr. Howe da çok nazik davrandılar ayrıca.»

Wall Street Journal gazetesinin muhabiri, Jason'ın yanında oturan beyaz saçlı, cüce denecek kadar ufak tefek adama dönerek, «Demek böyle Mr. Howe?» diye sordu. «Öyleyse Jim Landy mağazalarını beş yıl önce Mr. Dearborne'un tavsiyesi üzerine satın aldınız?»

Clarence Howe, yanında oturan genç adama açıktan açığa göz kırpıp onu dirseğiyle şöyle bir dürttükten sonra, «Aslına bakarsanız ben, Jason'ı satın aldım sayılır,» dedi. «Elindeki problemi çözmek amacıyle bana gelmeye karar vermesindeki akıllılıktan ötürü... Uzun lâfın kısası o mağazaları, Jason'ı elde edebilmek için almak zorunda kaldım. O günkü konuşmamız sırasında, eğer müdürümüz olmayı kabul

ederse, söz konusu mağazaları alabileceğimi söyledim.»

Kır saçlı muhabirin ses tonu, bu açıklamaya pek inanmamış gibiydi. «Gıda ticaretinde tecrübesi olmamasına rağmen mi?» diye sordu.

— «Cost accounting'i biliyordu ya... Bu, tecrübeden daha önemlidir. Gıda maddeleri alım satımını herkes öğrenir zamanla.»

Arkasından Newarklı muhabir kız atıldı. Kedi mırıltısını andırıyordu sesi. «Peki, Mr. Dearborne'u büyük —C— mağazalarının başkanı atamaya neden karar verdiniz?» diye sordu. «Neden ve... ne zaman?..»

Howe, zorbaca bir tavırla Jason'ın kolunu okşadı. «Ne zaman mı? Kendisiyle ilk konuştuğum gün. Yani benden randevu istediği sabah.»

Odanın karşı köşesinde Edy sol kolunu ileri doğru uzatarak sağ elinin parmağını bileğindeki saatın üzerine koydu. Dudaklarının hareketinden, «Kes şunu artık,» dediğini anlamak mümkündü. Bunun üzerine Jason yerinden doğrularak röportajın sona erdiğini bildirdi. Daha ileriki bir tarihte olması şartıyle emirleriydeydi, ama şimdi artık çok geç olmuştu. Ayağa kalktı. Clarence Howe da doğruldu onunla birlikte. Muhabirler birer ikişer odayı terkederlerken Jason da hemen arkalarından Edy'nin yanına varabilmek için yürümeye başlamıştı, ama Newarklı muhabir kız yan tarafa doğru dönerek hızla ilerledi ve Edy'nin yanına

ondan önce vardı. Çabucak seğirtti ve sorulan soruyu işitebilmeyi başardı.

— «Mrs. Bullock... Büyük babanızın yeni bir başkan seçmesi sizi şaşırttı mı acaba? Yoksa, böyle bir şeyi çoktandır bekliyor muydunuz?»

Ayağa kalkmış olan Edy, kendisinden daha kısa boylu olan kızın tepesinden doğru şöyle bir baktı. Durumu eğlenceli bulduğu her halinden belliydi. «Yani bu yere, benim sayemde mi yükseldiğini öğrenmek istiyorsunuz?» diye sordu. «Düşünceniz buysa cevabım, hayır, olacaktır, buraya sırf kendi çabalarıyle yükseldi.»

Muhabir kız az da olsa afallamış gibiydi. Ancak, susmaya da hiç niyeti yoktu. «Çok açık sözlüsünüz.» Hafifçe güldü, sonra devam etti. «Acaba Mr. Dearborne'u şahsen tanıyor musunuz? Mesleğinde yükselmesi hoşunuza gidiyor mu? Yoksa ticarî konularla hiç ilgilenmez, bu gibi şeylerden hoşlanmaz mısınız?»

— «Tersine. Çok ilgilenirim.» Edy'nin ses tonu son derece rahat ve akıcıydı. !Ve artık son derece başarılı ve ünlü bir iş adamı olduğu için onunla evleneceğim.»

— «Yaa... Çok ilgi çekici. Boşandığınızı doğrusu bilmiyordum Mrs. Bullock.»

— «Haklısınız, çünkü daha boşanmış değilim.»

Jason Dearborne, konuşmanın tam burasında iki kadının yanına gelebilmişti. Kendisini boğacak gibi kaplayan öfkesiyle mücadele eder-

ken soğuk bir tavırla, «İzninizi rica edeceğim,» diye homurdandı. «Az önce de söyledim. Röportaj bitmiştir.»

Newarklı muhabir büyük bir neşeyle, «Teşekkür ederim Mr. Dearborne,» dedi. «Çok mersi Mrs. Bullock. Allahaısmarladık.» Sonra öğrendiği, gerek yayınlanabilir, gerekse yayınlanabilmesine imkân olmayan bilgilerin verdiği sevinçle, T i m e gazetesi muhabirinin randevusuna yetişebilmek için çabucak yanlarından ayrıldı. Edy ise, daha kapı kızın arkasından kapanmadan, parmağını sallayan Jason'a bakarak kahkahalarla gülmeye başlamıştı. «Burada oturmuş, sunduğun o çılgınca pandomim programıyle ne haltetmeye çalışıyordun?» diye sordu Jason. Sonra kapanmış kapıyı göstererek, «O kadının elinde küçük bir ayna vardı,» diye ekledi. «Söylediklerini, dudaklarının hareketinden anlıyordu.»

Edy zarif bir hareketle omuzlarını silkti. «Demek bildiğim bazı kelimeleri o da biliyormuş. Ne çıkar bundan? Aslına bakarsan, seni bu röportaj sırasında biraz rahatlatmak, sıkıntını dağıtmak istemiştim. Aman Tanrım... Muhabirlerle konuşurken ne kadar öfkeli ve inatçı bir halin vardı, farkında mısın acaba? Tam anlamıyle profesyonel, sıkıcı malî müşavirlere benziyordun.»

Clarence Howe, tartışmanın sonuna yetişebilmişti. Jason'ın sinirli halini görünce kaşlarını kaldırdı. «Duruma bakılırsa, bazı ilgi çeki-

ci olaylar kaçırmışım galiba. Ne oluyorsunuz? Ne bu heyecan?»

— «Torununuz, yüzükoyun yatırılarak pataklanması gereken bir yumurcaktır Mr. Howe.»

— «Bu benim bilmediğim, yeni bir şey değil ki.» Yaşlı adam kahkahaları koyuverdi. «Eğer onunla yaşamaya niyetin varsa, iki elinle birden vurman gerektiğini göreceksin.»

Kız ikisine birden gülerek, «Bu işi, ben Las Vegas'dan döndükten sonra hallederiz,» dedi. «Tabiî gidiş uçağını kaçırmamam için beni Kennedy havaalanına zamanında yetiştirebilirsen.»

— «Seni otobüse bindirmeliydim,» diye homurdandı Jason.

— «Ama bavullarım, otomobilinin bağajına yerleştirildi bile.» Döndü, büyükbabasını öptükten sonra Jason'ın koluna girdi. «Jason'ın mağazalarına, o dönüp göz kulak olana kadar 'vi bak olmaz mı Howie?»

— «Şu kızı eğer sen pataklamazsan, bak açık söylüyorum, bu işi ben yapacağım,» diye bir tehdit savurdu Clarence Howe. Sonra ikisini birden kapıya doğru itti.

Jason'la genç kız asansöre binip otuz kat aşağıda, zemin kattaki garaja inerek otomobile bindiler. Sonra da Americas caddesine çıktılar. İkisi de konuşmuyordu. Hiç niyeti olmamasına ve az önceki röportaj sırasında da bir hayli sinirlenmesine rağmen son altı aydır olup

bitenler, bir bir Jason'ın kafasından geçmeye başladı. Edy ile ilk karşılaşmaları ve o andan bugüne kadar adım adım yükselmeler... Şimdi yanında oturanla, altı ay önce rastlantıyla karşılaştığı kız arasında en ufak bir benzerlik yoktu. Yola gelmez edepsizliği dışında tabiî. İşte bu bir türlü değişmemişti.

Altı ay kadar önce kiralık arabasını, Howe'un Westchester'deki malikânesine doğru normal bir hızla sürüyordu Jason. Burayı ilk ziyaretiydi. Kıvrıla kıvrıla uzanan uzun yol, yamaçları yaşlı ağaçlarla kaplı tepeler ve küçük bir gölün üzerindeki çim kaplı arazinin zirvesinde bir taç görkemiyle yavaş yavaş belirlenmeye başlayan büyük ev kendisini müthiş etkilemişti. Ansızın, fundalıkların gözden sakladığı, atlıların gezinmesine özgü bir ara yoldan bir at fırlayıverdi önüne. Neredeyse çarpışıyorlardı. Atın üstündeki, dizginlere olanca gücüyle asılarak hayvanı, tam otomobilin ön çamurluğuna vuracakken şaha kaldırarak güçlükle zaptedebildi. Doru at çırpınıyor, dizginlerin kontrolundan kurtulmak için başını çılgın gibi sallayıp, yerleri eşeleyerek atılmaya çalışıyordu. Bu durum, eyerde oturan hayvanı yatıştırmayı başarıncaya kadar sürdü. O sırada, ata bir zarar vermemek için yaptığı şiddetli fren sonucu arabası stop etmiş olan Jason, sinirleri gergin oturmaktaydı direksiyonda. Bütün korkusu, atın, üstündekini savurup sırtından atmasıydı.

Sonra kendisini toparlayarak biniciyi dikkatle süzdü. İlk bakışta ters giyilmiş şekilsiz bir şapka, günün gençlerine göre hayli kısa kesilmiş saçlar, sahibine büyük gelen desenli bir gömlek, solmuş dar bir blucin ve üzengilere takılı bir çift kir içinde çıplak ayak çarptı gözüne. Binicinin büyücek bir haşarı çocuk olduğunu düşünerek heyecanlandığını belli edip karşısındakine tatmin zevki vermekten vaz geçti. Ve hafifçe eğilerek marşa bastı. Motordan inilder gibi birtakım sesler duyuldu, ama hepsi o kadar.

— «Arabanızın motoru boğuldu sanırım.»

Bu, bir kız sesiydi. Jason başını kaldırarak yeniden baktı. Evet yanılmıyordu. Atla birlikte otomobilin önüne atılan bir kızdı. Şimdi ise hayvanı tamamiyle yatıştırmış, dikkatle karşısındakini süzüyordu. «Verdiğiniz bilgi için teşekkür ederim,» dedi Jason. «Ana yola böyle birdenbire çıkılır mı? Neredeyse atı çiğnetecektiniz.»

Bu şekilde hitap edilmekten hoşlanmamışa benziyordu kız. Dudaklarında belirip kaybolan yapmacık bir gülümseyişle özür diledi. Sonra konuyu değiştirerek, «Siz, Howie'nin Denver'den gelecek adamı olmalısınız?» diye sordu. «Adınız Jason Dearborne, değil mi? Howie beni kandırmış. Sizin yakışıklı bir genç olduğunuzu söylemişti.»

Oysa, yakışıklı değildi Jason. Çenesi biraz fazlaca uzundu. Kendisine arzulu ve aç gözlü

havası veren ince yüzünün kemik yapısı da fazlaca belirliydi. Kuru, ifadeden yoksun bir sesle, «Uğradığınız hayal kırıklığından ötürü özür dilerim,» dedi. «Kızın, Clarence Howe ile ne gibi bir ilişkisi olduğunu bilmiyordu. Herhangi bir tuzağa düşmeye de hiç niyeti yoktu. Yeniden otomobili çalıştırmayı denedi. Motor homurdanmasına rağmen bir türlü çalışmıyordu. Kız, «Howie sizin genç olduğunuzdan da söz etmişti,» dedi. «Kaç yaşındasınız?»

— «Yirmi sekiz.»

— «Eh... Otuzun altında, ama merdiven dayamış sayılır. Ancak, seçildiğiniz işe göre gene de gerçekten genç sayılırsınız. Neyse... Sizin yerinize arabayı ben çalıştırayım mı? Küçük köleleri tarafından bekletilirse Clarence Howe fena halde sinirlenir de.»

O sırada araba öksüre tıksıra çalışmaya başladı. Jason gaz pedalına sonuna kadar basarak motoru temizledi. «Tam zamanıdır,» dedi. kız. «Hadi... Yola koyulabilirsiniz artık küçük köle.»

Jason vitesi bire takarak sessizce hareket etti. Bir yandan da dikiz aynasını gözlüyordu. Kız topuklarını hızla atın böğürlerine çarptı ve yolu enlemesine aşarak ağaçların arasında gözden kayboldu.

Kızla ikinci defa biraraya geldikleri zaman ilk karşılaşmalarının üzerinden yalnızca üç saat geçmişti. Patronu Clarence Howe ile birlikte ikinci kokteyllerini içiyorlardı. Tam o sırada

kütüphaneye girdi kız. Şimdi arkasında basit, beyaz bir elbise vardı. Elbise her ne kadar şeffaf değilse de altına iç çamaşırı giymediği hemen belli oluyordu. Bu defa ayaklarını yıkamış ve sandaletler giymişti. Kısa sarı saçlarını ise, omuzlarına dökülen kızıl bir peruk gizliyordu. Kız içeriye girdiği zaman Jason ayağa kalktı. Howe oralı olmamıştı. «Torunum Mrs. Bullock.» dedi bardağı ile göstererek. «Edy, bu bey benim yeni idarî yardımcım Mr. Dearborne'dur.»

Kız elini uzatmadı. Cüretle gözlerini genç adamın yüzüne dikerek, «Jason'la kısa bir süre önce tanışmıştık,» dedi. «Ama bu halimle beni tanımayabilir.»

Peruğunu hafifçe okşarken bir mankenin yumuşak hareketleriyle olduğu yerde yavaşça döndü, sonra uzun kirpiklerini kırparak, «Beni böyle mi tercih edersiniz?» diye sordu.

Birbirlerine o kadar yakın dururlarken Jason daha önce gözünden kaçmış bir şeyi farketmişti. Kızın gözleri, kahverenginden çok güneşte bronzlaşmış bir renge sahip duygusu uyandırıyordu. Altın renkli ebruluydu bunlar. K e d i g ö z ü gibi. Bu cümlecik Jason'ın aklına geldiği sırada Howe, «Mallarını burada teşhir etme kız,» diye homurdandı. «Bu çocuğa ihtiyacım var. Ve onun, senin gibiler tarafından alt üst edilmesini de hiç istemiyorum. Ne yöne doğru ilerlediğinin mükemmel farkında o. Ayrıca istediği yere varmak için patronunun torunuyle evlenmek zorunda olmadığını da biliyor.»

Kız büyük babasına burnunu kıvırdı, sonra bara yaklaşıp kendisine martini hazırlayarak kadehin üzerinden bir kedininkini andıran sabit bakışlarla Dearborne'u seyretmeye koyuldu. Yemek boyunca son derece sessizdi. Sofradan kalkılır kalkılmaz özür diledi ve yanlarından ayrılarak antreye doğru uzaklaştı. Az sonra dışarıda boğuk bir motor sesi yankılandı, uzun far ışıkları kavisli yolu bir an aydınlattı. Arkasından motor sesi gitgide hafifleyerek duyulmaz oldu.

Evdeki uşaklardan biri gelerek kadehlere konyak koyduktan sonra Clarence Howe koltuğuna yerleşip bardağını avuçları arasında ısıtmaya başladı. Jason'ın kendisini ilk gördüğünden, hatta sofraya oturmazdan önceki halinden bile çok daha ufak tefek bir görünüşü vardı adamın. Yuvarlak başının tepesi tümüyle açılarak çıplaklaşmış, kulaklarının arkasından fışkıran ipek gibi yumuşak saçlı küçülmüş bir tip.

— «Şu kız için neler yaptığımı yalnız Tanrı bilir,» diye mırıldandı yaşlı adam. İç çekmesini andıran bir sesle öylesine usul konuşmuştu ki Jason, Howe daha hızlı, kavga eder gibi sabırsız bir tavırla devam edinceye kadar bu sözlerin kendisi için söylenip söylenmediğini kavramakta epey güçlük çekti. Bu sırada Clarence Howe, «Benim gibi eski kafalı yaşlı bir adam, çocukluktan çıkıp gençliğin ilk basamaklarını tırmanan bir kızı yetiştirmesini nereden bilebilir?» diye devam ediyordu. «Biliyor musun, ba-

bası Kore'de ölmüştü. Bunun üzerine Edy'le annesine haber göndererek onları yanıma çağırdım. O sırada San Diego'da bulunuyorlardı. Bir süre sonra Edy boynuna, üzerinde adı ve gideceği adres yazılı bir etiket bağlı olduğu halde çıkageldi. Anası ise ortadan kaybolmuştu. Bir assubay başçavuşla kaçmış galiba. Her neyse... Bu olaya aldırış etmedim. Çünkü kadını sevmediğim gibi ona güvenim de yoktu. Ancak kendisine vereceğimi umduğu bir miktar paranın onu buraya getirteceğini sanmıştım. Oysa, istediği başka şeyler de varmış her halde. Ve öylesine basıp gitmekle Edy'ye de çok kötülük yapmış oldu.»

Jason Dearborne, şaşkınlığını gizlemek için kendisine biraz daha konyak doldurdu. Howe'u, ondan böylesine gizli şeyler bekleyecek kadar iyi tanımıyordu aslında. Aralarında yalnızca meslekî bir tanışıklık vardı. Ve Howe, genç adamı hedef tutarak anlattığı bu aile sırlarının açıklanmasından ötürü ilerde pekâlâ pişman olabilirdi. Bu da ortak ilişkileri üzerinde ters bir etki yaratabilirdi. Konuşmanın önünü alabilmek için, «Edy bende aklı başında bir insan duygusu uyandırdı,» diye mırıldandı. «Yaşı ilerledikçe her şeyi daha iyi kavrayacağına eminim.»

Ancak bu sözler, yaşlı adamı duduramazdı. Hattâ Jason'ın söylediklerini işitmemişti bile belki de. «Edy, kendisinin iyi bir insan olmadığına karar verdi,» diye devam etti. «Hiç bir

zaman düzelemeyeceğine de inandı. Kelimenin tam anlamıyle asî bir çocuktu. Küçükken dadılarını ısırırdı. Öğrenimi sırasında on tane okul terketti. Sonunda koleje girdi ve her türlü haltı yiyen zibidilerin tam ortalarına düşmüş oldu. Ohh...» Başını kaldırınca, Dearborne'un, gözlerini bardağına dikerek öylece oturduğunu görmüştü. Bunun üzerine, «Bunları sana neden anlattığımı merak etmişsindir her halde,» diye ekledi. «Bunu, günün birinde ona âşık olursun diye anlatıyorum. Anlamanı, bilmeni istiyorum o yüzden. Her neyse... Ne diyordum?.. Evet, derken Edy Columcia'ya gitti ve orada o Bullock denilen herifle tanıştı. Ben o namussuzun varlığını bile çekemezken evlenivermezler mi? Ama bu hiç değilse, şimdiki çocukların bu konudaki diğer davranışlarından daha uygun oldu, o da ayrı. Üstelik kız, buraya geldiği günden bu yana, en mutlu zamanlarını yaşıyor gibiydi. Derken kocası olacak herif bir gün, Edy'ye haber vermeyi bile gereksiz bularak Kanada'ya çekip gitti.»

Bir dereceye kadar ferahlayan Dearborne, hafifçe hoşnutlukla homurdandı. Ancak Howe, bunun da farkına varmamıştı. Anlatmak istediği daha başka şeyler de olduğu için konuşmasına ara vermeden devam etti.

— «Bu olay Edy'yi değiştirdi, ne var ki, benim istediğim şekilde değil... Uzun saçlarını kesti. Bildiğimiz normal kadın elbiselerini ya tek başına iken ya da evde otururken giymeye

başladı. Bu arada o eski, akılları sıra devrimci geçinen asî grubundan ayrılmış, kent kulübündeki çocuklarla gezmeye koyulmuştu. Ama ne geziş?.. Çocuklar Edy'nin arkasından yanıp yakılıyor, o ise birbiri ardından flört değiştiriyordu. Herkesten nefret ediyor, önüne kim çıkarsa çıksın kırmak istiyordu sanki. Onun bu hali beni çok üzüyor. Nasıl yardım edeceğimi de bilemiyorum doğrusu. Ve sana da peşin söyleyeyim. Eğer sen de Edy'ye kapılırsan, sırılsıklam aptalsın demektir.»

Bu, Westchester malikânesinde geçecek bir sürü hafta sonu tatilinin ilki idi. Howe, Jason Dearborne'u, kent kulübüne yazdırdı. Ancak aylar geçtikçe Jason, Clarence Howe'un ilk günkü uyarılarına rağmen, Edy'le kendi arasında bir gönül macerasını âdeta arzular oldu. Hattâ bu uyarı, genç adamın ilgisini uyandırmak için bilerek yapılmıştı belki de. Ancak böyle de olsa, bunun Jason için hiç önemi yoktu. Alaycı kadınlardan hoşlanmazdı. Oysa zehir gibi bir dili vardı Edy Bullock'un. Bu yüzden genç adam elden geldiğince kızın yolu üzerine çıkmamaya çaba gösteriyordu.

Derken bir akşam dairesinde yalnız başına otururken zil çaldı. Ve gidip kapıyı açınca da Edy Bullock'la burun buruna geliverdi.

Jason bu durum karşısında düştüğü şaşkınlığı gizlemeye çalışmamıştı. Kadınlar hakkındaki tecrübeleri çok azdı. Ve o güne kadar edindiği bilgilere de güvenemezdi. Geçirdiği sey-

rek çapkınlık maceralarından sonuncusunun kahramanı olan kız, Denver'de, çalıştığı Meyer ve Meyer firmasının merkez bürosundaki bir sekreterdi. Bu düzensiz ilişki de, kız, Jason'ın kendisiyle evlenmek amacıyle konuşmadığını sezince bitmişti zaten. Bundan önceki macerasında ise, Cambridge lokantasında çalışan bir garson kızı sevdiğini sanmış, ancak kısa sürmüştü. Kızı, yatak odasında iki erkekle birden yakalayıncaya kadar... Bu yüzden, Edy'yi karşısında bulunca, ne diyeceğini şaşırdı. Sonra kendisini toparlayarak, «Girmez misin?» diye mırıldandı.

— «Ben de, içeriye ne zaman buyur edileceğimi bayağı bayağı merak etmeye başlamıştım doğrusu.»

Jason hâlâ yerinden kımıldamadığı için Edy elini uzatıp genç adam kenara çekilinceye kadar onu göğsünden itti. Sonra yanından kayarak içeri girdi, olduğu yerde bir daire çizip odayı bir bakışta inceledi ve arkasından sahte bir surat buruşturmasıyle, «Pöf...» diye mırıldandı.

Elbisesinin ceplerini karıştıran Jason bir sigara bulmayı başardı. Ancak, ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu bir türlü. Hayretle, Edy'nin kendi evine gelmesindeki nedeni anlamaya çalışmaktaydı. Kız geri dönüp sokak kapısını iterek kapattı, sonra, «Bunlar senin aldığın eşyalar olmasa gerek, değil mi?» diye sordu.

Jason cevap vermek istedi. Ancak sesi, sanki boğazlanıyormuş gibi çıkmıştı. Belli et-

memek için birkaç kere öksürdü.

— «Evin yalnız bu odası benim. Daire sahibi kiraladı. Kirayı da hafta sonları ödemek üzere anlaştım, çünkü büyükbabanın beni burada daha ne kadar tutmak istediğini kesinlikle bilmiyorum.»

Kız cevap verirken beliren, karşısındakine inanmazlık hali öylesine gerçekti ki, bunun doğru olup olmadığını anlayamadı. Edy sordu:

— «Yani daha hiç bir şeyden haberin olmadığını mı söylemek istiyorsun?»

— «Yeteri kadar açık konuştum sanırım.»

— «Ohh... Tanrı aşkına doğru mu bu söylediklerin? Ah o sefil keçi yok mu? Oysa gene aynı şeyle uğraşıyor. Ben kaç haftadır biliyorum. Yani Howie... Senin başkan seçilmeni sağlamak için idare heyetinin gelecek ay yapılacak toplantısını bekliyor. Gerçekten sana haber vermedi mi?»

Jason Dearborne'un şaşkınlıktan çenesi sarktı. Ağzı bir karış açık genç kızı süzüyor ve başını sallıyordu. Edy, «Ve chief executive officer,» diye devam etti. «Geçen gün Haymark'la konuşurken işittim. Şirketteki bazı kimselerin yükselme tarzlarının doğru olmadığını, ancak firmanın dizginlerini daha hâlâ elinde tuttuğunu söylüyordu. Zamanı gelince dizginleri sana verecek ama...»

Kızın bundan sonra neler söylediklerini duymamıştı bile. B a ş k a n kelimesi büyülemişti onu. Bu yaşta başkan olmak ha? Hem de

Conglomerated mağazalarının?... İnanılmaz bir şeydi bu. Howe'un kendisini doğuya getirmesinin nedeni bu muydu acaba? Merkez büroda olup bitenleri tam anlamıyle kavrayabilmesi... Organizasyon tablosunda kendisinden ilerde en azından yarım düzine başkan yardımcısı olmasına rağmen bir anda hepsini birden geçip başa mı geçecekti?

Ama kuşku duygusu, ansızın başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi uyandırıp kendisine getirdi Jason'ı. Edy'nin numaralarından biri olmalıydı bu herhalde. Kent kulübündeki erkeklerle dans ederken onlarla nasıl oynuyorsa kendisine de aynı duruma sokmak istiyordu. Onlara önce ümit verir, sonra da en ummadıkları bir sıra sırtını dönerdi.

Jason, Edy'nin kendisini kandırmasına izin verdiği için içinden okkalı bir küfür savurdu. Sonra sokak kapısını hızla açarak kızı kolundan yakaladığı gibi dışarı atmaya çalıştı. Ama çok çevik kızdı Edy. Bir ayağını genç erkeğin bacağına dolayıp gömleğine asıldı. Bir yandan da, «Dursana bir dakika yahu,» diye bağırıyordu. «Beni neden bu kadar yanlış tanımışsın anlamıyorum. Şaka falan ettiğim yok. Sözlerim doğrudur. İhtiyar budala, Tanrılık taslamaktan çok hoşlanır da.»

Genç adam Edy'yi savunarak kendini kurtarıp geriye çekildi. Şaşırmıştı, ama kızgınlığı hâlâ devam ediyordu. Sokak kapısını çarparak kapattıktan sonra bağırdı.

— «Bir daha Clarence Howe'dan, az önceki gibi söz ettiğini duymayayım. Bugüne kadar gördüğüm bütün patronlardan daha iyi davranıyor adamlarına. Buna karşılık sen de onu ne takdir ediyorsun yani? Hem madem Howe'dan bu kadar nefret ediyorsun, neden çekip gitmiyorsun buradan? Artık kocaman bir kızsın. Her neyse... Anlat bakalım, bu başkanlık palavraları da ne?»

— «Sana bunun doğru olduğunu söyledim.» Edy de bağırıyordu şimdi. «Sözlerim, tamamen gerçektir.» Sonra başını, sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi önüne eğerek ağır ağır köşedeki kanepeye doğru yürüdü, oturdu. «Ayrıca, Howie'den de nefret etmiyorum.»

— «Oysa duygularının öyle olduğunu az önce mükemmel göstermiştin.» Yine de genç adam bir hayli yumuşamıştı. Gidip kanepenin yanındaki iskemleye çöktü. «Ne oluyor sana Tanrı aşkına, anlatır mısın?»

Genç kız bir süre sessiz kaldı. Sonra birdenbire başını kaldırarak, «Peki anlatacağım,» diye karşılık verdi. «Howie'den nefret etmiyorum. Yanına ilk geldiğimde, annem için çok kötü şeyler söyledi bana. Oysa bunları o sırada söylememesi gerekiyordu. Üstelik annemin kendi başına hareket etmeye karar verip onun maddî yardım tekliflerine kulak asmayacak kadar cesareti de vardı. Onun gerçekte nasıl bir insan olduğunu bilmeyi ne kadar isterdim?.. Oy-

sa beni uçağa bindirdiği günden beri kendisinden hiç bir haber alamadım.»

— «Bütün bunlar, buraya gelişinin ilk zamanlarında seni epey huzursuz edip yalnız başına kalmana yol açmıştır.»

— «Hâlâ da yalnızım. Howie ile hiç bir zaman gerektiği gibi konuşamadım, neden çeşitli okullardan kovulduğumu anlayabilmesini bir türlü sağlayamadım. Okuldaki kız arkadaşlarımın hepsi de düzenli aile hayatı olan o cici kızlardandı. Tabiî bu durum karşısında annemden kesinlikle söz edemiyordum. Oraya ait değilmişim gibi hissediyordum kendimi. Bu yüzden sırf kendi yetenek ve çabamla bir kişilik elde etmeğe çalışıyor, karşıma çıkan her şeyle, herkesle uğraşıyordum. Bu konuda özellikle Ed Bullock üzerinde başarı kazandım sanıyorum. Beni terkedip kaçana kadar tabiî. Bundan sonra da her şeyin ne kadar sahte olduğunu anladım. Hayatta tek gerçek, seksti. Ed Bullock ise bunda iyiydi gerçekten. Bunu her zaman söylerim.»

Konuşurken bakışlarını, kucağında kavuşturduğu ellerinden ayırmamıştı. Sonra o her zamanki cüretli bakışlarla süzdü Jason'ı. «Sen de iyi misindir Jason?»

Genç adam karşısındaki kızdan en umulmayacak şeyleri beklemesinin gerektiğini öğrenmişti artık. Elinden geldiği kadar tabiî bir tavırla cevap verdi.

— «Bugüne kadar fazla yakınmadım.»

— «Yaa... Görelim bakalım öyleyse.»

Ve Edy yerinden doğrularak yatak odasına doğru yürümeye başladı. Elbisesini de başının üzerinden çekerek çıkartıyordu aynı zamanda. Altına ufacık bir bikiniden başka bir şey giymemişti. Jason, önünde geçen şeylerin uyandırdığı şoktan kendini kurtararak ayağa kalkıp kapıya doğru ilerleyecek kadar toparlandığı sırada külotunu da sıyırıp bir köşeye atmıştı genç kız.

Jason işte bu kadarını hesaplamamış, bunun sonucu olarak da herhangi bir savunmaya girmediğinden şimdi tam anlamıyle kapana kısılmış sayılırdı. Edy'yi reddetse, bu olayı sonsuza dek kafasına vurarak hayatı kendisine zehir edeceğini biliyordu. Peki, ya ona sahip olsa?.. Edy, Clarence Howe'un torunuydu. Ve Jason, genç kız durumu büyükbabasına anlattığı zaman ihtiyarın nasıl davranacağını kesinlikle kestiremiyordu şimdiden. Aslına bakılırsa, nasıl hareket ederse etsin, her iki şeklin de Clarence Howe'a anlatılacağından emindi.

Edy'nin vücudu sıcak, diri ve dolgundu. Belki de bunlar yol açtı karar vermesine. Ama bu tek taraflı oyunda kız üstün gelemeyecekti. Kendi kendine söz verdi. Sonra tek bir kelime bile söylemeden soyundu, yorganı çekti ve kızı kolları arasına aldı.

Bir süre seviştiler. Genç adam kendisini tutarak Edy'yi bir hayli tahrik etmiş, hattâ sahip olması için genç kızı yalvartarak bu küçük

zafere, üstünlüğe erişmişti. Az sonra şehvet yorgunluğu ile yan yana yatarlarken, «Eh... Pek fena sayılmaz,» dedi genç kız. «Yeni başlayan biri için hayli iyi. Öğreneceksin.»

Otomobil hızla süzülürken Edy büzüldüğü köşeden belli belirsiz bir sesle. «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Basın toplantısındaki davranışlarımdan ötürü özür diliyorum.»

Jason hafif bir şaşkınlıkla geçmişten döndü. Üzerinde ilerledikleri sürat yolunu dolduran trafik kalabalığına yarı aralık gözkapaklarının arasından bakıyordu. Tünelden çıktıktan sonra otomobili nasıl sürdüğünün farkına bile varmamıştı. «Önemi yok,» diye cevap verdi. «Zaten bunu düşünmüyordum.»

— «Farkındayım. Sanki başka bir dünyada yaşıyordun. Yola çıktığımızdan beri bir kelime bile söylemedin.»

Jason gülümsedi. «Daireme ilk defa gelip de bana başkan olacağımı anlattığın o geceyi düşünüyordum.»

— «Bu, rastlantıydı. Senin, evlenebileceğim insan olup olmadığını anlamak için gelmiştim aslında. Howie'nin isteğinin bu olduğunu biliyordum. Senin hareket tarzından da kadınlar üzerinde fazla tecrübe sahibi olmadığın rahatlıkla anlaşılıyordu.»

— «Demek bu konuda benim bir söz hakkım yoktu.»

— «Hem de kesinlikle yoktu.» Kendini be-

ğenmiş bir tavırla konuşmuştu genç kız.

Seviştikleri o geceden sonra Edy, sık sık Jason'ın dairesinde kalmaya başlamıştı. Ve günün birinde, genç adamla evlenmeye karar verdiğini açıkladığı zaman fena halde şaşırmıştı Jason. Şaşırmış ve rahatsız olmuştu. Onunla evlenme fikrini beğenmediği için değil... Aslında insana hayli hoş gelen bir teklifti bu. Çünkü o yabancı kentte kendisini hâlâ yalnız hissediyordu. Ama kafasının derinliklerinde huzursuzluk uyandıran bir kuşku yatmıyor da değildi. O güne kadar ne gerçekten âşık olmuş, ne de kadınlarla sık sık ilişki kuracak kadar seksle ilgilenmişti genç adam. Belki seks hayatı normal değildi. Belki de bu duruma, mesleğine aşırı düşkünlüğü yol açıyordu. Ancak bir evliliğin yakınlığını istiyordu gene de ve avantajları ise gün gibi açıktı. Bu durumda Howe ailesinin bir üyesi ve Howe imparatorluğunun lideri olarak bütün hizmetlerini bir noktada toplaması mümkündü. Kendi kendine gülerek, «Bunlar, muhasebeci kafası taşıyan bir insan için önemli vaatler,» dedi. «Ama neden benimle evlenmek istiyorsun?»

— «Aynı nedenin bir başka bölümü yüzünden. Ayrıca bana ait birinin olmasını arzu ediyorum. Sen de, bulmam ihtimali olan en iyi avsın.»

Havaalanına geldikleri zaman oradaki hamallardan birinin, arka kanepedeki bavulları almasına yardım etti Jason. Edy biletini kontrol

ettirirken de otomobili park yerine yerleştirip kızın yanına geldi. Sonra, uçağın kalkışı anons edilene kadar salonda oturup birer içki içtiler. Zamanı gelince Jason, Edy'yi, iç hatlar, kapısından uğurladı. Yolcuların bindikleri büyük taksinin onları uçağa doğru götürüşünü seyretti. Sonra da ıslık çalarak otomobiline atladı. Geri dönerek, fazla neşeli olmasa da tatmin edici geleceğini düşünüyordu.

Bu olayı izleyen üç hafta süresince Edy ile yalnız kalabilecekleri hiç boş zaman bulamadı. Yeni görevine alışabilmesi için yapması gereken bir sürü iş çıkmıştı başına. Bir idarî yardımcı olarak her şeyi öğrendiğini sanıyordu. Oysa en tepedeki koltuğa oturduğu zaman işlerin çok daha değişik bir görüntü aldığını farketti. Edy ise her gece telefonla arıyor, kendi deyimiyle, müstakbel kocasının yabancı yataklarda olup olmadığını yokluyordu. Bu arada Clarence Howe, genç adamın bütün boş vakitlerini elde etmeye çalışmaktaydı. Daha eğlence sırasının gelmediğini ileri sürüp durmadan işlerle uğraşılmasının gerektiğini söylemekteydi. Genç adamı ara sıra kulübe golf oynamaya çağırıyor, oyun alanını atlı arabayla gezerlerken bile, öğrendikleri hakkında sorular sorarak onu sınavdan geçiriyordu.

Gene bu gezintilerden birinin sonunda evine dönerken, otomobilin radyosunu New York Times müzik istasyonuna ayarlamış, haberleri dinliyordu Jason. Haberlere ansızın çok

acele ve önemli bir olayın yer verilmesi için ara verildiğini farkederek kulak kesildi. Spiker soğukkanlı bir sesle, «Mr. Forbes Adams'ın, Conglomerated mağazalarının Jersey'deki deposu önünde bulunan otomobil park yerine giderken üzerine ateş açılarak öldürüldüğü şu anda öğrenilmiştir,» diyordu. Cedar Grove'daki Madison yolunda, 2/10 da oturan Mr. Adams, büyük —C— mağazalarının satın alma bölümü şefiydi. «Üzerine ateş açıldığı sırada kendisine yardımcısı Mr. Dan Hawley eşlik ediyordu. Mr. Hawley'in ifadesine göre, Mr. Adams otomobiline doğru yürürken, onun yanında duran arabadan birisi ateş ederek Mr. Adams'ı boğazından vurmuş, sonra da olay yerinden hızla uzaklaşmıştır. Mr. Hawley, bu sırada irade dışı bir hareketle kendisini yere atmış, ancak yeniden ateş edilmemiştir. Katilin yüzünü seçememesine rağmen Mr. Hawley kaçan arabayı polise tanımlamış bulunuyor. Depo nöbetçileri, ana kapıya koştukları zaman kimseyi görememişler. Mr. Adams ise ambulansla hastaneye götürülürken yolda ölmüştür.»

Adams, yakın bir dostu değildi, ama depoya gittiği sıralar adamı sık sık görürdü. Cinayet haberi midesini bulandırdı. Ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Saat altıyı geçmişti. Bu sıralarda depo ile mıntıka büroları kapalı olmalıydı her halde. Verilen haberde Adams'ın ev adresi bildirilmişti, ama Jason, Jersey'yi, burasını hemen bulacak kadar iyi ta-

nımıyordu. «En iyisi olaya bu gece hiç bulaşmayayım,» diye düşündü. Adams'ın bir ailesi olup olmadığını bile bilmiyordu zaten. Dan Hawley, Adams'ın yardımcısı olduğu gibi olay sırasında da yanındaydı. Hiç kuşkusuz duruma el koymuş olmalıydı.

Evine geldiği zaman da, Clarence Howe'un, adamları üzerine piliçlerini koruyan anaç bir tavuk titizliğiyle nasıl titrediğini hatırlayarak Westchester'e telefon etti. Yanılmamıştı. Telefona çıkan uşak, Howe'un New Jersey'ye doğru yola koyulduğunu bildirdi.

— 2 —

Vita Contino, diğer adıyle Yarasa, profesyonelce bir hoşnutluluk içindeydi. Bir profesyoneldi o. Az önceki cinayet de pürüzsüzce, tereyağından kıl çeker gibi işlenmiş olup, kimse kimliğini bulabilecek kadar yakınına sokulmamıştı. İşiyle övünmesine yol açan nedenlerden biri de buydu zaten.

Ona takılmış olan, Yarasa lakabının resimli çocuk dergilerindeki kahramanla bir ilişkisi yoktu. Kendisinin de kabul ettiği, kol ve bacakları beyzbol sopasıyle kırma ustalığı, marifetlerinden yalnızca bir tanesiydi. Johnny Dee onu çoğunlukla, aldıkları borcun üzerine yatıp bunu ödememekte ısrar eden kabadayıların üzerine salardı. Her iyi tefecinin güvenilir bir tahsildara ihtiyacı vardı bu günlerde, Contino ise, kendisinin en mükemmel tahsildarlardan biri olduğunu çok çok iyi biliyordu.

Büyük —C— mağazaları deposunun park yerinden ağır ağır hareket etmiş, önce normal

bir hızla yol alarak sağa Burton'a, sonra da sola On dördüncü sokağa sapmıştı. Sonunda arabayı, ana yolun üzerinde bulunan, kullanılmayan bir benzin istasyonuna bıraktı. Kaçacağı asıl otomobili öbür sokağa park etmişti. Az önce ateş ettiği tabancayı torpido gözüne koydu ve kapıyı açarak dışarı çıktı. Gelip geçen arabaların far ışıklarıyle neredeyse gündüz gibi aydınlıktı cadde. Contino derin bir soluk alarak gülümsedi, kapıyı kapattı ve ansızın donmuş gibi olduğu yerde çakıldı kaldı. Bir polis devriye arabası köşeyi kıvrılmış, ağır ağır kendisine doğru yaklaşıyordu. Contino döndü, bütün serin kanlılığıyle, acelesi olmayan insanlara özgü bir tavırla yürümeye başladı. Ancak bu, polis arabasının yanında ağırlaşıp direksiyon başındaki memurun kendisinden durmasını istemesini önlememişti ne yazık. Az önce indiği, çalınmış otomobilin kapısını kapattığını hiç kuşkusuz görmüş olmalıydılar. İşte o an Contino paniğe kapıldı ve soğukkanlığını yitirerek profesyonellikle asla bağdaşmayacak bir davranışla ileri atıldı. Bacaklarının olanca gücüyle koşuyordu. İlerdeki yapıya bir varabilse... Onun kenarında dar bir geçit vardı. Buraya sapabilirse, kendisini kurtarabilirdi.

Otomobilin kapısını açıp inmiş olan polis, arkasından durması için bağırdı. Ve kendisine aldırış etmeyen Cantino tam geçide saparken silâhını ateşledi.

Polis memuru daha sonra olayı anlatırken,

kaçan adamı korkutmak için ateş ettiğini açıkladı. Ancak kurşun, bir şanssızlık eseri, Contino'nun tam kafasına isabet etmişti. Gangster, arkasından ağır bir yük kamyonu çarpmışcasına ileri doğru savruldu. Daha kaldırıma yığılmadan ölmüştü.

İkinci bir devriye arabası birincinin yanına yanaştığı zaman, içerdeki polisin durumu telsiz telefonla merkeze bildirdiğini gördü. Contino'nun kullandığı otomobil, çalınmış araçlar listesinde idi. Tabancayı, arabanın torpido gözünde buldular. Balistik uzmanları bu silâhın, Adams cinayetiyle ilgisi olduğunu çıkartana kadar aradan tam kırk sekiz saat geçmişti.

Forbes Adams cinayeti, Larry Wade'in bir yıl kadar önce, Las Vegas'daki bir golf alanında başlayan kâbus dolu hayatının yalnızca son bölümüydü. O gün, New York avukatlarından Julio Pugaliese Jr. ile golf oynayacaklardı.

Rakip olarak karşı karşıya gelmeleri, tümüyle bir rastlantı eseriydi Wade'e sorarsanız. Oysa Pugaliese, turnuva komitesindeki üyelerden birine, birbirleriyle maç yapmalarının sağlanması için para yedirmişti. Ve Wade, oyunun on sekiz deliklik bölümü sona erdiği zaman karşısındaki adamın Madison Caddesinde bir bürosu olduğundan ve dört kişilik golfu sevdiğinden başka bir şey öğrenememişti.

İkisi de aşağı yukarı aynı yaştaydılar. Üstelik çocuklukları sırasında, birbirlerinden an-

cak birkaç kilometre uzaklıkta oturmuşlardı. Ama bütün bunlara rağmen Wade, Pugaliese'i daha önceden gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Larry Wade yirmi beş yaşlarında, sarışın bir devdi. Bekârdı. Çalışmayı yaradılıştan sevmeyen, şampanya ve benzerlerinden aşağısına dudak büken bir playboy'du. O güne kadar hayatını kazanmak için fazla bir güç harcamaya ihtiyaç duymamıştı hiç. Kuzeniyle kendisine New York'un Delaware semtinde bulunan bir sabun fabrikası miras kalmıştı. Buradan, rahat bir hayat sürecek kadar para kazanmalarına rağmen tercih ettiği yaşama şekli çoğunlukla sıkıntıya düşmesine yol açıyordu. On dokuzuncu deliğe geldikleri zaman Julio Pugaliese'nin, elinde çeyrek milyon değerinde çalınmış tahvil bulunup bunlarla ne yapacağını kestiremeyen bir adam hakkında, üzerinde pek de durmayarak anlattığı hikâye, kediye ciğer gösterilmesine benzemişti Wade için. Pugaliese ise bu belâyı inanılmaz derecede gülünç buluyordu.

Julio Pugaliese de Larry Wade kadar iri yarı, ama onun tersine siyah saçlı ve esmerdi. Sert hatları ve başlar başlamaz sona eren bir gülüş tarzı vardı. Küçük bir Katolik kolejinde öğrenim görmüş, oradan da Columbia'ya gitmişti.

Hikâyesine, «Meslek hayatımda rastladığım olaylar beni öldürecek,» diye devam etmişti Pugaliese. «Adam durumunu açıkladıktan sonra baktım bin dereden su getirmeye başladı. O za-

man, polis gitmemden korktuğunu anladım.» Başını sallayıp kahkahalarla gülerken içkisini yudumladı. Olayı anlatış şekli Larry Wade'in meraklanmasına yol açmıştı. «Peki, polise haber vermediniz mi?» diye sordu.

— «Neden haber vereyim canım?» Pugaliese'in gözleri keyifle ışıldıyordu. «Tahviller, bu işlerle uğraşan büyük bir komisyon şirketinindi. Heriflerin işleri ise başlarından o kadar aşkın ki, bunların adlarının bile farkında değiller. Tahviller üstelik kupon halindeydi. Yani kayıtlı değil. Meselâ bunları al, Avrupa'ya götür, orada bir yabancı bankaya sat, paracıklarla geriye dön.»

Larry Wade şaşkınlıkla sordu. «Ama bunu nasıl yapabilirsiniz?»

Pugaliese, böyle şeyleri önemsemiyormuş gibi omuzlarını silkti. «Adamını bulur, çekilecek ipleri de bilirsen, hayatta hiç bir şey güç değildir.»

Larry Wade belirli bir kıskançlıkla, «Tahvilleri elinde bulunduran adam, bu yardımlarınızı inşallah taktir ediyorlar,» diye mırıldandı. Pugaliese o iri, bembayaz dişlerini ortaya koyan bir gülümsemeyle, «Elbette,» diye karşılık verdi. «Ben dolandırıcı değilim. Adam hem aç gözlü, hem muhtaç. Tahvilleri elli bine satmaya hazır. Oysa ben bunları İsviçre'ye götürsem, iki yüz bine okuturum. Ama ne çare ki imkânlarım sınırlı. Bu oyunu oynayabilecek yalnızca yirmi beş bin dolarım var. İşler bazen

böyle olur işte. Fırsat olur imkân olmaz, imkân olur fırsat bulunmaz.»

Wade anlayışlı bir tavırla başını salladı ve cevap vermedi. Golf alanında bir süre dolaştıktan sonra ayrıldılar. Larry'nin kafasında yavaş yavaş bir fikir filizlenmeye başlamıştı. Bunu bütün gece ve ertesi gün oynadıkları, oyunun ikinci on sekiz deliklik bölümü sırasında durmadan düşündü. Sonra, kulüp binasına doğru yan yana yürürlerken, önemsiz bir şeyden söz ediyormuş tavrı takınarak, «O paraya ne kadar süre için ihtiyacın var?» diye sordu. «Yani tahvilleri Avrupa'da, ne kadar zamanda paraya çevirebilirsin?»

— «Haa?...»

Julio, kendisini bir an boş bakışlarla süzdü. Sonra, «Oh, sana dün sözünü ettiğimi mi kastediyorsun?» dedi. «Eh... Bir ya da iki hafta içinde... Neden sordun?»

— «Belki de,» diye karşılık verdi Larry, «gerekli o ikinci yirmi beş bini bulabileceğimi düşündüm.»

Pugaliese durdu, karşısındaki iri yarı, sarışın genci bir süre, sanki Tanrı tarafından gönderilen bir nimetmiş gibi süzdü. Sonra sıkılgan bir tavırla öksürerek, «Galiba gereğinden fazla konuşan bir insanım,» diye mırıldandı. «Senin hakkında ne biliyorum oysa, değil mi? Bu işle ilgim olduğu çevreye yayılırsa, başım gerçekten belâya girebilir. Hattâ barodan bile atılırım bel-

ki de. Onun için bu konuyu kapatsak bence daha iyi. Özür dilerim.»

— «Canım, ben de senin hakkında hiç bir bilgiye sahip değilim ki. Ancak bu işe ikimiz birden girersek, boşboğazlık etmemden haklı olarak çekindiğin herhangi bir açıklama, benim başımı da belâya sokar, öyle değil mi?»

Üsteliyor, böylesine yüksek bir kazanç vaat eden bu işe kendisini de ortak alması için karşışındaki yabancıyı kandırmaya çalışıyordu. Sonunda başardı da. Akşam yemeğini bitirdikleri sırada tam bir anlaşmaya varmış ve bu konudaki ortaklıklarını pekiştirmek için el sıkışmışlardı. Yirmi beşer bin dolar koyacak ve tahvilleri satın alacaklardı. Sonra da Avrupa'ya geçecek ve bunları orada satarak iki yüz bin doları bölüşeceklerdi. Bu kadar basitti işte.

Larry'nin yirmi beş bin doları yoktu aslında, ama tasalanmıyordu. Kuzeniyle birlikte bunu, çalıştıkları bankadan alabileceklerinden emindi. Pugaliese ile tahvillerin yeni sahibini getirmesi ve işi bitirebilmeleri için bir sonraki hafta içinde, Manhattan otellerinden birinde buluşmak üzere sözleştiler. Sonra çabucak, kuzeni Frank ile konuşmak üzere eve yollandı.

Frank Wade, Larryden on yaş büyüktü. Larry ürünlerinin tanıtımını yapıyor numarasıyle gezip tozarken o fabrikanın başından ayrılmaz ve işi yönetirdi. Aslında Frank, Larry ona fazlasıyle minnettardı. Ancak, mülkün eşit işlerin yürütülmesini kendisine bıraktığı için

olmayan bir şekilde bölünmesinden de her zaman kırgındı. Bundan dolayı elli yıl kadar önce, Wade Brothers firması kurulurken işi Larry'nin babası finanse etmiş, kendi babası ise bilgisini ortaya koyarak ortaklığın üçte birine sahip olmayı kabullenmişti. Miras olarak da üçte iki kalmıştı Larry'ye. Aslına bakılırsa ona yeteri kadar para ödeyecek ortaklığı yarı yarıya getirmeyi defalarca teklif etmişti Frank. Oysa Larry buna bir türlü yanaşmamış, her yıl, karşısındakinin eline geçen kazancın bir katı olan o fazla hisseyi vermeyerek tersine, anamalı, kuzeninin bir defada payına düşen bölümü alamayacak şekilde yükseltmeyi tercih etmişti hep.

Frank kuzeninin bu yeni teklifini hem korku, hem de şaşkınlıkla dinledi. Sonra, «Sen aklını kaçırmış olmalısın,» diye atıldı. «Yakalandığın zaman ne haltedeceğini biliyor musun?»

Larry sabırsızlanıyordu. «Hadi oradan korkak,» dedi. «Nasıl yakalanacakmışız bakalım, söylesene? Julio her şeyi ayarladı. Bir uçak, Miami... Oradan İngiltere'ye geçeceğiz. Sonra bir uçağa daha atladık mı, ver elini İsviçre... En fazla iki hafta sürecek bu. Kafanı çalıştırsana be adam. Yalnızca yirmi beş bin pepel vererek havadan tam yetmiş beş bin dolar kazancımız oluyor. Tehlike bunun neresinde?»

— «Neresinde mi?.. Yahu, buna düpedüz hırsızlık denir. Benim böyle taraklarda bezim yok.»

Larry öfkesinden ateş püskürmeye başla-

mıştı. «Ödlek,» diye hırladı Frank'a. Başka tek bir kelime etmedi. Ve yalnız başına bankanın yolunu tuttu. Firmadaki hissesini karşılık göstererek yirmi beş bin dolar aldı. Birkaç gün sonra da Pugaliese ile kararlaştırdıkları otel odasında buluştular. Avukatın yanında son derece heyecanlı ve sinirli bir adam bulunuyordu. Adam, incelemeleri için, tahvilleri onlara uzattı. Sonra bunları toparlayarak kahverengi bir zarfa koydu, yapıştırdı. Elli bin doları ödeyip zarfı aldıkları gibi çabucak Julio'nun bürosuna geldiler. Ve armağanlarını büyük bir hayranlıkla seyretmek üzere yalana yalana zarfı açtıkları zaman karşılarına ne çıksa beğenirsiniz? Bir sürü defter kâğıdı...

Julio büyük bir hiddetle, «Bu da ne?..» diye haykırdı. «Allah belâsını versin... Namussuz herif kaşla göz arası, zarfları değiştirmiş. Ama nasıl yapabildi bunu, hayret. Hareketlerini her an gözetliyordum oysa.» Telefona yapışıp az önce çıktıkları oteli aradı. Yararı yoktu. Adam hemen arkalarından hesabını ödeyip kayıplara karışmıştı bile.

Alnında biriken terleri kurulayan Juilo, «Tanrım...» diye mırıldandı. «Aman Tanrım... Gitti... Yirmi beş bin dolarım uçtu gitti.»

— «Sen neden söz ediyorsun arkadaş?» Larry boğuluyordu âdeta. «Hiç olmazsa o senin parandı. Ya benim yirmi beş binim?... Ben onu bankadan ödünç almıştım. Otuz gün içersinde

ödeyemezsem, banka sabun firmamızın bana ait olan hisselerini satışa çıkartacak.»

Tamamiyle çaresiz kalmıştı. Yeniden yanaştı Frank'a. Para istiyordu. Bu bir borç da olabilirdi, bundan sonraki sabun satışlarından eline geçecek miktardan kesilebilirdi. Bu ricalarına karşılık kuzeni, yüzüne karşı, onun bir budala olduğunu haykırdı. Kendisini, böyle dolaplara kalkışmaması için uyardığını hatırlattı ve satılan sabun bedellerinin ödenmesinin hayli zaman aldığını bildirdi. Bu durumda, istese bile borç vermesine imkân yoktu. Hem Larry şu golf turnuvalarından azıcık uzaklaşıp işlerine daha fazla göz kulak olsa, durumlar eskiye oranla epey yoluna girerdi. Bu suçlama, aslında Larry'yi fena halde kırmıştı. Frank, kuzenine, polise baş vurmasını öğütleyerek konuşmasını bitirdi.

Oysa Larry'nin polise gitmeye hiç niyeti yoktu, çünkü böyle bir şeye kalkışırsa, çalınmış senetleri bile bile aldığını kabul etme riski bir yana, ayrıca Julio'yu da düşünmesi gerekliydi. Kendisine zaman verilirse, ticaret dünyasındaki olanca ilişkilerinden yararlanarak hırsızı yakalayacağını kuvvetle uman Julio'yu... Ama aradan üç hafta geçmesine karşılık avukat hiç bir şey elde edemediği gibi Larry de hissesini kurtaracak bir çare bulamamıştı. İşte tam bu sırada Johnny Dee ortaya çıktı.

Kısa boylu, gayet şişman ve son derece çirkin bir adamdı Johnny. Bir satış şubesinin sa-

hibi olduğunu avukatlığını yapan Julio Pugaliese'nin, başlarından geçen tatsız olayı kendisine anlatarak yardım istediğini söyledi. Yardım edebilirdi. Evet ...Ancak, onların da kendisine ufak bir yardımda bulunmaları şartıyle. Yani, karşılıklı yardım alış verişi...

Dee'nin Büyük —C— mağazalarıyle ticarî ilişkisi vardı. Onlara zeytinyağı satıyordu. Bu büyük firma da, kendi, «Büyük —C—» adları altında paketlenecek bir sabun tozu kaynağı aramaktaydı. Böyle bir alışverişte payı olsun istiyordu Jonny Dee. Eğer Larry, Dee'nin, «Wade Brothers» firmasının imalâtını kontrol altında tutmasını sağlayabilirse, o zaman Dee de yirmi beş bin doları ödeyerek genç adamın hissesini kurtaracaktı. Tabiî bu hisseyi, Larry borcunu bu defa kendisine ödeyene kadar, karşılık teminat olarak korumak zorundaydı. Ayrıca sabun satışlarından da % 25 komisyon istiyordu. Ancak, Büyük —C— mağazalarına satış yapabilmelerini sağlayarak şimdiki kazançlarını en az üç kat yükseltebileceğinden, Wade Brothers firması bu uzun yarışı gene de rahatlıkla önde bitirirdi.

Böylece Larry yeniden Frank'a sokuldu. Bir çırpıda, hem uçuruma yuvarlanmaktan kurtulduğunu, hem de üstelik mükemmel bir iş teklifi getirdiğini düşünüyordu. Ama Frank onu gene engelledi.

— «Yani bankaya ipotek ettiğin hisseni bu defa da hakkında hiç bir şey bilmediğimiz bir

yabancıya mı ipotek edeceksin? Ya borcuna karşılık hisseni almaya kalkarsa? O zaman firmanın üçte ikisine sahip olacağı için, ne yapmak isterse istesin, buna kesinlikle engel olamam.»

Larry hiddetle, «Borcumu ödeyemezsem bankanın benim hissemi satacağı kimse hakkında herhangi bir şey bilecek miyiz sanki?» diye bağırdı. «O da bizim için, bu adam gibi, tam bir yabancı olmayacak mı? Eee... Bununla öteki durumun birbirinden ne farkı var? Sonra, Johnny Dee neden benim hissemin üzerine yatmak istesin? Kendisi bir satış şubesi işletiyor. Üstelik ne sabun yapmasını bilir, ne de böyle işlerle ilgilenir. Sonra bak ne diyor adam: Büyük —C— mağazalarına, yapabildiğimiz bütün sabunu satacak. Bundan böyle mal satacağız diye pazarlama için yırtınmamıza gerek yok. Üstelik paketleme de kolaylaşacak bu durumda. Büyük —C— etiketlenip üzerleri yazılı olarak hazır bekleyen kutularından verecek. Aklını başına topla Frank. Bizi kurtacak talih kuşu bu işte. Bundan daha avantajlı ne olabilirdi ki?»

— «Ben bu işi gene beğenmiyorum. % 25 komisyon ha?.. Allah kahretsin... Bu Johnny Dee bizden çok daha fazla kazanacak hesaplarsan.»

— «Malın kalitesini düşürebiliriz. Toptan imalâta geçerek masrafı kısarız. Hadi, düşünme artık Frank. Kabul et. Eğer böyle bir fırsatı görüp değerlendiremeyecek kadar budalaysan, zaten bizim firmayı senin yönetmemen ge-

rekir. O zaman söyle de, böyle avantajları kaçırmayan bir başkasını başa getirelim.»

Kuzeninin bu konuşması karşısında Frank Wade dehşete düşmüştü. Firmayı aynı düzeyde tutmak için bunca yıldır yaptığı mücadeleden sonra yerinden edilmekle korkutulması, inanılacak gibi değildi doğrusu. Üstelik Larry dediğini yapacak güçteydi de! Şimdi içinde bulunduğu durumda, yapar mı yapardı da. «Nasıl istersen,» diyerek teslim bayrağını çekti. «Patron sensin.»

Larry Wade ise, kazandığı bu zaferden ötürü alçak gönüllülük gösterip alttan almaya niyetli değildir hiç. «Patron elbette benim,» diye karşılık verdi. «Ve bundan sonra da, işlerin yürütülmesi konusunda daha çok söz hakkına sahip olacağım.»

Bu vardığı yeni kararı uygulamak için Conglomerated mağazaları tarafından istenen örneklerin yapımında Larry başında bulundu. Her zamanki kalitede bir miktar sabun gönderdi onlara. Ve asıl duygularını açığa vurmamakla birlikte, bu büyük mağazalarla yaptıkları anlaşmanın bir kopyası kendilerine gönderildiği zaman Frank da bu yeni durumdan bayağı hoşlanmaya başladı.

İş başına geldiklerinden beri, sabun piyasasını elinde tutan üç büyük firmayla durmadan mücadele ederek bu alanda kendilerine de bir yer sağlayıp bunu korumaya çalışmışlardı. Ama artık düzlüğe erişiyorlardı galiba. İlk ve-

rilen sipariş, bir kiloluk kutulardan yüz bin, iki kiloluk kutulardan elli bin, üç kiloluk kutulardan ise yirmi beş bindi. Kutular, üzerleri yazılı olduğu halde Wade Brothers firmasına gönderildi.

Bu talebin altından kalkabilmek için Frank daha fazla işçi tutarak durup dinlenilmeyen yirmi dört saat süreli bir iş programı uygulamaya başladı. Kazançlarını çoğaltmak için de malın kalitesi elden geldiğince düşürüldü.

İmalâthanenin fazla büyük olmaması nedeniyle aldıkları siparişi bir defada olamayıp, parça parça teslim edeceklerdi. İlk bölümün gönderilip ikincinin ise neredeyse hazır olduğu, Büyük —C— mağazaları tarafından gönderilen koca koca kutuların, sınırlı çalışma alanlarını kapladığı bir sırada Conglomerated mağazalarından Frank'a bir mektup geldi. Mektup yazılı anlaşmadaki, belirtilen malın hiç değilse asgari standard kalitesine uygun olmasını gerektiren maddeyi sert bir dille hatırlatıyor ve ilk gönderdikleri sabunun, örnek olarak yollanan kalite ile asgari standarttan çok daha düşük olduğunu anlatıyordu. Bu nedenle, anlaşma geçersiz sayılıyordu.

Bunları okurken Frank birdenbire fenalaştığını hissetti. Ağzına kadar sabun dolu imalâthane, boşalıp yeniden paketlenmedikçe satılmasına imkân olmayan Büyük —C— markalı kutular gözünün önünde canlandı. Bir iflâstı bu. Kelimenin tam anlamıyle bir iflâs... Ayak-

ta duracak gücü kalmamıştı. Masasının başına çöktü. Ve ıslık çala çala gelen Larry içeriye girene kadar da yerinden kımıldamadı. Sonra ağzını bile açmadan elindeki mektubu havada ağır ağır salladı, arkasından kuzeninin okuması için masanın üzerine attı.

Larry bunu işaret ve ortaparmaklarını makas gibi kullanarak düştüğü yerden kaldırdı. Kâğıdın tepesindeki başlığı daha ilk bakışta farkettiğinden mektubun nereden geldiğini anlamak için büyücü olmasına gerek yoktu. Okudu, sonra buruşturup küfrederek fırlattı attı.

— «Allahın belâsı namussuzlar... Oysa o örnekleri çoktan onaylamışlardı. Bunu yapamazlar. Hayır... Bunu yapamazlar bize... Onları mahkemeye vereceğiz.»

Frank acı bir sesle, «Neden yapamazlarmış?» diye sordu. «Gönderilen mal ile örnekler birbirini tutmuyor ki. Kaliteyi düşürmemizi isteyip bunda üstelerken açıkgözlük yaptığını sanıyordun değil mi? Şimdiki imalâtımızla yollanan örnekler artık aynı kalite değil. Söyle bakalım... Büyük —C— markalı kutulara doldurulmuş yüz bin kilo sabun tozunu ne yapacağız?»

Uzun bir süre konuşmadan birbirlerini süzdüler. Sonra Larry atılıp ahizeyi kavradı, numaraları çevirdi. Jonny Dee'nin, Dee ve Dee, adlı bürosunun telefonu cevap vermiyordu bir türlü. Larry'nin sinirleri bozulmaya başlamıştı. Sonra adamın, gecenin 10'undan, sabahın

11'ine kadar, The Tavern adlı meyhanede bulunduğu aklına geldi. Burada Dee ile iki defa buluşmuştu. Şişko sol taraftaki duvarın önüne yerleştirilmiş masada tek başına otururdu çoğunlukla. Elinin altında da her zaman bir telefon vardı. Kendisine hâkim olmaya çalışarak bu defa da The Tavern'in numaralarını çevirdi. Şişkonun hırıltılı sesini işitir işitmez de, «Ben Wade...» diye bağırdı. «Büyük —C— satın alma bölümünün, senin çantanda keklik olduğunu sanıyordum.»

Johnny, bir an kadar şöyle bir duraladı, sonra, «Hayrola aslanım?» diye sordu. «Ne var? Bir şey mi oldu?»

— «Yok, bir şey olmadı. Daha ne olsun yahu? İmalâthanemiz ağzına kadar paketlenmiş sabun tozu kutularıyle dolu. Oysa Conglomerated anlaşmamızı iptal etti.»

Telefondaki ses sertleşivermişti birden. «İptal mı ettiler?» diye sordu. «Neden?»

Kendisini, görünmez eller tarafından boğazlanıyormuş gibi hisseden Larry, mektubu güç belâ okudu. Bunu uzun bir sessizlik izledi. Sonra Dee homurdandı.

— «Buraya bak odun kafalı budala. Yoksa sabunu hazırladığınız tertipte bir değişiklik mi yaptınız?»

— «Zorundaydık. Bu tersliklerden sonra başka türlü nasıl kazanabiliriz? Ama o sabunu almak zorundalar.»

Johnny Dee gene sustu. Az sonra hiddetle

soluyarak, «Mektubu kim imzalamış?» diye sordu.

— «Forbes Adams diye bir herif. Satın alma şefi...»

— «Pekâlâ. Kontrol edeceğim. Artık üzülmen gereksiz.»

— «Zaten üzüldüğüm falan yok,» dedi Larry hakaret dolu bir alayla. «Çünkü işim bitik. Mahvoldum. Battım.»

— «Sana, artık üzülme, dedim. Johnny Dee, mesele yok, diyor. Bu işi halledip seni telefonla arayacağım. Büroda mı olacaksın?»

— «Golf sahasında olacak değilim ya,» diye karşılık verdi Larry ve telefonu vurarak kapattı.

Johnny Dee, kulağında çınlayan telefonun kapanma sesiyle yüzünü buruşturdu. Sonra kısa, şişman parmağını uzatarak Danışma'nın numarasını çevirdi ve cevap veren memureye, Büyük —C—'nin New Jersey'deki satın alma bölümünün numarasını istedi. Az sonra satın alma bölümünü açmış, Dan Hawley'i çağırtıyordu. Şef yardımcısı cevap verdiği zaman hemencecik konuya girdi.

— «Ben Johnny Dee. Benim sabun tozu anlaşmamı iptal etmekle ne yapmaya çalışıyorsunuz?»

Hawley'in parmakları ahizenin çevresinde kasıldı. Kendi bürosuyle sekreterininkini ayıran cam bölmeye çabucak bir göz attıktan sonra sesini alçaltarak, «Beni buradan aramama-

nı kesinlikle tembihlemiştim,» diye fısıldadı.

— «Öyleyse görevini doğru dürüst yap. Bu iptal meselesi nereden çıktı?»

— «Bilmiyorum. Kontrol etmem gerek.»

— «O zaman kontrol et,» dedi Johnny Dee ve telefonu kapattı.

Hawley ahizeye, cihaz sanki kendisini ısırmış gibi bakıyordu. Bir süre bekleyip sinirleri yatıştıktan sonra dosyaların muhafaza edildiği odaya geçerek, Wade Brothers firmasının, üzerinde, iptal edilmiştir, diye bir not iliştirilmiş anlaşmasını buldu. Notla birlikte, deney laboratuvarı kimyagerinin, malın tatmin edici olmadığı yolundaki dört satırlık raporu, Frank Wade'e yazılmış mektubun Forges Adams tarafından imzalanıp, sekreteri tarafından paraf edilmiş kopyası da duruyordu.

Hawley bürosuna dönüp masasının başına geçerek çalışıyormuş numarası yapmaya başladı. Dee'ye edeceği telefonu çeşitli bahanelerle durmadan geciktiriyordu. Bir huzursuzluk vardı içinde. O telefon konuşmasının bir tatsızlık yaratacağını hissediyordu. Öğleden sonra, daha fazla oyalanmaya cesaret edemeyerek The Tavern'a telefon etti. Dee cevap verince de, kuru bir tavırla, «Kimyagerin raporu, gönderilen malın daha önceki örnekten çok daha kalitesiz olduğunu gösteriyor,» diye açıkladı. «Elimden hiç bir şey gelmez bu durumda. Anlaşmadaki formülünde bazı değişiklikler yapılmış.»

Dee hırladı. «Hemen buraya gel Hawley.»

— «Ama bu durumda hiç bir şey yapamayacağımı söyledim.»

— «Hemen geleceksin. Yoksa, getirilmen için gerekli adamları oraya gönderirim.»

Dan Hawley'in karşılık vermesine fırsat kalmadan telefon hafif bir çıtırtıyla kapanıverdi.

— 3 —

'Hawley, Batı yirmi iki sokağından ilerleyip Brian yoluna saptı. Yolun sonundaki The Tavern meyhanesinin araba parkına, Dee'nin araba azmanı Plymouth'unun yanına park etti. Meyhanenin içerisi çok loştu. Genzi kuvvetli bir bira kokusu gıcıklıyordu. Yerlere serpilmiş ıslak talaş, ayaklarının altında bir halı var, duygusunu veriyordu. Jukebox avaz avaz bağırıyordu.

Dee masasında yalnız başına oturuyordu. Aklı başında hiç bir kimse o masanın yanından bile geçemezdi, ama Hawley masaya gidip Dee'nin karşısına oturmak zorundaydı. Bu buluşmayı atlatmaya imkân yoktu artık.

Salonu geçerken, aylarca önceki, borç almaya gittiği o güne içinden lânetler yağdırıyordu. O sırada, at yarışlarında kaybettiği beş yüz dolar borcu için, at yarışları simsarı kendisini o kadar sıkıştırmasaydı, bugün bu durumlara düşmeyecekti. Yarış sözde şikeliydi. Atın sahi-

bi ve antrenörü bile sözümona bu at üzerine oynuyorlardı, ama at altıncı gelmişti. Şike haberini veren muhbir ise, büyük bir sessizlik ve boyun eğişle omuzlarını silkerek, «Her halde şikeyi ata söylemeye unutmuş olacaklar,» deyip yürümüş ve gitmişti.

Simsar, Hawley'e, kendisine güvendiğini ve beş yüz doları nasıl olsa ödemeye gücü olduğunu bildiğini, ancak bu yalan şike ihbarı yüzünden de çok sıkıntıya girdiğini söyleyip borcunu bir an önce ödemesini istemişti. Hawley kısa bir süre içinde normal yollardan borç para bulamayınca da bu sefer Dee'yi salık vermişti. Dee yüksek faiz alırdı, doğru, ama verdiği borç paraya karşılık hiç bir garanti de istemezdi.

Johnny Dee kendisini hoş karşılamış, istediği parayı hemen vereceğini bildirmiş, faizin her beş dolar karşılığında altı olacağını da ayrıca eklemişti. Dan Hawley bunun ne demek olduğunu pek anlamamıştı doğrusu. Ama bir hafta sonunda borcunu ödeyebileceğini düşünerek faizin çok fazla olmayacağına karar vermişti. Cumartesi gecesi borcunu ödemeye gittiğinde Johnny Dee altı yüz dolar istemez mi? Yüz dolar faiz... Hawley hırsından kudurmuş, Dee'yi polisle tehdit etmişti. Şişman adam gayet sabırlı davranıp kibarlığını hiç bozmamıştı. Hawley'in faiz hesaplarını bildiğini sanmakla hata ettiğini söyleyip özür bile dilemiş ve Simsar Danny'nin arkadaşı, kendi arkadaşı sayıldığına gö-

re, bu durumda ona yardım etmeyi de bir borç bildiğini belirtip,

— «Bak, sen bana bir iyilikte bulun, ben de karşılığında faizi, hattâ bütün borcu unutayım,» demişti.

Hawley hâlâ kızgındı, yine de merakını yenemeyip dinlemeye başladı.

— «Denny, Büyük —C— mağazalarının satın alma memuru olduğunu söylüyordu,» dedi.

— «Ben yalnızca bir yardımcıyım.»

— «Farketmez, aynı şey demektir bu. Benim ufak bir zeytinyağı işim var. Zeytinyağı satarım. Size de satmak isterim.»

— «Ama bu yıllık ihtiyacımızı almış bulunuyoruz.»

Dee, Hawley'in dediklerini duymamazlıktan gelerek anlatmaya devam etti.

— «Çok iyi kalitedir sattığım mal. İthal... İtalya'dan... Sana, kimsenin rekabet edemeyeceği bir fiyat teklif edeceğim. Yağı benden satın al, altı yüzü unutayım.»

Müessesenin laboratuvarları, yağı uygun bulurlarsa, bu adamın yağını almakta bir güçlük ve sakınca yoktu. Eğer bu yağın kalitesi iyi ve fiyatı ucuz ise, Forbes Adams itiraz etmezdi. Ama, Hawley'in bu işi yapmak için bir çeşit rüşvet aldığını öğrendiği an işinden kovulma tehlikesi de vardı! Forbes, aşırı derece namusluydu. Bir süre önce, iki tane maç bileti kabul

eden bir satın alma memurunu işinden çıkartıvermişlerdi.

Yağ, kontrolde uygun bulundu, anlaşma yapıldı ve Hawley de Dee'den kurtulduğunu sanarak rahat bir soluk aldı. Ama, Dee'nin onu rahat bırakmayacağı belliydi. Nitekim bir süre sonra çalıştığı yere telefon ederek kendisiyle görüşmek istediğini söyledi. Hawley işinin çokluğunu bahane ederek atlatmaya uğraşınca, Dee, o zaman Hawley'in patronuyle de görüşebileceğini belirtti.

Hawley korkmuştu. İkisinin değil iş müzakeresi yapmasını, herhangi bir yerde tesadüfen karşılaşmasını bile istemiyordu. Bu nedenle bütün kararlarına rağmen, tekrar The Tavern'e gitti. Tabiî, Dee gene Big C'ye satış yapmak istiyordu. Bu sefer satmak istediği ise toz sabundu. Big C'nin, ülkenin birçok yerinden toz sabun alıp kendi adı altında paketler yaptırarak sattığını bildiğini söyledi. Kendi şirketinin ise şimdi Wade Brothers firmasının mümessili olduğunu ve Big —C— firmasıyle de o bölge için tek satıcı anlaşması imzalamak istediğini açıkladı. Hawley, başka bir firma ile olan anlaşmanın sona ermekte olduğunu biliyordu. Bu yüzden, Wade firması mamullerinin Big —C— standartlarına uygun olması şartını öne sürerek Dee'nin teklifini bu defa da kabul etti. Dee'nin bu işi aralıksız izlemesi ve Hawley'in zeytinyağı meselesinden ötürü olan korkusunu devamlı körüklemesi, sabun anlaşması en kısa zaman-

da sonuçlandırmıştı. Ama işler bu sefer zeytinyağı anlaşmasında olduğu gibi yolunda gitmedi. Çünkü imalâtçılar, sabunun kalitesini bozmuşlardı.

Hawley, şişman adamın masasına yaklaşırken bu durumu ve Big —C— firması ilkelerini nasıl anlatacağını düşünüyordu. Masaya gelince Dee'ye konuşma fırsatı vermeden söze girişti:

— «Anlaşmanın iptali Wade'in kendi suçu. Bize tekrar iyi kalite mal yollarlarsa belki anlaşmayı yeniletebilirim, ama şu anda yolladıkları malı kullanmamıza imkân yok. Bu durumu anlaman gerek.»

Dee'nin eski güler yüzlülüğünden eser kalmamıştı. Kollarını masanın üstünde kavuşturup öne doğru eğildi:

— «Benim değil senin ve patronunun anlayacağınız bazı hususlar var. Bundan sonraki sabun partisinin kalitesini yükseltiriz. Ama şu anda ortada, imâl edilmiş ve satılması gereken yüz bin ton sabun var. Sen şimdi patronuna gidip bu sabunu almasını söyle. Yoksa fena, hem de çok fena şeyler olabilir.»

Dan Hawley, Dee'nin kendisini zeytinyağı meselesiyle tehdit ettiğini sandı.

— «Ne söylersen söyle,» diye mırıldandı. «Adams bozuk mal kabul etmez. İstersen beni işimden attırabilirsin, ama sabunlarını satın aldırtamazsın. Bize bozuk kalite mal satmana

imkân yok. Bıktım artık. Ben gidiyorum.»

Johny Dee, hışımla uzaklaşan Hawley'in arkasından baktı. Yerinden kımıldamadı, sesini çıkartmadı. Hawley, çağrıldığı zaman gelecekti. Bunu biliyordu. Şimdi Adams'ın çaresine bakması gerekliydi. Ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmeliydi. Aileler arasında bir anlaşmazlık gelişmekteydi. Büyük bir anlaşmazlık... Bu yüzden bir hata yapmak istemiyordu Johnny Dee. Parmağıyle barmenden bir içki istedi. Pek ender içki içerdi. İçki ülserini azdırırdı, ama Bag Man'i görmeye gidecekti ve Bag Man'i görmek, her zaman tehlike doluydu.

Johnny Dee, araları iyi olmasına rağmen çoğunlukla Julio Pugaliese, Sr.'i sıradan işler için rahatsız etmezdi. Pugaliese, Dee'nin örgütte yükselmesine yardımcı olması nedeniyle arkadaş bile sayılabilirlerdi. Bütün bunlara rağmen aralarındaki ilişkilerde gene de bir çekingenlik göze çarpmaktaydı.

Pugaliese eski kuşak bir İtalyandı. Uzun zamandan beri tanınmaktaydı. Gençliğinde Al Capone'la bulunmuş, 1930 gangster savaşlarına ve Joe Masseria'nın Sicilyalıları yok edişine tanık olmuştu. Sicilyalılarla Napolilileri sükût yasası olan OMERTA altında birleştiren Maranzano'ya yardım etmişti. Maranzano, kendini mutlak başkan «capo di tutti capi» ilân edince Luciano isyan etmiş, Pugaliese de ona yardımda bulunmuştu. Maranzano'nun ölümünden sonra Chicago'ya gidip Capone'a açıklama yap-

mak görevi de ona düşmüştü. Bir aile reisi, yani DON öldürdüğü zaman diğer Donlara nedenlerin anlatılması gerekirdi.

Evet, Julio Pugaliese, Sr.'in kararlarına herkesin saygısı vardı. Ancak Dee'nin düşünüşleri biraz değişikti. Dee, onun yaşlılık nedeniyle, ufak tefek de olsa hatalar yapmaya başladığını sezmeye başlamıştı.

Bag Man'in kendine güvendiğine inanmasına rağmen, gene de yaşlı adamın aklından geçenleri kestirmek imkânsızdı. Bütün yaptıklarının karşılığını aldığına bir türlü inanamıyordu.

Dee, kendisine verilen değerin azlığına ve rütbesinin de Sottocapo'ya yükseltilmemesine içerliyordu. Kanısınca bu mevkii hak etmişti. Buna karşılık, Pugaliese, kişisel malı olan zeytinyağı işini diğer aile işlerinden ayrı tutabilmek için Dee'nin satış mümessilliği işindeki görevini sürdürmesini istemekteydi.

Ailenin içindeki adamların çoğunu Dee sağlamasına karşılık gene de mevkiinin bir kademe altında, caporegime, rütbesinde kalmıştı. Emrinde yetmiş adam vardı. Asıl görevi, bu yetmiş adam aracılığı ile, bölgesindeki bütün İtalyan dükkânlarının yalnızca Pugaliese zeytinyağını satmasını sağlama olmakla birlikte diğer yardımcılar gibi birçok yan görevleri vardı. Yıllık geliri çok daha fazla olmalıydı bu yüzden.

Her yılbaşı arifesinde, Bag Man, **yardımcı-**

larına bir parti verir, bu partinin sonunda da her yardımcı içi yara dolu bir zarf alırdı. Zarfın içindeki para, yardımcının aile içindeki sosyal durumuna göre değişirdi. Dee'nin son zarfından iki yüz bin dolar çıkmıştı. Para kendisinin olmayıp bir çeşit anamaldı. O parayı, gelecek yılın sonunda yüzde yirmi beş fazlasıyle geri vermek zorundaydı.

Dee bu parayı, yüzde elli iki faizle kendi adamlarına dağıtmakla görevliydi. Adamları da, paylarına düşen parayı, ihtiyacı olanlara faiz karşılığı borç olarak verirlerdi. Bazı hallerde bu kısa vadeli borçlar yılda yüzde iki yüz seksen oranında gelir sağlamaktaydı. Adamlarının çeşitli ödevleri vardı: Kaçak içki imâl etmek, barlara ve lokantalara sigara makineleri ve jukebox (otomatik plâk makineleri) yerleştirmek, sahte müşterek bahis biletleri düzenlemek, çalınmış para ve tahvil alıp satmak gibi... Johnny Dee adamlarını gölgelere ayırıp onların buralarda rahatsız edilmeden çalışmalarını sağlamakta ve buna karşı da kazançlarından yüzde almaktaydı. Dee bu yüzdeyi Don'la kırışırdı.

Pugaliese'nin geliri ne Dee ne de bir başkası tarafından tahmin edilebilirdi. Bunu ancak Pugaliese'nin, Yahudi Jerry Konner'i bilirdi.

Vaktiyle, Jerry Konner, şişçi Jerry olarak tanınıyordu. Çünkü, o zamanlar, Jerry suçluları kulaklarının içinden beyinlerine şiş batırarak

öldürürdü. Bu ölüm olayları uzun süre otopsi yapan doktorların gözünden de kaçmış. Jerry de Las Vegas'ta bayağı meşhur olmuştu. Las Vegas'la, Palm Springs arasındaki çölün Jerry'nin kurbanlarıyle dolu olduğu söylenmekteydi.

O sıralarda, kumarhanelerden sızdırılan paraları Jersey ailesi adına Julio Pugaliese topluyordu. Las Vegas açık kentti. Hangi aileden olursa olsun Cosa Nostra'ya mensup herhangi bir kimse Las Vegas'ta çalışabilirdi. Ve toplanan paraları Miami'deki Yahudi gangster Briker'a götürmek, Julio'nun göreviydi. Brokar'da paraları aileler arasında hisselerine göre bölüp İsviçre'deki banka hesaplarına yatırırdı.

Bu, Julio için çok önemliydi. Ve daha sorumluluk yüklü bir görevi olmasına rağmen Bag Man lakabının kendisine verilmesinden gurur duymaktaydı.

Julio Pugaliese, aileler tarafından öldürtülen Angel Angellotti'nin yerini aldığı zaman ilk işi Jerry Konner'i doğuya getirmek olmuştu. Bir başkanın, Don'un, güvendiği bir Yahudi muhasebecisi olması şarttı. Bu geleneği uzun yıllar önce Charles Lucky başlatmıştı.

Johnny Dee geldiğinde Jerry, Pugaliese'nin kütüphanesinde hesapları gözden geçiriyordu. Kütüphane, evin bahçesine bakan, büyük pencereli, ferah ve uzun bir odaydı. Kütüphanenin duvarları, eski sahibi tarafından bırakılmış kitaplarla doluydu. Okumasını seven Julio'nun

oğlu Julio Jr. olduğunu görmüş, ama bu buluşundan kimseye sözetmemişti.

Bag Man, ellerini arkasında kavuşturmuş, pencereden dışarısını seyrediyordu. Ünlü İtalyan heykelleri, bahçenin iki yanına sıralanmıştı. Yüksek duvarlı bu bahçeye nice gangsterler girmiş, ama bir daha çıkamamıştı.

Johnny Dee içeri girdiğinde Julio yerinden kımıldamadı. Dee arabasını bahçe kapısında, içeri girmek için park edince, görüntüsü, kapalı devre televizyon aracıyle Julio'ya nakledilmişti. Bütün malikâne elektrikli araçlarla korunmaktaydı. O derece ki Cumhurbaşkanının sarayı, 'White Hause'da bile böyle bir donanım yoktu.

Pugaliese, Dee'nin odanın ortasına kadar gelip bir süre dikilerek, sinirlerinin gerilmesi için yerinden kımıldamadan dışarıyı seyre devam etti. Sonra ağır ağır geri dönüp sırıttı. Gözleri cam parçaları gibi cansız ve duygusuzdu. Genizden gelen derin bir sesle, «Hey,» dedi.

Johnny Dee başını öne eğerek kendine verilen selâmı aldı. Bütün duyularıyle, Don'un sinirlilik derecesini ölçmeye uğraşıyordu. Bag Man'den en az diğerleri kadar korktuğunu kendi kendine bile itiraftan kaçınırdı. Pugaliese'den herkes korkuyordu, çünkü kimse onun ne yapacağını kestiremiyordu. Pugaliese'nin sesinden sinirli olup olmadığı anlaşılamıyordu.

— «Beni görmeye mi geldin?»

— «Saygılarımı sunmaya geldim.»

— «Güzel... Bir erkek hep bu şekilde, saygıyla gelmeli.»

Konuşmanın Don tarafından açılış şekli, eski dünya örf ve geleneklerine uygun bir şekilde yapılmıştı. Dee, Don'u sinirlendirmeden asıl konuya nasıl gireceğini düşünürken, Pugaliese de şişkonun davet edilmeden oraya gelmesinin nedenlerini düşünüyordu, çünkü çağrılmadan yanına gelmelerinden hoşlanmazdı. Üstelik bunu herkes de biliyordu. Onlarla olağan günlerde Yirmi ikinci yol üzerinde bulunan büyük balo salonunun arkasındaki büroda buluşurdu. Şişko lâfa devam etmeyince,

— «Problemin nedir?» diye sordu.

Şişko konuya Don'un girmesinden memnun, sıkıntılarını bir çırpıda sıralayıverdi:

— «Orospu çocuğu Adams bana kazık atmak, yüz bin kilo sabunu almamak istiyor.»

— «Kim bu Adams?»

Jerry Konner başını kaldırmadan Johnny'nin yerine cevap verdi:

— «Conglomerated mağazalarının satın alma şefi.»

Don'un yüzü asıldı :

— «Hani adamı baskın altına almıştın?»

— «Yardımcısını kıstırmıştım, onu değil.»

— «Patronunu neden kıstırmıyorsun peki?»

— «İmkânsız. Herifin hiç falsosu yok.»

Odanın arka tarafında Pugaliese'nin oğul-

ları pişti oynuyorlardı. Büyüğü olan Tony, kardeşi küçük Julio'ya güldü. Wades firmasını sabun dalaveresine küçük Julio sokmuştu. Tony yüksek sesle konuştu.

— «Patla!»

Don, çocuklarından yana yüzünü ekşiterek baktı. Aileler arasındaki son huzursuzluğun nedeni Tony idi. Bu sıralarda bir acayip olmuştu Tony. Bir 'caporegime' önünde kardeşini küçük düşürmek uygun değildi, ama büyük oğlu hakkında yalnış karar veren de Don'un kendisiydi.

Pugaliese, örgütün kurallarından birini hiçe sayarak Tony'yi Orta Kaliforniya'ya yerleştirmek istemişti. Tony, zımpara taşı gibi sert bir adamdı. Kısa boyluydu, geniş omuzları, kalın ve kıllı kollarıyle bir gorile benziyordu. Fresno'da yerleşen aile Tony'e itiraz edince Tony onların haklarına saygı göstermeyip tersine elçi olarak gelen aracının boynunu kendi elleriyle kırarak savaşa hazırlanmıştı. Oysa Kaliforniyalılar onu aldattılar. Savaşa başlamayıp Cosa Nostra'yı yöneten komisyona baş vurarak duruşma istediler. Tony komisyonun davetine cevap vermeyip ortalıktan kaybolmayı tercih etti. Ve gece gündüz arabayla yol alarak babasının yanına gelmeyi başardı. Bag Man, idareci dokuz Don'dan biri idi. Bunun üzerine diğer sekiz Don, ya Bag Man'in toplantıya gelmesini ya da oğlunu yollamasını istediler. Ama Julio bu

daveti, mesane rahatsızlığından ötürü kabul edemeyeceğini bildirdi.

Aileler arasında durum bu merkezdeydi. Pugalieselerin hakaret ettiği Kaliforniyalı aileden başka kimse savaş istemiyordu. Komisyon, Julio'yu yine davete kalkışmadı. Julio'nun herkesi hiçe sayması işten bile değildi. Son zamanlarda kendini çok beğenir olmuştu. Bu davetten kaçınca, kurallara göre öldürülmesi gerekirdi. Eğer öldürülmezse, kendilerine duyulan saygıyı kaybetmiş oluyordu. Bunun da sonucu çok kötü olurdu, çünkü aileleri ve aile bağlarını ayakta tutan bu saygının varlığı idi.

Bu nedenlerle yeraltı dünyası gergin günler geçiriyordu. En ufak bir neden savaşa yol açabilir.

Johnny Dee, suçu Tony'e yüklüyordu. Don'un oğluna bakışı da bu düşüncesini desteklemekteydi. Tabiî suçun bir kısmı da Küçük Julio'nundu. Wade firmasının düşük kalite sabun imâl etmesine izin vermemesiydi. Wade olayı, savaşı başlatacak kıvılcım olabilirdi. Keşke sabun tozunu duymasalardı. Zararı ka bul edip sabun işinden caymalarına da imkân yoktu artık, çünkü bütün ailelerin gözleri aç kurt gibi üzerlerindeyken zayıflık göstermeleri yıkılmalarına yol açabilirdi. Johnny hiç durmadan terliyordu. Don, Johnny'ye döndü :

— «Peki, benden ne istiyorsun?»

Johnny dudaklarını diliyle ıslattı. Kendisi-

nin de güç durumda olduğunu biliyordu. Örgüt içinde herkes kendinden ve işinden sorumluydu. Bu usulleri çok iyi bilmesine rağmen gene de Don'a gelmişti.

— «Ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenmek için size geldim,»

Sonra derin bir soluk alarak devam etti.

— «Ne kadar yüklenebilirim?»

Don, gözünün ucuyle Tony'ye baktı.

— «Karar veremiyorum, bu günlerde başımızı derde sokmak istemeyiz sanırım.»

Don Pugaliese ima edileni anlayıp durumu tartmaya başlamıştı bile. Bir yanda oğulları ile onların geleceği vardı. Ve aralarından da Tony'yi tercih ediyordu. Çünkü, küçük Julio'ya oranla Tony'yi daha kolay anlayabiliyordu. İşin gülünç yanı da boyu kısa olan Bag Man'e Büyük Julio, boyu 1.85'in üstünde olan küçük oğluna ise Küçük Julio denmesiydi. Cosa Nostra ailesinde olduğu gibi Don'un çocukları da iyi okullara gidip iyi bir öğrenim görmüşlerdi. Küçük Julio hukuku bitirip çalışma hayatına atılmasına rağmen babasıyle arasında hep bir uzaklık kalmıştı. Don, küçük oğlunun kendisini hor gördüğünü çok iyi biliyordu.

Aralarında ahlâkî bir görüş farkı yoktu. Hukuku, hukuka önem verdiğinden değil, kendi çıkarları için kullanabilmek amacıyle bitirmişti. Çoğunlukla Bag Man, oğlu Küçük Julio'nun düşüncelerini bilemiyordu.

Küçük Julio söze karışıp Johnny Dee'ye dönerek,

— «Ne oldu?» diye sordu. «Korkmaya mı başladın yoksa? Yüklen bu Adams denen adama canım. Sıkıştırılmaya dayanamaz.»

Şişko, avukata bakmadı bile. Aile içinde Küçük Julio'nun daha söz hakkı yoktu. Don'un oğluydu, ama söz sahibi olma hakkını daha kazanmamıştı. Kazanç sağlayan en ufak bir adamın söz hakkı bile kendisininkinden çoktu. Aile başkanlığı babadan oğula geçmeyip yeteneğe göre seçiliyordu. Bir aile başkanı, yani bir Don, mevkiini zekâ, korku ve kaba güçle elde eder, ama hiç bir zaman babasının iradesiyle atanamazdı. Bu nedenle, ne Küçük Julio ne de ağabeyisi Kaba Tony babalarının yerine kalıtım yoluyle geçemezdi. Jersey ailesinin diğer bireyleri de böyle bir atanmaya göz yummazdı kesinlikle. Bu durumu Johnny Dee biliyordu ve Don da Tony'yi batıya bu nedenle, kendine bir mevki edinmesi için yollamıştı. Orta Kaliforniya ailesi küçüktü, yirmi beş kişi kadar... Ama Pasifik sahili iş alanı genişliyordu ve iyi bir adamın elinde yüksek kazanç sağlanabilirdi. Johnny Dee, avukat hiç konuşmamış gibi Don'a son sorusunu da sordu:

— «Bir savaş başlatmadan yüklenebileceğim sınır neresidir?»

Julio Pugaliese kararını vermişti. Sabun işi fikri küçük oğlundan çıkmıştı. Kadınlar sabun kullanır demişti avukat. Kadınlar sabun

kullandıkça da sabun satılır demişti. Don şimdi geri çekilemezdi. Bu sabunu satmaya karar vermişlerdi, artık geri dönülmezdi. Vazgeçmek, zayıflık göstermek demekti. Bu da, bütün cephelerini, saldırılara açardı. Kararını Dee'ye bildirdi :

— «Adams'a mesajı ver. Anlamasını sağla. Yapılması gereken her şeyi yap.»

İstediği cevabı alan şişko, malikâneden ayrıldı. Pugaliese kendisine açık kart vermişti. Bildiği gibi hareket edebilirdi. Hattâ gerektiğinde Adams'ı öldürebilirdi de.

Johnny Dee, The Tavern'e dönerken yapacaklarını yolda tasarlamıştı bile. Gece saat dokuz buçuktu. Adams evinde olmalıydı, belki de yatmaya hazırlanıyordu. Ya da yatmış ve şu anda karısıyle işi pişirmekteydi. Eğer teklifleri olumlu karşılanmazsa, karısı bile bu işe alet edilebilirdi. Birden aklına daha mükemmel bir fikir geldi. Forbes Adams'a fazla yüklenmek gereksizdi. Eğer Adams ölürse, büyük bir ihtimalle yerine yardımcısı atanacaktı. Bu şekilde bir taşla iki kuş vurabilirdi. Ama, karısıyle yatarken, işin en zevkli yerinde telefonla onları rahatsız etmek fikri de çok çekiciydi doğrusu.

— 4 —

Clarence Howe'un babası firmasını kurarken çalışanların herbirini, aile bireylerini ve problemlerini yakından bilirdi. Clarence de aynı nosyonlarla işi babasından almıştı. Çevresindeki birçok firmaları satın almasına ve Amerika'nın sekiz yerine genişlemelerine rağmen bütün şubelerdeki bölüm şeflerini tanırdı.

Howe, bürosuna gelip yeni müdürünü yanına çağırttığında nerdeyse öğlen oluyordu. Jason Dearborne içeri girdiği zaman karşısında birden yaşlanmış, çökmüş, hattâ iki büklüm olmuş üzüntülü ve biraz da şaşkın birini gördü. Forbes Adams'ın genç dul karısı da yanındaydı.

Jason, McHale kendisine Jersey City'deki ambarlarını gösterirken kadını Adams'ın bürosunda bir kere görmüş, ama hiç dikkat etmemişti.

Kadın yirmi iki, yirmi üç yaşlarındaydı. Saçları sapsarıydı. Jason'a bakan gri-mavi göz-

leri acısını belirli bir şekilde belirtiyordu. Yüzü sogundu. Uçuk renkli dudak boyası ağzının güzelliğini daha bir ortaya koymaktaydı. Klâsik bir güzelliği yoktu, ama çok cana yakındı doğrusu. Tanıştırılan Dearborne'u başıyle hafifçe selâmladı.

Jason yutkundu, bir şey söyleyemeden kendine gösterilen koltuğa oturup gözlerini kadından ayırarak Clarence Howe'e bakmaya başladı.

Howe söze başladı:

— «Jason. Hanımın kuşku uyandırıcı bir haberi var. Şu gününde Mary'i bu derece rahatsız etmek istemezdim, ama seni ancak bugün görebiliriz. Sen kişileri tanımadığın için Mary'nin söyleyeceklerini daha iyi değerlendirebilirsin. Mary, lütfen bir defa da Jason'a...»

— «Merak etmeyin Mr. Howe. Mr. Dearborne, kocamı üç akşam sırayla birisi telefonda aradı. Üçüncüsünde kendisini ölümle tehdit ettiler. Kendisini öldüren adamla ben de konuştuğumu sanıyorum.»

Üzüntüsünden hemen sonra bir insanın bu derece nasıl sakin olabileceğini düşünürken kendisine yatıştırıcı bir ilâç verilebileceğini düşündü Jason. Sordu;

— «Yani, kocanıza telefon edildi, ama sizinle mi konuşuldu demek istiyorsunuz?»

— «Telefona ben çıktım. Telefondaki ses Forbes'i istedi. Kalın, hırıltılı, çirkin bir sesti bu. Forbes'i çağırdım ve verdiği cevapları din-

ledim. Çok soğuk konuşuyor, karşı tarafın tekliflerini devamlı reddediyordu. En sonunda, 'bunu kabul edemem,' dedi ve telefonu kapadı.

Ertesi akşam aynı şey gene tekrarlandı. Bu sefer Forbes iyiden iyiye sinirlenmişti. Üçüncü gece telefondaki adam bana avazı çıktığı kadar bağırarak Forbes'i telefona çağırmamı söyledi. O derece bağırıyordu ki kocamla konuşurken bile söylediklerini duyabiliyordum. «Adams bana inan, ya siparişini yarın tekrar bize verirsin ya da öldürülürsün» dediğini işitmiştim. Yarın dediği dündü.»

Dearborne hemen söze karıştı:

— «Sipariş mi? Ne siparişi? Nasıl bir sipariş hakkında konuşuyorlardı?»

— «Bilmiyorum. Forbes çok sinirlenmişti. Kendisine sorduğumda beni tersleyiverdi ve bunun yalnızca bir iş derdi olduğunu, unutmamı söyledi.»

Sözlerini bitiren kadın koltuğuna gömülüp sustu, ama gözleri Dearborne'nun üzerindeydi. Uzun bir sessizlik oldu. Sanki Howe ve kadın kendisine düşünmek için zaman veriyorlardı. Sessizliği Howe bozdu:

— «Bunlardan bir şeyler anlayabildin mi bari Jason?»

— «Fazla bir şey anlamadım. Hayatımda, bir satın alma şefinin sipariş yüzünden vurulduğunu duymuş değilim. Ama bu, Büyük —C—, işi. Belki yardımcının bir bilgisi vardır.»

Ambara telefon edip Dan Hawley'i istetti.

Hawley daha gelmemişti. Adamın sekreterine, Hawley'i akşama görmek istediğini söyledikten sonra telefonu kapayıp Mary Adams'a döndü:

— «Polise bu telefonlar hakkında bilgi verdiniz mi? Sanırım polis sizi ziyaret etmiştir.»

Kadın gözlerini önüne indirdi.

— «Evde yoktum. Arkadaşlarla kâğıt oynuyorduk. Forbes'i saat sekizden önce beklemiyordum. Televizyondan kocamın öldürüldüğünü öğrenince kriz geçirmişim. Bana uyku hapı vermişler. Ancak bu sabah uyandım. Mr. Howe bazı arkadaşlarımızı tanır. İşte onların yardımıyle beni bulabildi zaten. Kendisine bütün bunları anlattım. Buraya gelmeden önce de polise gittik. Mr. Dearborne, Mr. Howe... Daha fazla devam edemeyeceğim. Eve gitmek istiyorum. Ev... İnanamıyorum. Forbes'in eve bir daha dönmeyeceğini bir türlü kabul edemiyorum.»

Jason, Howe'dan daha çabuk davranarak konuşmaya başladı :

— «Eve gitmeyin. Yalnız kalmamalısınız. Neden saklayalım, bu durum açıklanıncaya kadar, telefondaki adamın size rahatlıkla erişebileceği yerlerden uzak durmalısınız. Kendisini sesinden tanıyabileceğinizi düşünebilir. Belki sizin hayatınız da tehlikededir.»

Kadının aklına bu ihtimal gelmemişti. Şimdi üzüntüsüne bir de korku eklenmişti.

Clarence Howe ise bu tedbiri düşünmediği

için kendi kendine kızıyordu.

— «Tabiî, tabiî,» diye atıldı. «Sen gerisin geri Farrellere git ve orada kal. Seni arabamla yollayayım.»

Garaja telefon edip arabasını istettikten sonra sekreterlerinden birine de Mary ile birlikte gitmesini söyledi. Mary, Jason'un kendisine bir bardak su getirip içmesine ve ayağa kalkmasına yardım edinceye kadar yerinden kımıldamadı. Artık bütün gücünü yitirmişti. Jason kolunu beline dolayarak onu asansöre, sonra da aşağıda bekleyen arabaya bindirdi. Eşlik eden sekreter de arabaya diğer kapıdan binmişti. Mary Adams, arabaya binerken Jason'un elini sıkı sıkıya tuttu. Yerleştikten sonra tuttuğu eli biraz daha sıktı, arkasından koyverdi.

— «Teşekkür ederim Mr. Howe'a da benim için teşekkür edin. Gereken her şeyi yapacağını söylemişti.»

— «Biz yaparız. Siz hiç merak etmeyin. Bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bildirin.»

Kapıyı kapatıp arabanın gidişini seyretti ve sonra Howe'un bürosuna döndü. Kadının hafif kokusu, vücudunun sıcaklığı, avucundaki parmaklarının baskısı aklından çıkmıyordu. Şimdiye kadar hiç bir kadın kendisini böyle etkilememişti.

Clarence Howe pencereden aşağısını seyrediyordu. Jason içeri girince sırtı odaya dönük konuşmaya başladı:

— «O çocuğu ben yetiştirdim. Bizde kayıt memuru olarak çalışmaya, başlamıştı. Kendisinde, diğerlerinde olmayan bir özellik vardı. Hep satışı artıracak fikirlerle çıkardı karşımıza. Anlayamıyorum?»

Jason, genç dul kadının yanında soramadığı bazı soruları sormaya başladı:

— «Özel hayatı hakkında ne biliyorsunuz?»

Howe masasına döndü :

— «Kadın demek istiyorsan düşüncemi söyleyeyim. Adams kendi karısından başka bir kadına bakmamıştır.»

— «Onu demek istemedim. Acaba özel bir problemi mi var? Sözgelişi, kumar borcu gibi falan... Telefonda sözü edilen sipariş ödenmesi istenen bir kumar borcu da olabilir.»

— «Mary'ye iş ile ilgili olduğunu söylemiş.»

— «Belki, Mary'i şaşırtmak için öyle söyledi.»

— «Sanmıyorum. Kumar oynayacak bir tip olmadığı gibi karısına da yalan söylemezdi. Karısıyle övünürdü.»

— «İyi. Bu iş bizimle ilgiliyse ben en iyisi gidip Hawley ve McHale ile görüşeyim.»

Dan Hawley ambarda değildi. Bir detektif de kendisi gibi Hawley'i sekreterinin odasında bekliyordu. Detektif, gereken her şeyi sekreterin ağzından ve Dearborne'un kimliğini öğrenince de bildiklerini ona ters bir dille anlatmak-

ta sakınca görmemişti.

Grace Turner patronu Dan Hawley'e âşıktı ve onunla evlenmek istiyordu. Ancak Hawley, kazancının az olduğunu ileri sürerek bu evliliğe bir türlü yanaşmamıştı. Forbes Adams'ın öldürülmesi herkesi sarsmıştı. Ancak, herkesten fazla etkilenen Hawley'di. Grace o geceyi Hawley'in evinde, onun kollarında geçirmişti. Hawley'in Adams'ın mevkiine yükseleceğini ve bu sayede de onunla evlenebileceğini düşünüyordu. Grace kendisini evine götürürken arabada elleri kucağında hareketsiz oturmuş, apartmanda da Grace'in hazırladığı yemeklere elini sürmemişti. Geç vakit kendisini telefonla aramışlardı. Telefonla yatak odasından konuşmuştu genç adam. Grace konuşmayı dinlememiş, ama Hawley'in bu konuşmadan sonra köşeye kıstırılmış bir hayvana döndüğü de gözünden kaçmamıştı. Hawley çoğunlukla çok sakin ve nazik sevişirdi. Dün gece ise tam tersine, vahşî bir hayvan gibi onu kullanmış, sanki bütün vücuduyle kızın içine girmek istemişti. Sabahleyin, kızın bütün ısrarlarına rağmen çalıştığı ambara çok erken geldiler. Kız kendi masasına, Hawley de dosya dolabının başına gitti. Hangi dosya ile oyalandığını Grace görmedi. Bir süre sonra Hawley dışarıda işi olduğunu söyleyip ayrılacağı sırada Grace ona ne zaman döneceğini sormuş, Hawley ise, «Öğlene doğru,» diye cevap vererek yoluna gitmişti. Bu arada kız kendisine, aranırsa nerede bulunabilece-

ğini de sormasına rağmen bir karşılık alamamıştı. Pencereden bakan Grace, Hawley'in arabasına binip motoru çalıştırdıktan sonra kararsızca uzun süre direksiyonun başında oturduğunu ve neden sonra hareket edip ana kapıdan dışarı çıktığını gördü. Öğlen çoktan geçmiş, akşam olmuş, ama Hawley geri dönmemişti.

Dan Hawley dehşet içindeydi. Forbes Adams'ı Johnny Dee'nin bizzat öldürmediğini, yine de ölüm kararı ve emrinin ona ait olduğunu biliyordu. Bu derece sert bir zorlamayla karşı karşıya kalabileceğini tahmin etmemiş, kötü kalite sabunu kabul etmesi için Forbes'i en fazla döveceklerini düşünmüştü doğrusu. Forbes bir kerelik olmak üzere bu bir parti kötü sabunu, firmayı aşırı bir zarara sokmadan kullanabilirdi. Ya öldürülmesi... Dee, bir hayduttu, ancak Hawley de, ünlü gangster Bugsy Siegel'in meşhur sözüne inanacak kadar saftı.

— «Biz yalnız birbirimizi öldürürüz.»

Elleri o kadar terliyordu ki, direksiyonu mendiliyle tutmak zorunda kaldı. İçinden, Johnny Dee'ye gidip, cehenneme kadar yolun var, demek gelmesine rağmen böyle bir harekete cesaret edemiyordu. En yakın karakola gidip her şeyi anlatmayı düşündü, onu da yapamadı. Konuştuğu polisin haydutlarla ortak olup olmadığını bilemezdi ki!

Dee, bir gece önce telefonda, ertesi sabah dosyalardan Wade Brothers firmasının kötü

kalite sabununa ve anlaşmanın iptaline ilişkin bütün evrakı alarak kendisine getirmesini istemişti. Evrak şimdi cebinde, Dee de The Tavern'deki masasındaydı.

Bu sabah, boş salon, her zamankinden daha da ağır kokuyordu. Tek müşteri, masasında, telefonla konuşan şişkoydu. Dee, Hawley'i görünce telefonu kapatıp yaklaşması için işaret etti. Yanına gelince,

— «Onları getirdin mi?» diye sordu.

Hawley'in ağzı kurumuştu. Sesi çıkmadı. Evrakı masanın üstüne attı. Dee masadaki kâğıtları gözden geçirdi. Kimyagerin raporu, siparişi iptal eden not, Adams'ın Wade şirketine yazdığı mektubun karbon sureti... Hepsini katlayıp cebine koyduktan sonra kafasını yukarı kaldırıp gözlerini Hawley'e dikerek güldü.

— «Otur bakalım evlât. Hesabıma bir şeyler iç.»

Hawley başını salladı. Midesi bulanıyordu. Neredeyse kusacaktı. Johnny Dee itirazı görmemezlikten gelip, ayağa kalktı, bardan bir şişe ile iki bardak alarak döndü. Çok neşeli gözüküyordu.

— «Otur bakalım ufaklık, kutlayalım.»

Hawley'in gözleri yerinden uğrayacak gibi olmuştu. Dee kahkahalarla güldü :

— «Elbette kutlayacağız evlât. Adams'ın görevini artık sana verecekler.»

— «Bil... Bilmem ki...»

Hawley koşup kaçmak istiyordu, ama ba-

cakları onu taşıyamayacaktı. Önündeki iskemleye yıkılır gibi çöktü.

Dee eski neşesini bulmuştu. Artık gülüyordu.

— «Birlikte bir sürü iş çevirip zengin olacağız. Al bardağını, iç.»

Yarım saat bir kâbus gibi geçti. Forbes Adams'ın ölümü kötü, bu şişman canavarın Hawley'i kullanarak Big —C— mağazalarına yapmaya tasarladıkları çok daha korkunçtu. En sonunda işinin başına gitmek bahanesiyle kalktı. Bugün, kimsenin yüzüne bakacak hali yoktu. Apartmanına da dönmek istemiyordu. Grace Turner her an gelebilirdi. Kararsızca kentin içinde arabasını sürerken, diğer bir şöförün kendisine bağırdığını farketti. Araba kullanacak durumda bile değildi aslında. Bir barın önünde durdu. Masaya oturup viski üzerine viski yuvarlamaya başladı. Çoğunlukla biradan başka bir içki içmezdi. Oysa içtiği her kadeh içki onu sarhoş edeceğine büsbütün ayıltıyordu.

Ne kadar içtiğini, bardan nasıl çıkıp ne zaman arabasına bindiğini hatırlamıyordu. Kendini direksiyonun başında buldu, anahtarını kontağa sokup motoru çalıştırdı. Yola çıkıp otomobili sürmeye başladı. O kadar sarhoştu ki ne trafik lambalarının kırmızı yandığını, ne de yolun öbür yanından gelen kamyonu gördü. Çarpışma sesini bir an duyar gibi oldu, o anda da can verdi.

Kamyon direksiyon kırarak önüne çıkan arabayı kurtarmaya çalıştı, ama çok geç kalmıştı. Ancak karşı kaldırıma çıkıp durabildi. Kavşağı seyreden iki trafik polisi, kamyon şöförü kamyonundan inmeye vakit bulamadan arabalarından fırlayıp kaza yerine gelmişlerdi bile. Kamyon şöförü kekeliyordu:

— «Kırmızı lambalar yanarken çıktı. Bana doğru geldi. Aptal... Frene bile basmadı.»

Şöförü çabucak gözden geçirip polis kırık çıkık ve kan görmeyince kaldırıma oturmasını söyleyip,

— «Biz her şeyi gördük,» diye yatıştırmaya çalıştı adamı. «Sen suçsuzsun. Otur şuraya biraz, kendini toparla.»

İkinci polis hurdahaş olmuş arabaya sokuldu. Hawley'in cesedi arabadan dışarı fırlamıştı. Polis eğilip Hawley'in cüzdanını buldu, içinde kimliğini aradı. Ehliyet ve kartvizitler geçti eline. Yanına gelen diğer polis ortalığı kokladıktan sonra,

— «Morg arabasını çağıralım, istersen,» dedi. «Bunun cankurtaranlık işi kalmamış. Kokuya baksana.»

— «Ölmeden önce kendi kendini alkolle yıkamış sanki. Kimliği buldun mu?»

— «Cüzdanındaki kartlar adının Dan Hawley olduğunu ve Big —C— ambarında çalıştığını gösteriyor. Radyo ile dispaçere haber ver.»

Polis dispaçeri, dispaçer de ambarı aradı.

Ambarın santral memuru, polisin söylediklerini anlamamış ve Hawley'in arandığını sanmıştı. Polis çavuşunu Grace Turner'e bağladı.

Jason Dearborne ve detektif hâlâ kızın yanındaydılar. Detektif, olayı duyunca bayılan kızı, Jason da telefonu yakaladı. Merakla sordu:

— «Kimsiniz, ne istiyorsunuz?»

— «Polis... Dan Hawley adında birisi sizde çalışıyor muydu?»

— «Evet çalışıyor. Kendisi nerede şimdi?»

— «Artık çalışmıyor bayım. Çalışıyordu. Bir kamyona çarptı. Birisi gelip cesedi teşhis edebilir mi?»

Dış yazıhanelerdeki kızlar Grace'i detektifin kucağından aldılar. Jason, McHale ve detektif morga yollanmışlardı bu arada. Ceset teşhis edildikten sonra, her üçü de kazayı rapor eden polisle görüşmek üzere Newark karakoluna gittiler. Detektif,

— «Merhaba Steve,» dedi. «Hawley'in ölümünün bir kaza olduğuna emin misin?»

— «Tabiî ahbap. Fitil gibi sarhoştu. Kırmızı lambalardan geçip kamyona bindirdi. Trafik arabası karşı köşebaşından kazayı başından sonuna kadar seyretmiş. Hiç kuşku yok.»

Jason Dearborne, McHale'e döndü :

— «Hawley çok içki içer miydi?»

Hawley'in amiri omuzlarını silkti :

— «Benim bildiğim kadarıyle içmezdi. Kendisiyle bir - iki bira içtim, o kadar. Bir de sekreterine sorun. Birbirlerini iyi tanırlardı.»

Detektif Bud Sanders, defterine not aldıktan sonra sordu :

— «Vârisleri kim, bilen var mı?»

Jason da, McHale de bilmiyorlardı bunu. Gene Grace Turner'e sorulmasını öğütlediler. Ambara döndüklerinde Grace Turner evine gitmişti. Jason, Grace'i telefonla aradı. Bir komşusu çıktı telefona. Kızın yatakta olduğunu, istediklerini ondan öğrenebileceğini söyleyerek telefon başından ayrıldı. Döndüğünde Hawley'in pek seyrek, o da bir kadehi aşmamak şartıyle, viski içtiğini, Kanada'da da bir kız kardeşi olduğunu ve Grace'in de ona mektup yazarak haber vereceğini söyledi.

Sanders,

— «Evet, soruşturmayı bu yolda derinleştirmeye gerek yok. Biz Adams'a dönelim,» dedi.

Sanders ve Dearborne, McHale'i uzun uzun soru yağmuruna tuttular. McHale, Adams'ın öldürülmesi ile yakından uzaktan ilgili hiç bir olay hatırlamıyordu.

— 5 —

Forbes Adams'ın cenazesine dul eşi, Clarence Howe, bazı dostları ve ambardan da birkaç arkadaşı katıldı. Jason Dearborne cenaze törenlerinden çoğunlukla hoşlanmazdı. Bu törene katılmak gereğini duymuştu. Mary Adams'ı, Howe'nin arabasına bindirirken, bir-iki kelime konuştu. Mrs. Adams, mezarlıktan doğrudan doğruya kendini Güney Kaliforniya'ya götürecek olan uçağa gidiyordu. Glendale'de büyümüştü. Ailesinden son canlı bireyi kendisi idi, ama orada daha hâlâ arkadaşları da vardı.

Mary, Jason'un elini sıkarken :

— «Teşekkür ederim Mr. Dearborne,» diye mırıldandı. «Hepiniz bana çok yardım ettiniz. Çok iyisiniz.»

— «Döndüğünüz zaman beni arayın. Planlarınızı öğrenmek isterim.»

Mary arayacağını söyledi ve araba yola koyuldu. Arkasından bakan Jason boşlukta kaldığını hissetti. Cenaze töreni o kadar hazindi

ki, törenden sonra günlük sıradan işlere başlamak için çaba harcaması gerekiyordu. Arabasına binip hareket etti. Bürosuna giderken Mary Adams'ın ne yapacağını düşünmeye başladı.

Mary, evlenmeden önce Adams'ın sekreteriydi. Ne çocukları vardı, ne de Doğuda herhangi bir bağı. Belki de Batı Sahilinde kalmak onun için daha iyi olurdu. Mary'nin Doğu'ya dönmemesi ihtimali de Jason'un hoşuna gitmiyordu aslında.

Durumu daha yakından incelemeye çalıştı. Nesi vardı canım? Kadını tanımıyordu bile. Edy Bullock'la nişanlı idi. Bir memurun vurularak öldürülmesi ve güzel karısının dul kalmasımı onu bu derece etkilemişti?

Kadınlara karşı her zaman az ilgi duymuş ve onlarla güçlü bir bağ kurmamıştı. Bulunduğu yere gelmek için çok uğraşmıştı. Genç yaşta ve kendi ilerlemelerine ayak uyduramayan kadınlarla evlenen arkadaşlarının durumlarını yakından biliyordu. Onların düştüğü hataya düşmemişti. Edy'ye âşık değildi. Bütün benliğini saran bir aşkla da bağlılık duymuyordu ona. Aslında böyle bir aşkın varlığından emin değildi. Kadın da erkek de yatakta birbirlerini tatmin etmek isterlerdi. Ne var ki evlilikte seksten önemli unsurlar da gerekliydi: Anlaşabilme, karşılıklı saygı, sevgi, eşinizin işine ilgi duyabilme...

Arabasını garaja bırakırken bir an doğru düşünüp düşünmediğinden kuşkuya düştü. Ne

de olsa bütün arzu ettiği meziyetlere sahip bir Edy vardı. Bu kızla yetinmeliydi, ama tam anlamıyle de yetmiyordu kendisine nedense. Bilinçaltında, bir gün evleneceği kadını çizmişti. Edy, buna uymuyordu. Bu arada bürosunun kapısına gelmişti. «Allah canını alsın,» diye homurdanarak Tinker'in kapısını açtı. Sekreteri başını kaldırıp Jason'ı görünce neşeli bir sesle sordu :

— «Cenaze töreni nasıl geçti?»

— «Bir cenaze töreni nasıl olabilir ki? Sıkıntılı... İnsanlık dışı.»

Bu ters cevabının sekreterinde yarattığı şoku birden farketti. Tinker, Conglomerated mağazalarındaki bütün çalışma hayatı boyunca devamlı serketerliğini yapmasına rağmen, Jason, ondaki tutuculuğun derinliğine varamamıştı yine de. Mırıldandı :

— «Özür dilerim, sinirlerim bozuk. Mrs. Bullock beni arayıncaya kadar içeri kimseyi alma.»

— «Odanızda birisi sizinle görüşmek üzere bekliyor.»

— «İçeride mi? Neden?»

Tinker önündeki notlara baktıktan sonra düşünceli bir tavırla başını kaldırdı.

— FBI'dan Mr. J.J. Russo... Bana ne istediğini söylemedi. Odanıza almayı uygun buldum.»

Jason bir an düşündü, sonra, başını sallayarak kapıyı açıp odasına girdi.

Sokağa bakan pencerenin önünde dışarsını seyreden iri yarı bir adam dönüp içeri girene baktı. Otuz yaşlarında, İtalyan asıllı olduğu hemen anlaşılan bir adamdı bu. Yalnız kıvırcık sarı saçlarıyle, mavi gözleri bu havasına uymuyordu. Jason Dearborne,

— «Mr. Russo?» diye sordu.

— «Evet benim. Siz de Mr. Dearborne olmalısınız. Daha yaşlı birini bekliyordum doğrusu.»

Jason cevap vermedi. Russo ile el sıkıştıktan sonra, onu müşteri koltuğuna oturtup kendisi de masasına geçti.

— «Sekreterim FBI'dan olduğunuzu söyledi.»

Russo kimliğini çıkartıp Jason'a uzattı.

— «Forbes Adams'ın ölümü hakkında bazı şeyler sormak istiyorum.»

Jason hayretle irkildi.

— «Sahi mi? FBI'ın cinayetle uğraştığını bilmezdim.»

— «Çoğunlukla cinayete bakmayız.»

— «Öyleyse... Adams olayının sıradan bir cinayet olduğunu sanıyordum.»

— «Olabilir de, olmayabilir de. Soracaklarıma cevap verebilir misiniz?»

— «Tabiî, ama fazla yararım dokunacağını sanmıyorum. Adams Forbes'i çok az tanırdım. Çünkü bu işe daha yeni başladım.»

— «Evet öyleymiş. Mr. Howe'u görmeye geldim. Gittiğini söylediler. Belki, benim işime

yarayacak bilginiz vardır da, bu bilginizin önemini anlamamış olabilirsiniz. Johnny Dee adını hiç duydunuz mu?»

Jason bir süre düşündü.

— «Sanmıyorum. İşitseydim hatırlardım.»

— «Peki. Julio (Bag Man) Pugaliese adı da size bir şey ifade etmiyor mu?»

Jason güldü.

— «Bag Man... gangster adına benziyor. Ne yazık ki bugüne kadar hiç bir gangsterle tanışma fırsatı elde edemedim. Kim bu adam?»

Cevap vereceği yerde, Russo başka bir soru sordu :

— «Firmanızın bu iki adamla herhangi bir iş yapıp yapmadığını kim bilebilir?»

— «Nasıl bir iş?»

— «Alışveriş. Sözgelişi, zeytinyağı.»

— «Satın alma... Forbes Adams'ın işi...»

Jason'un huzuru kaçmaya başladı. Russo üsteledi.

— «Başka kim?»

Jason'un huzursuzluğu artmakta devam ediyordu.

— «Yardımcısı bilirdi. Dan Hawley... Ama o da, Adams'ın öldürüldüğü günden bir gün sonra trafik kazasında can verdi. Her ikisinin de yerine kimse atanmadı daha.»

Keskin mavi gözler, Jason'a dikilmişti. Şimdi Russo'nun sesi bambaşka çıkıyordu.

— «Hawley'i işitmemiştim. Bir kaza olduğunu nereden biliyorsunuz?»

Jason olanları anlatıp, Bud Sanders'in ve karakoldaki çavuşun da olaya tanık olduklarını söyledi. Russo uzun süre düşündü, sonra devam etti :

— «Siz bunların kazadan daha ileri bir şey olduğunu düşünüyorsunuz gibi geliyor bana.»

Jason Dearborne derin bir soluk aldı:

— «Evet... telefonlardan ötürü. Mr. Adams evinde üç defa telefonla aranmış. Sonuncusunda karısı dinlemiş. Tehdit ediliyormuş. Sonra, Adams'ın öldürüldüğü gece, yardımcısı telefonla arandı. Bu konuşma hakkında daha fazla bilgim yok, ama Hawley ertesi sabah erkenden sokağa çıkıp hayatında yapmadığı bir şeyi yapmış. Zil zurna sarhoş olmuş. Bunları bize sekreteri anlattı. Yalnız o, şeflerinin ölümü nedeniyle Hawley'in çok üzgün olduğunu sanıyordu. Acaba aralarında daha başka bir bağlantı yok mudur dersiniz?»

— «Her iki kadınla da konuşmam yararlı olur sanıyorum, Mr. Dearborne.»

— «Grace Turner'i görebilirsiniz, ama Mrs. Adams şu anda Batı Sahiline giden bir uçakta. Adresini bir süre sonra Mr. Howe'dan alabilirsiniz. Mr. Russo, demin sözünü ettiğiniz o iki adamın kim olduğunu sormuştum, daha hâlâ cevap vermediniz. Zahmet olmazsa...?»

Russo, koltuğunda arkasına dayandı, bacak bacak üstüne attı. Jason, Russo'nun içinde bulunduğu heyecanı şu ana kadar farketmemişti.

— «Anlatmak niyetindeydim zaten. Kayıtlarda Julio Pugaliese zeytinyağı ithalâtçısıdır. Bazen kendisine, Güney Jersey'in Zeytinyağı Kralı, derler. Böyle olmasını da arzu eder. Aslında, Cosa Nostra'nın Jersey ailesi başı ve Komisyondaki dokuz Don'dan biridir.»

Jason Dearborne ellerini masasına dayayıp öne doğru eğildi :

— «Yani, Conglomerated mağazaları, uluslararası bir gangsterden mi mal satın alıyor?»

— «Mallar raflarınızda.»

Jason Dearborne kıpkırmızı oldu :

— «Onun çaresine bakarız. Acaba Forbes Adams bu durumu biliyor muydu? Peki, diğer adam, Johnny Dee dediniz galiba, o kimdir?»

— «Pugaliese ailesi bireylerinden biri. Statüsünü tam olarak bilmiyorum ama, her halde bir caporeğimedir. Pugaliese yağlarının acentesi, D. ve D. Satış Şirketini çalıştırıyor. Tefecilik yapıyormuş, ama elimde kesin bilgi yok.»

— «Bu durumda, biz yağımızı onun aracılığı ile mi alıyoruz? Adams'ın ölümü ile bir bağlantı var mı acaba?»

— «Öyle sanıyoruz. Bir diğer aile bireyi, Vito Contino, bir polis tarafından Adams'ın katlinden bir kaç dakika sonra öldürülmüş. Contino, çalınmış bir arabanın içinde yakalanmış. Torpito gözünde de bir tabanca bulunmuş. Balistik kontrol de Adams'ı öldüren kurşunun bu tabancadan atıldığını gösteriyor.»

Jason dayanamadı, karşısındakinin sözünü kesti.

— «Dört gün oldu Mr. Russo, neden bu kadar geç geldiniz bize?»

— «Balistik şubesi kurşunları ancak karşılaştırdı. Adams cinayetiyle hiç bir bağlantısı yoktu. Contino, sizin ambara en aşağı yarım saatlik uzaklıkta vurulmuş. Laboratuvardaki genç bir laborant, can sıkıntısından kurşunlarla oynarken rastlantıyla bu kurşunu o tabancayla karşılaştırmış ve bu kurşunun o tabancadan atıldığı saptanmış. Ve özel ekibe haber vermeyi de ancak dün akıl etmişler.»

Jason, bu özel ekibin FBI ile olan ilgisini anlayamıyordu, çünkü Cumhurbaşkanı, bu ekipleri mahallî karakollara yardım etmesi için Adalet Bakanına kurdutmuştu. Russo anlatmaya başladı :

— «Her özel ekip, Adliye Bakanlığından bir savcı tarafından yönetilmektedir. Her savcının da özel personeli vardır ve bu savcılar, başsavcıyla çalışırlar. Buradaki de, New Jersey Eyalet soruşturma Komitesi ile çalışıyor. Bizim görevimiz biraz değişik olduğu için, kendi karargâhımızdan çalışırız, ama diğer örgütlerle de sürekli bağlantı halindeyiz.»

— 6 —

Jason Dearborne dikkatli bir dinleyici idi. Russo ise, zalimce **Cosa Nostra** hakkında bütün bildiklerini ve ağızda dolaşan söylentileri anlatıyordu ona. Örgütün ispat ve onaylanmış tarihi üzerinde bir hayli bilgisi vardı. İşleri şimdi yürüten baştakiler varlıklarını hiç hissettirmeden, büyük bir gizlilik içinde çalışıyorlardı. Bu konu, aklına takılmıştı Russo'nun. Ancak boşu boşuna kafa yormayı gerektiren bir gerçekti. Ne olursa olsun, hayli uzun bir süreden beri, ilgilendiği asıl konu buydu.

Güney Bronx'da yetişen James Joseph Russo, çevresindeki yaşıtlarının dükkân soygunu, çanta kapmak, yoldan geçenleri çevirip soymak gibi işledikleri basit suçlarda heyecan bulduklarını ve ellerine geçen parayı gönüllerince harcadıklarını seyrederek büyümüştü. Sonra bunların, işi ilerleterek yavaş yavaş otomobil hırsızlığına ve arabuluculuğa başladıklarını gördü. Olgunlaşmalarını izleyen çağlarda ise

her biri bir yere dağılmış ve Russo'nun kanısına göre, sessizce o büyük çetelerin içlerine sızmışlardı. Bunlar büyüdükleri çağlarda suçüstü yakalanmış, tutuklanmış, hüküm giymiş, para cezasına çarptırılmış ve hapse atılmışlardı. Örgütün o koruyucu şemsiyesi altında suçlarına devam ettikleri zaman arlarından yakalananların sayısı gitgide azalmış, bunları yargılayacak resmî suçlamaların sayısı ise neredeyse sıfıra inmişti. Yasa dışı mesleklerinde ustalaşmaları, bu bağışıklığı tümüyle sağlayamazdı onlara. Sokakların kokuşmuşluğu içersinde, bu şekilde her türlü belâdan yakayı sıyırdıkları kabul ediliyordu.

Russo ise ne o çocuk çetelerinden herhangi birinde etken bir rol almış, ne de bunların elemanlarından birinin sırdaşı olmuştu. Oysa aslen İtalyandı. Bu nedenle de çevresindekilerin arasından böyle bir seçime tam anlamıyle uygundu. Ancak gene de kimse ona buna benzer bir teklifte bulunmamıştı, çünkü, babası polisti. Ayrıca Dante Russo, (babası), daha kendini bilmeye başladığı ilk günden bu yana bütün gangsterlerin ne alçak kimseler olduklarını oğluna işlemeye başlamış, aynı zamanda bunların arasındaki, özellikle İtalyan kanı taşıyanlardan nefret etmeyi aşılamıştı.

Adamın baş sözü, «Bu namussuzlar hepimizin kötü bir adla tanınmamıza yol açıyor,» oldu. «O bok İtalyanlardan çok daha fazla İtalyan polis var ülkede, buna karşılık hep onlar

gazetelerin baş sayfalarına konuluyorlar. Eğer seni de sokaklarda ya da oyun salonlarında serserilik ederken yakalarsam, derini yüzerim bak haberin olsun. Bu dediğimi, gerçekten yapacağıma da inan.»

Dante Russo, komiser muavini üniformasıyle gezerken, gerçekten göz alıcı bir gösterişteydi. Bu yüzden Russo yalnız onun sık sık savurduğu bu tehdide inanmakla kalmamış, üstelik babasının arkasından polis kuvvetlerine katılma tutkusuyle büyümüştü.

Russo'nun ikinci kahramanı, babasının en candan dostu olan James Joseph Brandon idi. Dante Russo oğluna, bu nedenden arkadaşının küçük adlarını vermişti zaten. Ancak hiç bir zaman, adları kısaltıp kullanma alışkanlığına aykırı olarak, Jim ya da Joe diye çağırılmamıştı Russo. Ona, kendisini bildiği günden beri, Jay Jay, derlerdi. Jay Jay daha hiç bir şey olamamışken Brandon, polis kuvvetlerinin en ünlü komiserlerinden biriydi. Ve Dante'nin gangsterlerle serseriler hakkındaki düşüncelerini tam anlamıyle paylaşırdı. Çocuğun ilgisini uyandırıp cinayet sendikasına çeken, bu iri yarı İrlandalıydı işte. Konu her açıldığında, «Bunları durdurmak zorunda olan, sizin kuşağınızdır,» derdi. «Benim yaşımdakiler, tehlikenin büyüklüğünü nedense bir türlü anlamıyorlar. Elinizde olması gereken tek silâh bilgidir. Sen en iyisi hukuk öğrenimi yap ve bu çeteler hakkında bilinen ne varsa öğren.»

Günün birinde Dante Russo öldürüldü. Bu olay da, hiç kuşkusuz, cinayet sendikasının işiydi. Daha Jay Jay hukuk okulundayken geçen bu olay, genç adamın cinayet sendikasıyle kişisel bir uğraşa girme arzusunu kamçıladı. O sırada Brandon, genç delikanlıya düşmanın tarihçesini öğreterek onu destekliyordu.

Bir gün eski ülkelerinde, Sicilyalılar, Mafia adı altında biraraya toplanmış, birlik olacaklarına ve birbirleri hakkında bildiklerini açığa vurmayacaklarına ant içmişlerdi. Sözünde durulmadığında cezası ölüm olan bu yeminin adı **Omerta** idi. **Sessizlik yasası**... Sonraları, bu gizli topluluklarını Amerika'ya getirmişlerdi.

Yeni geldikleri bu ülkenin doğu kıyısında, yasadışı yaşayan Napolililerin meydan okuması ile karşılaştılar. İçki yasağı, Napolililer gibi şarap yapmaya alışkın insanlar için biçilmiş kaftandı. Üstelik bira ve alkol derecesi yüksek içkilere alışmakta da hiç güçlük çekmemişlerdi.

Ve sonuç olarak, iki taraf arasında korkunç bir gangsterler savaşı başladı. Yıl 1930... Jay Jay Russo daha dünyaya gelmemişti o tarihte. Bu savaş sırasında her iki taraftan da kaç kişinin öldüğünü kesinlikle kimse bilmez. Cesetlerin bir kısmı bulunamadı bile.

Bu savaşa yol açan Napolili Joe Masseria idi. Diğer adıyle Patron Masseria... New York'un en güçlü gangster şebekesi reisiydi o zamanlar. Sicilyalılardan, maliye memurlarından çok daha fazla nefret ediyordu. Bu yüz-

den onları ülkeden kovmaya karar vermişti. Aleyhlerinde hazırlanan plânı sezen Sicilyalılar da bir anda ortadan kaybolup saklandılar. Ve vuruşma başladı.

Eğer Masseria budalaca bir açgözlülüğe kapılmasaydı, bu savaştan galip çıkacaktı her halde. O tarihlerde New York'taki buz işlerini, Napoli'lilerin örgütünde caporegime rütbesine kadar çıkmış bir gangster yönetiyordu. Bu, o zamanlar son derece kazançlı bir işti. İşte Masseria açgözlülüğüne yenilerek bu işi üstlenmek istemişti. Oysa teğmen, patronun bu fikrinden hoşlanmamıştı tabiî. Karşı koymaya çalıştı ve sonunda Masseria'nın emri üzerine öldürüldü.

Bu olay, Masseria'ya bel bağlayan, örgütün diğer adamlarını korkutmuştu. Öyle ya... Eğer patron sırf kişisel maddî çıkarı için caporegime rütbesine erişmiş bir yakınını öldürtürse, bu adamın yanında kim kendini güven içinde duyabilirdi artık?

Başka bir zaman olsa, örgütün elemanları birleşir ve patronları Masseria'yı ortadan kaldırırlardı, ama çeteler arasındaki savaş git gide kızışıyordu. Eğer başta patron da olmazsa bu sefer Sicilyalılar onları iyice kıstırır ve ne oluyor demeye fırsat kalmadan hepsini yok ederlerdi.

Charles Lucky Luciano tek çözüm yolunun, Sicilyalıların lideri Maranzano ile barış yapma olduğuna karar vermiş ve bu fikrini de yanındakilere kabul ettirmişti. Savaş sürerken

rakipleriyle nasıl ilişki kurabileceklerdi? Bir barış toplantısı teklifinin, kendisini öldürmeleri için bir hile olmasından kuşkulanacak olan Maranzano, saklandığı yerden asla çıkmaz ve hayatını tehlikeye atmazdı.

Luciano ile birlikte Harlem'de hileli at yarışı müşterek bahisleri düzenleyen, tarihin gelmiş geçmiş en kanlı gangsterlerinden Yahudi Lepke Muchalter, böyle bir durumu ayarlayabilecek tek adamdı, çünkü Maranzano ile ilişkileri vardı.

Sonunda arzulanan toplantının gerçekleştirilmesi sağlandı, anlaşma yapıldı. Eğer Napolililer liderlerini haklar ve gelecekteki herhangi bir anlaşmazlığın çözümlenmesi için Sicilyalıları hakem seçmeyi kabul ederlerse, Maranzano savaşı durduracaktı.

Anlaşmaya varıldıktan kısa bir süre sonra bir gün Charles Lucky Luciano, Masseria'yı, Coney Island'daki lokantalardan birinde yemek yerken vurdu. Hemen arkasından Maranzano da bu gangsterler ülkesinde yeni bir düzenlemeye girişti. Eski Mafia küçük parçalara ayrılacak ve aynı hatlar üzerinde, İtalyan ebeveynden doğma herkesin katılabileceği yeni bir örgüt kurulacaktı. Bu fikrin kabul edilmesi sağlandıktan başka Cosa Nostra'nın İtalyan olmayan başka çetelerle de birleşebileceği karar altına alındı.

Maranzano ülkeyi yirmi dört çete ya da aile arasında bölüştürdü. Bunlardan her birinin

lideri eşit güce sahip olacaktı. Ama Maranzano da, Masseria gibi, kendisinin diğerlerinden daha üstün olmasına karar vermişti. Olayların tatlıya bağlanmasının üzerinden daha bir yıl geçmeden, zorla bir yönetici rolü oynamaya başlayınca Lucky Luciano onu da ortadan kaldırttı. Ve başa geçti.

Luciano, kendisine kimsenin kafa tutamayacağı kadar güçlü olmasına rağmen, hiç bir zaman en üstün adam pozisyonunda davranmayacak kadar sağduyu sahibiydi. Böylece aileler arasındaki kavgalar sona ermiş ve ülke çapındaki yeraltı cinayet sendikası hükümeti, birleşik bir cephe meydana getirme konusunda ağır, ama sürekli olarak gelişmeye başlamıştı.

Jay Jay Russo bunların bir kısmını James Brando ile üniversitede suçlar hakkında toplanan öğretmen ve öğrencilerin konuşmalarının kaydedildiği notlardan öğrenmişti. Ayrıca Valachi'nin itiraflarını, Salerno'nun New York'ta, Hamilton'un ise Las Vegas'da yaptıklarını ve Genovese'den boşanan karısının ifşaatını incelemişti. Bu konuda eline ne geçtiyse araştırmış, Detroit ailesinden ayrılan bir kız ve Chicago Suç Komisyonu Müfettişleri ile konuşmuştu. Her ailenin lideri ile onları tutan nüfuz sahiplerinin en belli başlılarını, Julio Pugaliese (Bag Man) ile iki oğlunu uzaktan tanıyordu. İçersinde küllenmiş soğuk, buz gibi öfkesini onlara saklamaktaydı, en fazla, çünkü babasının bunlar tarafından öldürüldü-

ğünü çok iyi biliyordu. Törelere karşı gelmesine rağmen hayatı bağışlanmış, Long Island'ın Sands Point bölgesinde görkem içinde günlerini geçiren eski lider, yaşlı Frank Cataffo'yu tanıyordu. Sözün kısası, içlerinden çoğu hakkında, hayli bilgi sahibiydi. Ancak daha fazla öğrenebilmek için bir türlü içlerine sızamamış ve sözü geçen kimselerden hiç birini suç üstü yakalamayı başaramamıştı.

Adalet Bakanlığı bu özel ekipleri kurar kurmaz bunda bir ümit ışığı gören Russo hemen FBI'ın Newark bürosuna geçmişti. O gün bugündür, aylardan beri, Jersey Ailesinin çalışmaları hakkında bulabildiği her türlü delili topluyordu. Ama gidiş, bunun güç gelişen bir görev olduğunu ispatlamaktaydı.

Söz gelişi D ve D, satış şirketinin telefonlarını dinletmeyi başarmıştı. Ne telefonda, ne de firmanın odalarından meslekî ilgisini çekecek bir şey konuşuluyordu galiba. Bunun üzerine polis memurlarını maliye müfettişleri gibi firmaya sokup onlara, işsizlik yönetmeliğine uyulup uyulmadığını kontrol numarası yaparak, şirketin defterlerini inceleme görevi vermişti. Bu da Johnny Dee'nin pek az zamandan beri Wade Brothers sabun fabrikasını temsil etmeye başladığını ortaya çıkartmıştı.

Oysa bu buluş, yararlı olmaktan çok eskiye oranla daha da şaşırtıcı bir durum yaratıyordu. Önce Wadelerin, fabrikanın asıl sahibi olan gangsterleri gizleyen bir paravana olduk-

larını düşünmüştü, ama devam eden soruşturma, firmanın elli yıldır var olduğunu ve hâlâ bir aile şirketi olarak faaliyette bulunup iki yeğene miras kaldığını ortaya çıkarmıştı. Üstelik bu ortakların ikisi de, cinayet sendikasıyle en ufak bir ilişkileri bile yokmuş izlenimi uyandırıyordu insanda.

Russo, Frank Wade fabrikadaki işçi miktarını çoğalttığı sırada içeriye bir adamını yerleştirmeyi başarıp Wade Brothers firmasının bütün üretimini Big —C— mağazaları tarafından, anlaşma karşılığı, satın alınacağını öğrenmiş buulnuyordu. Ne yazık ki ajanının görevi, adamın asıl büroya yaklaşmasına imkân tanımadığından, Forbes Adams'ın gönderdiği anlaşmanın iptali hakkındaki mektuptan haberi olmamıştı.

Russo, bütün bunların Jason Dearborne tarafından en iyi şekilde anlaşılmasına çok dikkat ediyordu. Bu arada Conglomerated mağazalarının, Wade Brothers firmasının ürününü aldığını duyduğu zaman Jason'daki utanma kendisini oldukça eğlendirmişti. Dearborne sordu :

— «Wade Brothers firmasıyle gangsterler arasında bir ilişki olduğundan emin misiniz?»

Russo omuzlarını silkti. «Johnny Dee, Pugaliese'nin zeytinyağını satar. Siz bunu alıyorsunuz. Johnny Dee şimdi de Wade Brothers'ın sabununu satıyor. Eh... Siz, onu da alıyorsunuz. Bana kalırsa bunda bir iş var.»

Dearborne, duvardaki büyük saata bir göz attıktan sonra yüzünü ekşitti. «Bugün, herhangi bir işe girişmek için çok geç oldu Mr. Russo, ama sabah olur olmaz avukatları bu işin peşine salarak her iki anlaşmayı da geçersiz kılmaları için bir çare bulduracağım.»

— «Ben böyle bir şey yapmamanızı tercih ederdim. Hiç değilse şimdilik... Bu Pugaliese kabilesini uyandırmadan biraz daha araştırma yapmak istiyorum. Tabiî mümkün olursa. Bu fikrinizi, bana zaman kazandırmak için, açığa vurmaksızın bir süre saklayabilir misiniz?»

Dearborne, bu düşünceden hoşlanmamıştı. Sanki yatağında akrep varmış gibi bir duygu vardı içinde, yine de Russo üsteleyince çaresiz razı olmak zorunda kaldı. Ancak bu arada, «Durumu Clarence Howe'a açmamda bir sakınca yok sanırım, değil mi?» diye sormayı da unutmadı. «Ne de olsa siz aslında onunla görüşmek için gelmiştiniz.»

Russo bu fikri kısa bir süre kafasında tarttıktan sonra başını salladı. «Bana kalırsa bu konulardan kimseye söz etmeyin, daha iyi. Başkan sizsiniz, çevreyi kolaçan etmem için gerekli bütün yetki sizde. Üstelik yardımcı olmaya da çalışıyorsunuz. Mr. Howe'un böyle durumlarda nasıl davranacağını bilemem. Kendisini tanımıyorum. Ya anlaşmaların bir an önce iptalini emreder de elimdeki fırsatları kaçırırsam? Nüfuzlu kişilerle her halde yakın ilişkileri vardır. Sizden rica etsem, ambarda çalışan-

ların benimle herhangi bir şey saklamadan konuşmalarını sağlayacak bir mektup yazabilir misiniz acaba?»

Jason Dearborne için bitmez tükenmez bir öğlen üstü idi bu. Russo'nun açıklamaları yüzünden inanılmaz bir şekilde uzamıştı. Saatın sürekli tıkırtıları ise ona, son derece değerli bir zaman parçasının akıp gitmekte olduğu izlenimini veriyordu. Conglomerated mağazalarının bugüne kadar asla bozulmamış düzeninin sorumluluğunu duymaya başlamıştı. Düzenin şimdi şu ya da bu şekilde tehdit edildiği açıktı. Bu tehdidin üstesinden gelebilmek için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden, Russo mektup sözü eder etmez, «Daha iyisini yapabilirim,» diye atıldı. Tinker'ı çağırmak için iç telefona uzanırken, «Ambar yöneticisinin ev numarasını alıp ona telefon ederek hemen çağırtacağım.»

Russo, Jason'ın bu niyetine engel olmak için hızla elini kaldırdı. «Sakın ha...» Eğri ağzı, aşağıya doğru daha da kıvrılmıştı. «Şimdi söyleyeceklerimin sizin aklınıza gelmediğini görüyorum. Yönetici, mesleği bakımından, bizzat her türlü dalaverenin içersinde olabilir ya da onun aracılığı ile yayılacak haber, daha ben harekete geçmeden belirli bir kimsenin kendisine çeki düzen vermesi için gerekli zamanı sağlayabilir. Bana kendi el yazınızla, lütfen bir mektup yazın Mr. Dearborne. Ve beni bir ajan olarak asla hiç kimseye tanıtmayın.»

Yorgun bir tatminsizlikle boğulur gibi olan Jay Jay Russo, Big —C— bürosundan ayrıldı. Newark polisi, Forbes Adams'ın ölümüyle Pugaliese Bag Man arasındaki ilişkiyi rapor ettiği zaman büyük bir ümide kapılmıştı. Tam anlamıyla aradığı ipucuna benziyordu bu. Ancak Adams öldürülmüş, Hawley de bir trafik kazasında can vermişti. Bu durumda bütün kapılar suratına kapanmış oluyordu. Tabiî Johnny Dee kancasını, Big —C— mağazalarında çalışan başka kimselere takmadıysa... Bunu keşfetmek de uzun zaman alacak ve kendisini bir hayli zorlayacaktı.

Cosa Nostra hakkında soruşturma yapmanın en büyük güçlüğü o eski sessizlik yasasının varlığı ile örgütün bileşiminde yatıyordu. Söz gelişi, polisin, diğer suçluları yakalayabilmesinde yararlandığı en belli başlı usul, casuslarla muhbirleri bir haberalma kaynağı olarak kullanabilmesiydi. Ancak Cosa Nostra'nın içersine bu şekilde sızabilmek bir hayaldi, çünkü örgütte çalışan herkes, en basit görevliye kadar, ya zaten aileye mensup biri tarafından ya da kaydolacak kimseyi çocukluğundan beri tanıyan birinin aracılığıyle aileye tanıtılırdı. İtalyan çevreler, özellikle bu konuda son derece kuşkulu davranmaktaydılar. Sicilyalı dilinde **düşman** kelimesi, hani neredeyse, aynı zamanda **yabancı** anlamına da geliyordu. Bir gangster tanıtımına göre hayatı o güne kadar kusursuz geçmiş hiç bir insan, adayı, örgütün kardeşliğine

bağlayan kan törenine katılamazdı. Jay Jay Russo bir İtalyandı. Babasının polis olması nedeniyle, örgütün içersine sızmasına kesinlikle imkân yoktu. Yapabileceği tek şey, ortaya çıktıkça, gerçekleri yavaş yavaş birleştirerek sonuca gitmeye çalışmaktı.

Düşündükçe Russo, Johnny Dee'nin Pugaliese'i desteklediğine ve Adams'ın ölümüne onun karar verdiğine daha emin oluyordu. Contino gibi bayağı insanlar, üstlerinden emir almadıkça, kimseyi kolay kolay öldüremezlerdi. Hele özellikle namuslu bir hayat süren iş adamlarını...

Öyleyse Adams neden öldürülmüştü acaba? Acaba şirketin satın alma şefi önce bu zeytinyağı ile sabun tozunu satın alıp buna karşılık teklif edilen rüşveti kabul etmiş, sonra da daha büyük fırıldaklara kalkışmış olmasındı? Yoksa bu tefeciden borç alıp sonradan ödememek mi istemişti? Cinayetin bir nedeni olmalıydı kesinlikle. Bu da ancak oyunu ters yöne doğru oynamakla öğrenilebilirdi. İşi bu şekilde çözümlemek için gerekli sabıra sahipti Russo. Mrs. Adams eğer Batı Sahillerine gitmeseydi, araştırma kuşkusuz çok daha kolaylaşırdı. Söz gelişi, kocasının parasını hangi bankaya yatırdığını bilirdi hiç değilse.

O akşam Grace Turner'ı apartmanında ziyaret ederek olayı bir de onun ağzından dinledi. Kadının anlattıklarıyle Dearborne'dan öğrendikleri aynıydı. Ancak, yeni bir gerçeği de

öğrenmeyi başardı bu arada. Kadın konuşma sırasında Dan Hawley'in, parasını, ambarın yakınındaki bir bankaya yatırdığını söylemişti. Bütün öğrendiklerini dikkate alan Russo, Dan Hawley'in ölümünün tam bir kaza olduğunu kabul ediyordu, ama Mafia'yla bir ilişkisi olması ihtimalini de kulak arkası edemezdi doğrusu. Bütün bunları aklından çıkartmayan Russo için Grace Turner'la yaptığı konuşma bir terslik yaratmadı. Kadınların çoğu, bazıları kendilerini huzursuz hissetmelerine rağmen, Jay Jay'e hemen ısınırlardı. Ancak Russo da şehvetine yenilen insanlardan değildi. Onlarla, karşısındakilerin serbestliği oranında oynar, yanlarından ayrılırken de, ziyaretinden kimseye söz edilmemesini sıkı sıkı tembihlerdi.

Herkesin dikkatle sakladığı bir nokta, kendisine, Big —C— deki oyunun içersinde bir kişiden fazla insanın bulunduğuna işaret ediyordu. Öyle ya... Eğer Adams, Pugaliese Ailesinin, şirket içindeki tek halkası ise, ne demeye bu tek ilişki aracını ortadan kaldırmışlardı öyleyse?

Sabahleyin ilk işi, Dearborne ile Turner'ı sorguya çeken detektif Bud Sanders'ı bulmak oldu. Sonra da Jersey'deki ambardan McHale'i aradı. Adam, Wade Brothers firmasından gelen bir kamyondan boşaltılan sabun tozunun başında duruyordu. Russo bekledi. Adamın işi bittikten sonra da sorularını sormaya başladı. Aynı zamanda, bu soruların karşısındaki üze-

rinde yaptığı etkileri de dikkatle izliyordu. Ancak yöneticinin bu soruşturma sırasında kapıldığı heyecan, yasa karşısında her vatandaşın kapılacağından farklı değildi. Tersine yardımcı olmaya çalışıyordu. Yine de yararlı hiç bir şey söyleyemedi. Forbes Adams'ın da Dan Hawley'in bankasına para yatırdığını açıklaması dışında... Üstelik, kendisinin de aynı bankayla iş yaptığını hemen bildirdi. Dış görünüşe bakılırsa, McHale namuslu bir adama benziyordu. Ama bununla yetinemezdi Russo. Bankaya giderken yolda polis bürosuna telefon ederek Big —C— ambarı yöneticisi hakkında bilgi toplanmasını emretti.

Bankada, Adams, Hawley ve McHale'in hesaplarını dikkatle gözden geçirdi. Adams'ın muameleleri, bir saat düzenini andırıyordu. İki hafta arayla bir ücret çeki yatırmış, bunun yüzde onunu tasarruf hesabına, artanını da ticarî hesaba koymuştu. Masrafı fazlasıyle düzenliydi. Özellikle diğerlerine oranla... Satın aldığı evin taksitlerini, yapıyı ipotek ettiği bankaya ödüyordu. Ne birbirine benzemeyen harcamalar, ne de dikkati çekecek fazlalıkta yatırılmış para vardı. Oysa herhangi bir maddî sıkıntı içersinde olsa, bunu bankadaki herkesten gizlemesi gerekirdi.

McHale'in hesabı ise, şimdiki işine girene kadar düzgün gitmiş, ondan sonra geliri birden artmıştı. Hawley'inki ise daha düzensizdi. İnsanda biraz kazanıp biraz kaybeden bir kumar-

baz ya da normal işinin dışında sınırlı bir alım satım işine girmiş basit bir ticaret adamı izlenimi uyandırıyordu. Geliri incelendiğinde, gene öyle kuşkuyu çekecek kadar aşırı bir çoğalma yoktu.

Bankayı elleri boş olarak terkeden Russo, bu defa dikkatini yeniden Adams'a çevirdi. Herhangi bir şantaj sonucu eline geçen parayı evinin bir köşesine saklamış olamaz mıydı acaba? Bu düşünceyle hemen Dearborne'a telefon ederek Mrs. Adams'ın Kaliforniya'daki adresini, Clarence Howe'dan almasını rica etti. Hemen o akşam, kadınla konuşuyordu. Sözü, kocasının telefonda tehdit edilmesinden açtı, sonra da New Jersey'deki evlerine girip bir araştırma yapabilmesi için Mr. Adams'ın iznini rica etti. Katilin ele geçmesinde polise yardımı olabilecek herhangi bir delilin, kocası tarafından bırakıldığını tahmin ediyordu. Kadın, istenen iznin, telgrafla gönderileceğine söz verdi.

Sabahleyin, iznin verildiğini bildiren telgraf gelince Russo yanına mahallî karakoldan bir müfettiş alarak Adams'ın evine yollandı. Burası, çeşitli yönlere doğru düzensiz şekilde uzanan, fundalıklarla çevrili bir dönümlük araziydi.

Evin kapısını açan Russo, içerdeki manzarayı görünce hafif bir şaşkınlıkla duraladı. Bir harabeden farksızdı ev. Gardırop kapıları açılmış, çekilen çekmeceler yerlerinden çıkartılarak yere fırlatılmıştı. Mrs. Adams'ın yanında götürmediği ve yükte hafif pahada ağır ne var-

sa ortadan yok olmuştu. Kadının gardırobu bomboştu. Oysa, her halde nesi var nesi yok toparlayıp gitmemiş olmalıydı kadın. Adams'ın gardırobu da tamamen boştu. Kadın, yolculuğa çıkmadan önce kocasının eşyalarını sağa sola vermiş olabilirdi. Çevredeki mobilya ile mükemmel bir uyum meydana getireceği kuşkusuz hiç bir gümüş ya da buna benzer eşya görünmüyordu ortada. Ev, temizlenmişti. Herhangi bir duvar kasası yoktu. Ortada ne para, ne de herhangi bir yazılı kâğıt vardı.

Bu bir rastlantı eseri de olabilirdi tabiî. Ancak ev yalnızca birkaç gün boş kaldığı gibi Mrs. Adams da hiç kuşkusuz, yolculuğa çıkmadan önce, burasını son bir defa ziyaret etmişti her halde. Hiç değilse yanında götürecekleri toplamak için...

Soygun haberi gerekli makamlara iletildi ve Russo da araştırma sona erene kadar onlarla kaldı. Tespit edilen parmak izlerinin sonucunu elde etmek zaman alacaktı biraz. Ve bunları ertesi günden önce öğrenebileceğini Russo hiç tahmin etmiyordu.

Dan Hawley de bir yandan kendisini rahatsız etmekteydi. Eline geçen ilk fırsatta adamın oturduğu apartmana gidip kapıcıya kendisini tanıttı. Ve dairesi daha kiraya verilmediyse, burasını görmek istediğini bildirdi.

Kapıcı ise ters bir suratla, yukarısının polis tarafından inceden inceye araştırıldığını söyledi. Arkasından da homurdanarak adamların

dağınıklığından yakınmaya başladı. Hawley'in öldüğü gün öğleden sonra adamın dairesini gözden geçirmişlerdi ya zaten. Ne diye hep birlikte gelmeyip görevlerini ayrı zamanlarda yaparak rahatsız ediyorlardı sanki?

Evet... Sivil memurlardı onlar. Elbette canım, kimlikleri ile armalarını göstermişlerdi tabiî. Merkez Bürodan geliyorlardı ve yukarıya çıkmadan önce de yöneticinin yetkili giriş defterini imzalamışlardı. Sonra kendisi de onlarla birlikte yukarıya çıkmış, daireyi araştırırlarken bir saniye bile yanlarından ayrılmaksızın, atmaca gibi her hareketlerini izlemişti. İki kişiydiler... İki İtalyan sivil memur... Evet, dış görünüşleri gerçekten bilinen polis memurlarını andırıyordu. Her yeri karıştırmışlar, ama hiç bir şey almamışlardı. Ama durun bir dakika.. Evet... Tuhaf değil mi?.. Tam giderlerken, kendisini yorduklarını bahane ederek ona bir beş dolar bahşiş vermişlerdi. İşte bu herhangi bir polisin davranışıyla asla bağdaşmıyordu.

Merkez büroda durumu soruşturan Russo, adamların ne arma numaralarının, ne de adlarının kayıtlı olduğunu öğrendi.

Ve o haftanın sonuna kadar da hiç bir ilgi çekici olay geçmedi. Mr. Adams'ın evinde bulunan parmak izlerinin tamamı ya şefe, ya da karısına aitti. McHale hakkında toplanan bilgi de boş çıktı. Adamın tek suçu, yanlış yere park ettiği için trafik yetkilileri tarafından para cezasına mahkum olmasıydı. Cezasını da düzenli

bir şekilde ödüyordu ambar yöneticisi.

Sonunda Jay Jay Russo hayattan nefret etmiş ve ümidi kırılmış bir halde evine döndü. Yüzde yüz emin olduğu tek şey, iki adamın evlerinin de yasaya aykırı bir şekilde aranmış olmasıydı.

Russo, doğu yakasındaki bir apartmanda annesi ve on yaşındaki oğluyle birlikte yaşamaktaydı. Her katta iki daire bulunan, dört katlı kahverengi taştan yapılmış eski bir yapıydı burası. Kapı açıldığı zaman dışarıya yayılan sarmısak, biber ve salça kokusu, ilk defa olarak kendisini tahrik etmedi. Bu akşam kendisini hiç de yemek yiyecekmiş gibi hissetmiyordu. Televizyondan duyulan sesler, küçük James'in, 'Uzay Yolu'nu seyrettiğini göstermekteydi. Çoğunlukla Russo'yu da eğlendirirdi bu program. Oysa bu akşam, o bile kendisine sıkıntılı geliyordu.

Jay Jay'in annesi, aşağı yukarı oğlu kadar uzun boyluydu. Onun da aynı oğlu gibi sarı saçları ve delici mavi bakışları vardı. Artık bu saçlar cansız bir griliğe bürünmüştü. Ve bunları boyamak için hiç bir girişimde bulunmuyordu. Bir zamanlar kocasını tehdit etmiş, şimdi de oğlunun başında bulunan, ta kocasıyle evlendiği güne dayanan korku ve çevresini sarmış dertlere karşı bir savunma biçimi olarak, başı hep dik, büyük bir gururla yürüdü. Bir süre önce kocası öldürülmüştü. Kalbinde, her zaman oğlunun da bir gün öldürüleceği korkusuyle yaşı-

yordu. Mesleği uğruna...

Koridorun kapısında oğlunu karşıladı. Uzun bir süreden beri alıştığı için, içinden gelmemesine rağmen büyük bir kolaylıkla gülümsedi. Sonra, «Neredeyse, kayıp ilânı yayınlatacaktım senin için,» dedi İtalyanca. Oğlunun yüzündeki huzursuzluğu görünce işi hemen İngilizceye döktü. «Yorgun görünüyorsun.»

Paltosunu çıkartıp uzatan Russo, «İğrenmiş kelimesi durumuma daha uygun,» diye karşılık verdi.

Kadın paltoyu alıp kolunda katladıktan sonra okşayarak düzeltti. Bu, kumaşı okşamaktan çok genç adamın sırtını sıvazlamaktı aslında. Sonra mutfaktan geçip oturma odasının kapısından seslendi.

— «Elini yüzünü yıka artık Jimmy. Bak, baban döndü.»

Çocuğun cevap vermediğini gören Jay Jay salona girip kanepeye oturarak heyecanla televizyonu seyreden oğluna doğru yürürken, «Büyükannenin sözlerini duydun,» dedi. «Neden cevap vermiyorsun ona?»

— «Şimdi cevap vereceğim. Seyrediyorum.»

— «Daha ne kadar seyredeceksin?»

Çocuk dalgın bir tavırla omuzlarını silkince Jay Jay kol saatına baktı. Programın neredeyse bitmek üzere olduğunu görüp ilerleyerek çocuğun saçlarını okşadı. Küçük, kendisi gibi uzun boylu olmayacağı gibi kemikleri de inceydi. Kı-

vırcık saçları siyahtı. İri, kara gözleri ise hiç bir şeyi kaçırmıyordu.

— «Pekâlâ arkadaş,» dedi. «Program biter bitmez elini yüzünü yıka.»

Çocuk yeniden dalgın dalgın başını sallamakla yetindi. Bunun üzerine mutfağa geçti Russo. Tıpkı oğlu gibi dalgın bir tavırla, «Biliyor musun anne,» diye mırıldandı. «James, her geçen gün annesi Marie'ye daha fazla benzemeye başladı.»

Yaşlı kadın oğlunun sözlerini duymamazlığa geldi. Aslında ne Marie'den hoşlanmış, ne de bu evliliği onaylamıştı. Marie'nin annesinin İtalyan olmasına karşılık babası İngilizdi. Bu yetişmiyormuş gibi kız Protestandı üstelik. Beatrice Russo'nun, gelinini suçlu bulduğu tek nokta, aslında bir kanun adamıyle yaşaması için gerekli cesarete sahip olmamasına rağmen gereksiz bir anlaşmazlığı bahane ederek boşanmasıydı. Küçük Jimmy'nin kimde kalacağı konusunda ise fazla bir tartışma olmamış, sonunda çocuk babasıyle yaşamayı tercih etmişti. Yaşlı kadın küçüğün kendileriyle birlikte bulunmasından son derece hoşnuttu. Ancak, ona sorarsanız, bir annenin çocuğunu kendisinden almalarına izin vermesi hiç de olağan bir davranış değildi aslında.

Jay Jay annesinin ters düşüncelerini sezerek onun omzunu okşadı. Sonra gülümseyerek ocağı gösterip,

— «Beni gereğinden fazla şımartıyorsun anne,» dedi.

— «Sen de gereğinden çok daha fazla çalışıyorsun. Bir hayli zayıfladın. Hadi git, elini yüzünü yıka.»

Jay Jay, görevine bağlı bir insan tavrıyle banyoya doğru yollandı. Annesi gününün nasıl geçtiğini hiç bir zaman sormazdı kendisine. O da böyle şeylerden söz etmezdi zaten. Ancak kadının o konularla ilgilenmediği anlamına gelmiyordu bu. Beatrice Russo'nun dostları çoğunlukla İtalyandı. Ve farkına varmadan söylenen tek bir kelime, bunu işiten herhangi biri tarafından, kesinlikle söz edilmemesi gereken bir yerde tekrarlanabilirdi.

Banyodan çıkan Russo oturma odasına doğru yürürken haberlerin verildiğini işitti ve o anda televizyon kapatıldı. Bir saniye sonra da Jimmy yanından ok gibi geçerek banyoya doğru yöneldi.

Jay Jay yürümesine devam ederek yemek masasının yanına gelip her zamanki yerine oturdu. Ansızın ne kadar yalnız olduğunu, kişisel hayatındaki büyük boşluğu farkedivermişti. Son zamanlarda birlikte bulunduğu insanlar yalnızca mesai arkadaşlarıydı. Oysa onların sürekli birarada bulunmalarının nedeninin aslında candan bir dostluktan ileri gelmeyip, büro dışındaki kimselerle açık açık konuşamamaları olduğunu da biliyordu.

Jay Jay'in oğluyle arasında fazla bir dostluk yoktu. Oysa Jimmy Marş'a gidecek ilk adam olacağı gibi deniz dibindeki camdan bir ev içer-

sinde balık çiftliği de kuracaktı. Aynı zamanda izcilik konuları ve okul hakkındaki projeleriyle de babasının başını yeteri kadar ağrıtıyordu. O akşam da sofraya oturup büyük bir iştahla yemeğini yerken ağzına attığı lokmalar izin verdikçe o günkü yakar top oyunundan uzun uzun söz etmiş, sofradan kalkar kalkmaz da odasına kapanarak ödevlerinin başına oturmuştu.

Annesi, kendisine yardım için Russo'nun tabakları kurulama teklifini kesinlikle reddedince genç adam ne yapacağını bilemez bir halde dolaşmaya koyuldu. Seyredecek, ilgi çekici bir şey de yoktu televizyonda. Kendisini kitap okuyamayacak kadar yorgun hissediyordu. Ne kendisini avutacak herhangi bir kimse geliyordu aklına, ne de o anki ruh halini paylaşacak bir dost.

Sonra Jason Dearborne'u hatırladı. Jason ona evinin telefon numarasını vermiş ve yeni bir şey öğrenirse bunu hemen kendisine bildirmesini ısrarla rica etmişti. Aslına bakılırsa, verilecek gerçekten önemli bir haber yoktu, ama soyulan ev olayını bahane edebilirdi. Ayrıca bu konu, Conglomerated mağazaları başkanıyle rahatlıkla tartışılacak en uygun ve sakıncası olmayan şeydi. Ancak bütün bunlar için önce Jason'ı evde bulabilmek gerekiyordu tabiî. Sonra birdenbire, adamın hep evinde oturarak Las Vegas'a boşanmak üzere gitmiş sevgilisinden telefon beklediğini, ne zaman aransa bulunabileceğini hatırladı.

Forbes Adams'ın öldürülmesinden bu yana aşağı yukarı iki hafta geçmiş, Russo da Dearborne'u, ilk konuşmalarından sonra hiç aramamıştı, çünkü değişen, adama haber verilmesini gerektiren yeni hiç bir şey yoktu ortada. D ve D satış şirketinin telefonu hâlâ dinlenmekteydi. Önemsiz de olsa, bir şey öğrenilebilmiş değildi daha. Bürosu ise yasadışı yaşayanların ülkesinden hep duyulan, aileler bünyesinde bir tatsızlığın varlığı hakkındaki mırıltılardan haberdardı. Bu konuda da su üzerine çıkmış, elle tutulur bir şey yoktu daha.

Şu ana kadar öğrendikleriyle hiç bir şey elde etmesi mümkün değildi. Dearborne söz konusu soygun olayını, biraz geç de olsa, öğrenmekle memnun olurdu her halde. Aynı zamanda Russo, genç başkandan gerçekten hoşlanmıştı. Onun sistemli bir şekilde çalışan kafasını ve kendisi için tamamiyle yeni bir alan olan C o s a N o s t r a portresini hemen kavramasını çok beğeniyordu.

Numaraları çevirdi, zilin dört defa çalmasını bekledi, sonra kapatıp yeniden açtı. Belki de yanlış bir numara çevirmişti. Bu defa zil üç defa çaldı. Russo tam kapatırken, açılan telefondan Jason'ın, «Buyrun,» dediğini duydu. Adam, sanki telefona yetişmek için koşmuş gibi soluk soluğa kalmıştı.

— «Ben Russo. Sizi hangi işinizden alıkoydum acaba?»

— «Tam daireye giriyordum da... Telefo-

nun çaldığını aşağıdan duydum. Yeni bir haber var mı?»

— «Söz etmeye değecek kadar önemli değil. Eğer yapacak işiniz yoksa, sizinle biraz çene çalmak isterdim.»

— «Çok iyi olur. Hemen bana gelin öyleyse.»

— «Tamam. Yarım saat sonra oradayım.»

Russo'nun o akşam kendisini araması Dearborne'u şaşırtmıştı biraz. Bunun rastlantı mı, yoksa bir casusluk mu olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Kendisinde ajanın ne ev adresi, ne de telefon numarası vardı. Buna rağmen bütün sabah, onu herhangi bir yerde bulabilmek için sağa sola telefon etmişti. Bunlardan hiç söz etmeden telefonu kapattı. Bu buluşunu, onunla yüz yüze konuşmanın daha iyi olacağına karar vermişti.

Jason yemek yememişti daha. Az sonra da konuğu geleceğine göre, çok hoşlandığı şeylerden biri olan yemek pişirme zevkinden vaz geçmesi gerekiyordu. Küçük mutfağına yollanıp kendisine bir martini hazırladı. İçkisi soğurken de soğuk etle sandviç yapıp bunları bir tepsiye koyarak oturma odasına geçti. Tam ayakkabılarını atıp rahat rahat koltuğuna yerleşirken birden irkildi. Telefon yeniden çalmaya başlamıştı. Ahizeyi aldı ve yirmi beş mil öteden konuşan Edy'nin sesini işitti. «Merhaba sevgilim,» diyordu kız. «Merhaba sevgilim. Nasılsın?»

Jason teşekkür etti ve daha çiğnemediği lokmayı boğulması pahasına yutmayı başardı. Bu sırada bir saniyelik bir sessizlik olmuştu. Arkasından Edy sordu :

— «Sen ne yapıyorsun orada Tanrı aşkına?»

— «Sandviç yiyip martini içiyorum.»

— «Ve de dolu ağzınla benimle konuşuyorsun öyle mi? Ne kadar ayıp. Bak sevgilim. Aklıma çok parlak bir fikir geldi birdenbire. Bu sürgün yerinde tam bir hafta daha kalmam gerekiyor. Sen neden bir uçağa atlayıp buraya gelmiyorsun sanki? Sana barajı gösterirdim. Boşanma ilâmımı alır almaz da hemen evlenirdik.»

— «I-ıh...» Jason sandviçi içkinin yardımıyle mideye indirdikten sonra devam etti. «Bunu ben de çok isterim, ama ne yazık ki imkânsız. Başımda bir problem var. Oraya gelecek vaktim yok.»

— «Yalnız kalmış bebeğinin yanına gelecek kadar da mı vaktin yok? Sandviç yediğine göre kendine şöyle doğru düzgün bir yemek hazırlayacak kadar zamanın da yok anlaşılan. Orada n e l e r oluyor Jason?»

— «Yemek hazırlamama da imkân yok, çünkü hem birkaç dakika sonra buraya bir adam gelecek, hem de...»

— «Bir adam mı?» Edy'nin kahkahası telefonda çınladı. «Jason Dearborne... Neler söylüyorsun bu akşam? Evine neden bir adam ge-

liyor? Bir kadın gelse anlardım ama...»

— «Buraya, kendinden başka hiç bir kadının ayak atamayacağını söylemiştin, unuttun mu yoksa. Üstelik bir FBI ajanı bu.» Karşısındakinin huysuzlaşmaya başladığını hissederek gülümsedi ve aynen Edy'nin oyununu oynamaya başladı. «Üstelik hiç de tipim değil yani.»

— «Yaa... Nasıl bir insan bu adam öyleyse? Benim tipim mi acaba?»

— «Olmadığını umarım. Kırık çeneli, iri yari, genç, sarışın bir İtalyan. İlâhlara benziyor... Keçi bacakları olmayan Pan (1) ilâhını andırıyor ve tıpkı bir başka muhasebeci gibi düşünüyor.»

— «Aman Tanrım... Ben oraya gelinceye kadar adamı evinden bir yere bırakma olmaz mı? Bu arada, FBI bürosunun seninle ilgilenmesi için ne haltlar karıştırdın bakayım?»

— «Bu ajan, başımdaki derdin bir bölümü zaten. Olay ora gazetelerinde büyük bir ihtimalle yer almamış olabilir. Durum şu: New Jersey satınalma şefimiz, iki hafta kadar önce kurşunlanarak öldürüldü. Russo ise bu cinayete, o büyük çetelerin işi gözüyle bakıyor. Biz C o s a N o s t r a'nın ürünlerini alıyormuşuz galiba.»

— «Big —C— mi?.. Şaka ediyorsun her

---

(1) PAN: Mitolojide, eski Yunanlıların çoban ilâhı.

halde. İddiaya girerim ki Howie'nin basurları azmıştır.»

— «Howie durumu daha bilmiyor. Russo bundan ona söz etmemi istemedi. Ortada neler döndüğünü anlayamadan, Howie'nin uygunsuz bir davranışıyle elimizdeki kozu kaybedeceğimizden çekiniyor galiba.»

— «Aman Tanrım, sen bana sabır ver. Gerçekten başında büyük bir dert var. Eğer Howie yeni başkanının, kendisinden habersiz, gangsterlerle çember çevirdiğini öğrenirse bundan hiç hoşlanmayacaktır.»

— «Biliyorum. Sana anlattıklarımı benden habersiz gidip ona okuyayım demeyesin sakın.»

— «Pekâlâ. Çok gülünç bir durumda olduğunun farkında mısın? Mağazalarınız gangsterler ve cinayetlerle karmakarışık, sen de bunların tam ortasında kalmışsın başa geçer geçmez.»

Eğer Edy, korkunç kelimesini kullansaydı Jason bunu kabul edebilirdi. Ama durumun, gülünç kelimesiyle tanımlanması... Hayır... Mary Adams'ın acı dolu gözlerini hatırladığı zaman bu tür bir konuşmayı kabul edemezdi doğrusu.

Tam o sırada kapının çalındığını işitti. Ve kıza artık kapaması gerektiğini, çünkü Russo'nun geldiğini bildirdi.

— «Kendine dikkat et. Ayrıca, hangi uçakla ve ne zaman geleceğini bildirmeyi de s kın unutma. Seni seviyorum.»

— «Ben de seni seviyorum. Şey Jason... Az önceki sözlerimle hafiflik yapmak istemedim. Durumu sen idare edebilirsin. Gangsterlerden korkarım doğrusu. Sakın tehlikeli bir şey yapayım deme.»

Telefonu kapattı ve kapıyı ancak zilin üçüncü çalınışında açabildi. Russo'ydu gelen. Ajan şapkasını kapının arkasındaki iskemleye bırakırken o da iki içki daha hazırladı. Sonra Russo'ya döndü.

— «Bu akşam gelmen doğrusu iyi oldu, yoksa buluşumu yarına kadar haber veremeyecektim.»

— «Her türlü buluştan yararlanabilirim,» diye cevap verdi Russo. Sesinin tonu, sıkıntısını belli ediyordu. Jason'ın uzattığı içkiyi alarak kayıtsız bir tavırla dudaklarına değdirdi. Şarabı tercih edip bu çeşit içkilerden fazla hoşlanmayan insanlar gibi... Sonra, «Yani, yeni bir ipucu çok yararlı olabilir,» dedi. «Hayrola, ne oldu?»

Dearborne Russo'ya oturması için bir koltuk gösterdikten sonra tepsisinin yanındaki yerine çökerek bir sandviç daha aldı.

— «Yiyecek bir şeyler ister misin? Hemen hazırlayabilirim.»

Russo yemek yediğini söyleyerek rahatça arkasına yaslandı. Uzun kirpiklerinin arasından Dearborne'u süzerek sabırla sandviçini bitirmesini beklemeye başladı. Az sonra son lokmasını da yutan genç adam söze başladı.

— «Konuya girebiliriz. Evet... Forbes Adams'ın öldürülmesinden bu yana iki hafta kadar bir zaman geçti. Bugün kentte değildim. Albany'ye gitmiştim. Oradaki şubemizin bir derdi varmış. Bunu halletmek için yardım istemişlerdi. Saat altıya kadar büroya gelemedim. Dönüşte de, herhangi bir haber ya da mektup olup olmadığını kontrol etmek için uğradım. Gerek sekreterim, gerekse personelin büyük bir kısmı çoktan gitmişlerdi. İçeriye girdiğimde telefonum çalıyordu. Açtım. White Plains'deki yöneticimizdi arayan. Bütün gün beni bulmaya çalıştığını, ama başaramadığını söyledi. Aslında, buradaki satınalma şefi ile ilişki kurması gerekiyormuş. Şimdiki şef Adams'ın ölümünden bu yana geçici olarak onun görevini yüklendiği için ondan çok benimle konuşmak istemiş. Eğer normal yollar tatmin edici sonuçlar vermiyorsa, yöneticilerin doğrudan doğruya kendisine baş vurmalarını söylerdi Clarence Howe. Tabiî, burada bizzat çalıştığı sıralar demek istiyorum.

Bu yüzden adama, ne gibi pürüz olduğunu söylerse kendisine yardımcı olmaya çalışacağımı bildirdim. Yönetici, bundan üç hafta kadar önce, iki yıldır kendisinden alışveriş eden bir kadını, yarısı boşalmış bir sabun tozu kutusuyle gelip bu malın çok kötü olduğundan yakındığını anlattı. Oysa o zamana kadar bu kadın hiç bir şekilde herhangi bir yakınmada bulunmuş değildi. Sabun tozu, Big —C— mamulüydü tabiî, anlıyorsun.

Adam, bu her zamanki müşterisine parasını geri verip durumu inceleyeceğini söylemiş, sonra da kutuyu buradaki depoya göndererek bunun laboratuvarda bir analizinin yaptırılmasını rica etmiş. Ve düne kadar bu isteğine karşılık bir cevap alamamış. Ayrıca şirketin sabun tozu kendisine gönderilmeye devam ediyormuş. Derken bir başka müşteri daha gene bir sabun tozu kutusunu geri getirerek bunun diğerlerinin yarısı kadar bile etkili olmadığını bildirmiş.

Bunun üzerine Mendel, yani White Plains' deki yöneticimiz, depoya telefon ederek Scriven ile konuşmuş. Scriven, geçici satınalma şefimizdir. Gönderdiği kutunun analiz sonucunu sormuş adama. Bunun üzerine Scriven de dosyalara bakmış ve orada ilk yapılan testten başkasının analiz raporunun bulunmadığını görmüş. Yani, Wade Brothers, firmasıyle anlaşmadan önce yaptırılmış analizin raporu... Mendel'e dönerek orada ilkinden başka rapor bulunmadığını, dolayısıyla kadınların aklından zoru olduklarını söyleyerek kafasını yormamasını söyleyip telefonu kapatmış, Ama bu davranıştan hoşnut kalmamış Mendel. Bunun üzerine bu sabah laboratuvara bizzat telefon ederek kendisiyle konuşan kimyagere, kayıtların kontrol edilmesini rica etmiş. Ve kimyager ne bulmuş biliyor musun Russo? Laboratuvarın Forbes Adams'a, ölümünden birkaç gün önce, sabun tozunun KÖTÜ olduğunu belirten bir rapor gönderdiğinin kayıtlara işlendiğini...

Normal şartlar altında böyle bir rapor alan satınalma şefi anlaşmayı hemen geçersiz sayar, eldeki malı da indirimli satışa çıkarır. Oysa Mendel, Adams'dan, söz konusu sabun tozunun indirimli satılması emrini almışmış. Ve iki haftadır da malı böyle satıyormuş. Depo ise, hâlâ aynı kaliteyi göndermekte devam etmekteymiş nedense.

Russo'nun gözleri yavaş yavaş ışıldamaya başlamış, dudaklarının kenarı da hafifçe kıvrılmıştı.

— «Bu davranış, Forbes Adams'ın Pugalieseler için ya da onların adına çalıştığını ispat edebilecek yeterli bir suçlama. Yarın, Wade Brothers, firmasının dosyalarına bir göz atmak isterim doğrusu. »

— «Bunu ben de arzu ediyorum Russo. Yarın sabah saat dokuzda depoda buluşalım. Olur mu?»

Jason Dearborne o gece iyi uyuyamadı. Kaygılıydı. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, gangsterlerin Big —C— mağazaları örgütüne sızarak şirketin satışlarından kazanç sağladıklarına bir türlü inanamıyordu. Ertesi sabah McHale'in bürosuna dokuza çeyrek kala girdiği zaman omuz kasları fena halde ağrımaktaydı. Russo ise çoktan gelmişti. Son derece sağlam ve canlı bir görünüşü vardı ajanın.

McHale'in Jason'ı karşılayışı bir hayli huzursuz olduğunu ortaya koyuyordu. Depo yöneticisi, olanlardan kendisinin sorumlu tutulma-

sından çekiniyor olmalıydı her halde. «Mr. Russo, geçersiz sayılması gereken bir anlaşmadan söz ediyor,» dedi. «Wade Brothers, firmasıyle yapılmış anlaşmadan... Bunun hakkında ben hiç bir şey bilmiyorum Mr. Dearborne. Bu işler, satınalma bölümü tarafından yönetilmektedir.»

Jason, karşısındakini yatıştırmaya çalıştı. «Biliyorum McHale. Biz yalnızca, senin böyle bir şeyden söz edildiğini duyup duymadığını merak ediyoruz o kadar. Belki de Forbes Adams, sana bu konu hakkında bir şeyler söylemiştir.»

— «Hayır, Mr. Dearborne. Hiç bir şey söylemedi. İlk defa bugün böyle bir şey duyuyorum. En iyisi, isterseniz Scriven'a soralım.»

Bürosuna girdikleri sırada, gelişleri daha yeni bildirilmiş Scriven, ayağa kalktı. Başkanın kendisini bizzat ziyaret etmesinden rahatsız olduğu açık açık belliydi. İnce, solgun yüzlü, orta yaşlı bir adamdı Scriven. Küçük bir ağzı, sivri burnu vardı. McHale bir göz attı önce. Onu bir süre inceledikten sonra Russo ile Dearborne arasında, kiminle konuşacağını kestiremediğinden, bocalamaya başladı. Dearborne önce Russo'yu, sonra da kendini tanıttı. Bunun üzerine adam hemen yaltaklanmaya başladı. Hattâ elini bile sıkmadı Russo'nun. Yalnızca Jason'la tokalaştı.

— «Wade Brothers firmasının anlaşmasını bulmak istiyoruz,» diye söze başladı genç

adam. «Mamulleri hakkında birtakım şikâyet. lerin yapıldığını duyduk da.»

Scriven şaşırmıştı. Ama şaşkınlığı, şirketin başındaki adamın böyle basit şeylerle bizzat ilgilenmesindendi. Önemsemez bir tavırla, «Oh, Mr. Dearborne,» diye karşılık verdi. «Önemli bir şey değil bu. Hiç önemli değil... Tatmin edici olmayan bir malı almaz ve bunu yapanlarla anlaşmayız, biliyorsunuz. Anlaşmayı kontrol ettim. İşte, oradaki dosyaların içersinde duruyor. Mükemmeldir.»

— «Eğer bir sakıncası yoksa,» dedi Jason, «bir de biz bakabilir miyiz? Hayır, hayır... Miss Turner'a, getirmesini söylemeyin. Bizi oraya götürün ve siz gösterin.»

Scriven Russo'ya kuşkulu gözlerle baktı. «Siz... Nasıl emredersiniz Mr. Dearborne. Mademki böyle istiyorsunuz... Elbette... Buyrun gidelim.»

Masasının arkasından geçip önlerine düşerek Jason'la Russo'yu dosya odasına götürdü. Çekmecelerden birini açıp bir dosya çıkardı, içinden aldığı anlaşmayı masanın üzerine yayarak parmağıyle işaret etti.

— «Buyrun.»

Jason uzanıp kâğıtları, Scriven'ın parmakları altından çekerek aldı. Bunun altında, malın iyi olduğunu onaylayan laboratuvar raporu ve diğer evrak bulunuyordu. Herhangi bir iptalin yapıldığını belirten herhangi bir iz yoktu. Bunu sesli olarak söyleyince Scriven atıldı.

— «Ama neden bir iptal bildirisi bulunsun Mr. Dearborne? İşte, laboratuvarın onayı burada.»

McHale, iğreniyormuş gibi bir hal almıştı. «Bu, gönderilen örneğin üzerinde yapılan testin raporu,» diye atıldı. «Forbes Adams, gönderilen malların kalitelerini sık sık kontrol ettirirdi. Bu anlaşma çok yeni olduğu için demek daha bir ikinci analiz yapılmasını emretmeye vakit bulamadan... Her neyse... Eğer yeniden analiz ettirip bunun cevabı da olumsuz gelse, anlaşmayı hemen çaresiz sayardı tabiî.»

Russo usulca, «Eğer öldürülmeseydi,» diye mırıldandı.

Dearborne kâğıdı Scriven'in yüzüne doğru sallayarak, «Önce,» dedi, «bunun kim tarafından yazıldığını görebilir miyiz?»

— «Elbette Mr. Dearborne. Hazırlayanın adının baş harfleri, şirket mühürünün iç yanına yazılmış olması gerek.» Eğilerek okumaya çalıştı. «D.V.H.... Bu, Mr. Daniel Hawley olmalı.» Durumu pek beğenmemiş gibi kaşlarını çattı. «Bunu bizzat Mr. Hawley'in hazırlaması hayli garip. Satın alma bölümü için yapılan anlaşmaların hazırlanması aslında yalnız kâtiplerin işidir.»

Russo, yeniden usulca konuştu. «Neden gidip bu durumu Mr. Hawley'in sekreterinden soruşturmuyoruz?»

Oradan ayrılarak Grace Turner'ın yanına gittiler. Jason genç kadına, kendileriyle birlikte Dan Hawley'in eski bürosuna gelmesini istedi. Turner içeriye girdiği zaman odayı yüzünü buruşturarak süzdü. Scriven'ın yaptığı değişiklikleri beğenmemiş, adamın zevksizliğine öfkelenmişti. İçerinin rahatlatıcı atmosferi kaybolmuş, sert hatlı eşyaların döşenmesiyle buraya soğuk bir hava gelmişti. Jason, genç kadını Scriven'ın koltuğuna oturtarak anlaşmayı önüne serdi, sordu:

— «Bunu hazırladığınızı hatırlıyor musunuz Miss Turner?»

— «Evet efendim. Hatırlıyorum.»

— «Bunu Dan Hawley'in bizzat izlemesi sizi şaşırtmış mıydı?»

— «Sorunuza hem evet, hem de hayır diye cevap vereceğim Mr. Dearborne.»

— «Neden? Ne demek istiyorsunuz?»

— «Dan, bazı kâtibelerin ağır çalışmalarından hoşlanmaz ve elinde işi olmadığı bazı zamanlar aşağıya inerek birtakım şeyleri bizzat yapardı. Ama bu tek bir anlaşma. O ise yarım ya da bir düzinesini birden hazırlardı.»

Russo sordu. «Bu anlaşma hakkında, özellikle bunun için, herhangi bir şey hatırlıyor musunuz Miss Turner?»

— «Hatırlar gibiyim. Durun bakayım. Hah... Tamam, tamam. Malın olumlu olduğunu onaylayan laboratuvar raporu geldiği zaman son derece rahatlamış gibiydi. Ve anlaş-

maının bitirilmesi için çok acele ediyordu. Aslına bakılırsa, bana fazla mesai yaptırttı. Ve iş bitip, zarflanarak dosyaya girdikten sonra beni yemeğe götürdü. Bir kutlama töreni gibi âdeta.»

— «Neyin kutlanması gibi Miss Turner?»

— «Bana bir şey söylemedi. Bana şampanya ısmarlamakta üsteledi. Bunun nedenini sorduğum zaman da, o günün büyük bir gün olduğunu, başında bazı dertlerin bulunduğunu, ama artık her şeyin normale döndüğünü anlattı.»

— «Nasıl şeylermiş başındaki dertler acaba?»

— «Bu konuda bir şey açıklamadı. Önemi yok dedi ve aklımı bunlara yormamın gereksiz olduğunu, zaten her şeyin düzeldiğini söyledi.»

Jason Russo'ya, başka bir şey soracak mısın, der gibi baktı. Ajan başını sallayınca genç adam Miss Turner'a teşekkür ederek onu gönderdi. Russo kapıyı kadının arkasından kapatmaya başladı.

— «Johnny Dee'nin, Hawley üzerinde baskısı olduğu artık iyice kesinleşti sanırım. Büyük bir ihtimalle ona ödeme imkânlarından çok fazla borç vermiş, ondan sonra da eğer bu anlaşma hikâyesini çözümleyebilirse yakasını bırakacağını, yoksa hapse attıracağını söyleyerek tehdit etmiştir.»

— «Ama bu mantığa uygun değil. Vurulan Hawley değildi ki, Adams'dı...»

— «Tersine, tam anlamıyle mantığa uygun.» Ajanın dudakları gerilerek kıvrılmıştı. «Mantığa uyan ilk şey bu. Uzun zamandır zaten aklımı kurcalamaktaydı. Kendi kendime, madem şef Dee'nin Big —C— ile tek bağlantısı, öyleyse durup dururken neden öldürtsün, diyordum. Dee'nin, zorunlu kalmadıkça, asla böyle bir davranışta bulunmaması gerekirdi. Anlaşmayı Hawley hazırladığına göre... Aslında, zeytinyağı anlaşmasına da bakmak istiyorum.»

Uzun bir süreden beri ağzını hiç açmadan bütün bunları dinlemekte olan McHale sonunda itiraz etti. «Eğer dediğiniz gibi olsa, Forbes, Wade Brothers firmasıyle yapılan anlaşmayı göz açıp kapayana kadar iptal ederdi. Hiç bir dalavereye dayanamazdı o. Ama bugün dosyadan iptal bildirisi falan da çıkmadı gördünüz.»

Russo bu son iddiayı kabul etti. «Orası doğru. Haklısınız, ama Miss Turner'ı ilk sorguya çektiğimiz zamanı bir hatırlayın Mr. McHale, öldüğü günün sabahı Hawley, ilk iş olarak dosya odasına gitmiş. Söyler misiniz bana, bir iptal bildirisi kayıtlara nasıl geçirilir? Yani ihbarname anlaşmaya mühürlenir mi?»

— «Hayır mühürlenmez. Bir kâğıda daktilo edilip, sonra da o kâğıt anlaşmaya zımbalanır. Aynı zamanda fabrikatöre, anlaşmanın geçersiz olduğunu bildiren bir bildiri yazılır. Dosyada bunun da bir kopyası bulunur. Ayrıca laboratuvardan gönderilmiş bir raporun da bun-

lara ekli olması gerek. Oysa dosyada böyle şeylerden eser yok.»

Russo anlaşmayı alarak McHale'e uzattı. Başparmağını, kâğıdın tepesinde bırakılmış boşluğa sürtüyordu. Burada iki tane iğne deliği vardı. Kapatılmaya çalışılmıştı, ama belli olmaktaydı. Ajan, ağır ağır anlattı.

— «O sözünü ettiğiniz şeyler belki gerçekten buradaydı. Az önce saydıklarınızın, bir an için, anlaşmaya ekli olduklarını kabul edelim. Wadelere de bir iptal bildirisi gönderildi diyelim. Ne olacaktı o zaman? Johnny Dee onların satış ajanıydı. Wadeler onu suçlar, kötü durumlara düşürebilirlerdi. Böyle olunca da Dee tabiî vakit geçirmeden Hawley'i sıkıştıracak ve iptal kararını ortadan kaldırmaya çalışacaktı. Böyle bir güçlükle karşılaşsa, Hawley, Dee'ye ne söylerdi dersiniz?»

— «Forbes'un sistemini bildiğine göre, yeni bir anlaşma sağlamasının imkânı olmadığını söylemesi gerekirdi.»

— «Johnny Dee ile Pugaliese Aile'si, kendilerine kazanç sağlayan bir anlaşmayı bu kadar kolayca gözden çıkarmazlar. Öyle sanıyorum ki Dee'nin ikinci adımı, doğrudan doğruya Forbes'u sıkıştırmak olacaktı. Mary Adams üç telefon konuşmasına tanık olmuş. Sonuncusunda kocası ölümle tehdit edilmiş. Adams'ın çetin bir ceviz olduğu ortada, sanırım tehditlere aldırmadı. Bunun üzerine de Johnny Dee de onu vurdurtmak zorunda kaldı.»

— «Aman Tanrım...» dedi McHale. «Allahın belâsı bir anlaşma için de de adam öldürülür mü?»

— «Anlaşmayı kaybetmek, aynı zamanda güçlerini de kaybettikleri anlamına gelir. Buna razı olamazlardı. Ayrıca bu Dee'ye bir avantaj da sağlıyordu. Adams ortadan kalktıktan sonra onun işini Hawley üstleneceğine göre her şey kendi ellerine geçecekti. Bana kalırsa Adams'ın ölümünden sonra Dee, Hawley'i çağırttı ve dosyada bir iptal bildirisiyle ilgili ne kadar evrak varsa onları oradan alıp kendisine getirmesini emretti. Hawley'in ertesi sabahki davranışları ve heyecanını bu şekilde açıklayabiliriz. Doğrusu nerede buluşup konuştuklarını bilmeyi çok isterdim.

Ondan sonra Hawley, zil zurna sarhoş oldu. Hem Adams'ın ölümünden ötürü, hem de kendi hesabına korkuyordu. Ömründe bir kadehten fazla alkol almamış bir adama kıyasla küp gibi içti ve bir kamyonun altına daldı.»

Jason Dearborne derin derin içini çekti. «İnşallah dediklerin doğrudur, ama eğer böyleyse, gidip polise bildiklerini anlatması gerekirdi. Neden öyle davranmadı? Neye polise gitmedi?»

— «Nedeni, korku...» dedi Russo, «Johnny Dee'nin, Pugalieselerin, diğerlerinin bu çeşit işlere bulaşmalarının tek nedeni korkudur. Korku... Hawley'in ölümüne yol açan da bu basit korkuydu işte.»

— «Ve Forbes Adams korkmuyordu.» McHale'in yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. «Allah hepsinin belâlarını versin.» Sonra silkinerek kendisini bu ruh halinden kurtarıp Jason'a döndü. «Mr. Dearborne... Bu anlaşma artık kesinlikle iptal edilecek değil mi?»

Jason bu sorunun cevabı için Russo'ya baktı. Ajan, ağır ağır dolaşıyordu odanın içinde. Başı önüne eğik, gözleri yerdeydi. «Belki...» diye karşılık verdi. «Ama o kadar çabuk değil. Anlattıklarımın gerçekten olduğuna inanmam, kendimi suçluların yerine koymam, bunları ispat etmeme yetmez. İspat olmayınca da onları ele geçirmeyiz. Önce zeytinyağı anlaşmasını görmek, sonra da sabun tozunun analizini yapan kimyagerle konuşmak istiyorum. İptal işlemine, bunlardan sonra karar vereceğiz.»

Zeytinyağı anlaşması gerçekten D.V.H. baş harfleriyle imzalanmıştı. Ancak Grace Turner bu konu hakkında kesin bir şey hatırlayamadı. Bunun üzerine Dearborne ile Russo arabaya atlayarak laboratuvara doğru yola koyuldular. Ve kısa bir kargaşalıktan sonra bir kimyagerle tanıştılar. Otto Hammacher kısa boylu, saçları tepesinde iyice açılmış, şişman bir adamdı. Favorileri, çenelerine kadar uzanıyordu. Laboratuvardan ayrılıp ufacık bir büroya doluştular. Adam önce karşısındakilerin kendisinden ne istediklerini dinledi. Sonra sabun tozu ile zeytinyağı analizlerinin sonuçlarının not edildiği kayıtlara baktı. Zeytinyağının altı haf-

ta önce yapılan ara analizi, kalitenin istenilenden daha da yüksek olduğunu ortaya koyuyordu. İlk yapılan sabun tozu analizi ise malın vasat ve kabul edilebilir olduğunu ispat etmişti. Adams'ın ölümünden bir hafta önce sabun tozu üzerinde yapılan ara analizinin ise, bunun, gerekli bütün hidrolitik fermentlerden yoksun olduğunu ortaya çıkarmasına rağmen Big —C— amblemini taşıyan kutuların üzerinde ne yazık ki gerekli **fermentler katılmıştır** kaydı vardı. Hammacher yanaklarını şişirdi, sonra derin bir iç geçirdi.

— «Yaptıkları dalaverenin ortaya çıkmayacağını mı sanıyorlar acaba? İşte iş adamları... Böyle namussuzlardan iş adamı mı olur? Ama zeytinyağını imal edenler o çeşit insanlardan değiller. O, iyi mal. Doğru dürüst ürün... Onu kullanıyor ve beğeniyorum. Söz verdikleri şeyi aynen yerine getiriyorlar. Sabun tozu ise tam anlamıyle fiyasko.»

Russo, Jason'a bakarak hafifçe göz kırptı. Sonra kimyagere sordu. «Bu buluşlarınızı Adams'a gönderdikten sonra, sabun hakkında herhangi bir haber aldınız mı?»

— «Hah... Ne münasebet? İlgisi yok. Dan Hawley beni çağırarak bir test daha yapmamı istedi. Belki de yanılmış olabilirdim. Oysa, ben hata yapmam beyler. Her neyse... Yaptığım ikinci test de, bir öncekinin aynı çıkınca bu defa Hawley, 'Bunun imkânı yok,' dedi. Çünkü aynı malın altı hafta önce yapılan analizi olum-

luymuş. Bana ne canım? Hawley'e sabunu benim yapmadığımı, Wade Brothers firmasına gidip hırsını onlardan çıkarmasını söyledim.»

— «Bu durum karşısında satın alma bölümünün nasıl davrandığından haberiniz var mı?»

Kimyager, hayır anlamında başını salladı. «Onların nasıl davrandıkları beni ilgilendirmez. O sabunu hâlâ satarak asıl hatayı işlemekte devam ediyorlar. Karım geçen hafta eve getirmişti. Bilmiyormuş. Yarı yarıya indirimli satılıyor diye almış. Oysa, bedava satsalar bile alınmaz.»

Jay Jay Russo son derece pahalı olan küçücük fotoğraf makinesi ile iki sabun tozu analiz raporlarının da resimlerini çekti. Sonra kimyagere teşekkür ederek oradan ayrıldılar. Dönerlerken, arabada Jason Russo'ya kendi kaygılarından söz etmeye başladı.

— «Elimizde sabun tozu yerine bu pisliği sattığımızı ispat edecek bu kadar döküman varken, en iyisi Clarence Howe'u bu konuda başkaları uyarmaya kalkışmadan adamı durumdan ben haberdar edeyim bari. Yoksa görevimi gerektiği biçimde yapmadığımı düşünebilir. Bir yanlış anlama yüzünden işimden atılmak istemem doğrusu.»

— «Ne demek istediğini anlıyorum. Pekâlâ... Gidip meseleyi patronuna anlatalım hemen. Bugün kente inecek miydi acaba?»

— «Evet. Gerçi şirketi artık o yönetmiyor, ama vaktinin çoğunu hâlâ orada geçirir.

Hani denizcilerin denizi, itfaiyecilerin de yangınları seyretme alışkanlığından kendilerini bir türlü kurtaramamaları gibi... Şimdi telefon eder, gelip gelmediğini öğreniriz.»

Jason otomobile binmeden laboratuvara geri dönüp telefonda Howe'u buldu ve az sonra, kendisiyle buluşup konuşmak için randevu aldı. Howe ile Russo ilk defa karşılaşıyorlardı. Durumu ihtiyara ajan açıkladı. Russo konuştukça Howe'un dişleri sıkılıyor, dudakları büzülüyor ve kırış kırış gözkapakları öfkeyle açılıp kapanıyordu. Hikâyenin orta yerlerinde artık dayanamayarak patladı.

— «Ben bunu kabul edemem. Hayır... Asla kabul edemem. Bir mektup yazıp bu skandalı Hoover'a bildireceğim. Allah belâlarını versin. Hayır, yazmaya gerek yok. Telefon edeceğim. Savcıya da telefon edeceğim. Eğer gerekirse, başkana kadar çıkacağım, görsünler bakalım.»

Russo yan gözle Jason'a bakınca, genç adam başını salladı. İhtiyar, saydığı şeylerin hepsini de gerçekten yapabilirdi. Howe, son seçimlerde partiye büyük ölçüde yardım ettiği için istediği an az önce söylediklerinin hepsini yerine getirebilir ve bal gibi dikkatleri üzerine çekebilirdi. Russo çarpık gülümsemesini eliyle saklayarak, ciddî bir sesle, «Bir dakikanızı rica edeceğim Mr. Howe,» dedi. «Haksızlığa karşı gösterdiğiniz bu haklı öfkenizin nedenini

çok iyi anlıyorum. Fedaral büro bu dediklerinizi zaten yapıyor. Özel ekip de aynı durumda. Eğer Pugaliese'leri ele geçirmek istiyorsak yapılması gereken tek şey onları açığa çıkmaya zorlamaktır. Bunun nasıl yapılacağı konusunda bir fikrim var. Ama bunu gerçekleştirecek kimseler için tehlikeli...»

Howe küçük yumruğunu olanca gücüyle koltuğunun kenarına vurarak, «Tehlikeyi boş verin,» diye bağırdı. «Fikriniz nedir, ondan söz edin siz.»

— «Hem sabun tozu, hem de zeytinyağı anlaşmalarını iptal etmek belki de...»

— «Çok haklısınız. Allah kahretsin, ikisini de iptal edin.»

— «Yalnız beni dikkatle dinleyin. Mr. Howe. Bir defa, Forbes Adams'ın öldürüldüğünü aklınızdan hiç çıkartmayın. Yollarına çıkacak bütün engelleri temizlemek amacıyle, bir defa daha öldürmekten hiç duraksamayacaklardır. Bu nedenle, eğer iptal işlemleri satın alma bölümü kanalıyle yapılırsa, o zaman buna imzasını atan çok büyük bir tehlike altına girmiş olacaktır.»

Howe başını geriye doğru atarak kısa bir süre ajanı süzdü. Ağzını açtı, konuşacakken vaz geçti, sonunda bağırmaya başladı:

— «Öyleyse bildirileri bizzat ben imzalayacağım. Bırakın beni öldürsünler. Ben ihtiyarım. Nasıl olsa fazla yaşayacak değilim. Ayrıca

böyle bir davranış onlara ne kazandırır acaba?»

Russo usulca, «Böyle bir davranış,» diye mırıldandı, «belki bu görevi Mr. Dearborne'un kabul etmesini sağlayabilir. Haklı mıyım Mr. Dearborne?...»

Bu konuşma, korkunun, Jason'ın midesinde düğüm düğüm çöreklenmesine yol açmıştı. Nasıl bir cevap vermeliydi acaba? Bir türlü tasarlayamıyordu bunu. O güne kadar kendisinin, her insan kadar yürekli olduğunu düşünmüştü, ama bu gangsterlerle, ünü dünyaya yayılmış, insan hayatına bir kasabın bir domuza olduğu kadar acımayan bu kanlı katil **Cosa Nostra** ile karşı karşıya kalacağını düşündüğü zaman sonsuz bir korku duygusu kaplıyordu içini. Howe'dan yana baktığı zaman yüzünün gerildiğini gördü. Yaşlı adam yeni başkanın ta gözlerinin içine baktı. Jason, kendi ağzından çıkacak sözlerin neler olduğunu merakla bekliyor, sanki kelimeleri o değil de kelimeler onu yönetiyordu. Bu yüzden ne söyleyeceğini tam olarak kendi de bilmiyordu. Howe sordu:

— «Evet Jason...»

Kelimeler Jason'ın ağzından, iradesi dışında dökülmeye başladı.

— «İptal bildirilerini ben imzalayacağım. Bu şirketin başkanı benim sanırım.»

— «Mükemmel,» dedi Russo. « O zaman

bunları Wades Brothers firmasına da ben götürürüm. Nasıl olsa onlarla konuşmak istiyorum.»

Jason Dearborne atıldı. «Ben de seninle geleceğim. Wadelerin neler söyleyeceklerini doğrusu çok merak ediyorum.»

— 7 —

Özel ekipten ayrı olarak başkaları da vardı bu işte. Pugaliese Aile'sinin giriştiği eylemlerden yakınan Jay Jay Russo ile Jason Dearborne idi bunlar. Dearborne ve Russo'nun bir iptal bildirisi ile Wade fabrikasına vardıkları aynı gün, Frank Cataffo'nun Long Island'ın Sands Point bölgesindeki şahane malikânesine giden yoldan da büyük, siyah bir araba ilerliyordu.

Araba bekleniyor olmalıydı ki, elektrikle çalışan ağır demir kapılar yavaşça açılıp, yol verdikten sonra yine kapandı.

Frank Cataffo, evin önünde duran lüks otomobilden inen dört kişiyi kapının önünde karşıladı. Bir rastlantı olarak bugün onun sekseninci doğum yıldönümüydü. Ama ziyaretçilerin bunu bilip bilmedikleri belli olmadığı gibi, hangi nedenle bu ziyareti yaptıkları da kestirilemiyordu. Yalnızca, çok önemli, demişlerdi o kadar.

İlerlemiş yaşına rağmen Cataffo, kırk yıl önce Joe (Big Boss) Masseria'nın caporegime'i olduğu günlerdeki kadar dinç ve sağlıklı görünüyordu. Yalnız geniş yüzündeki derin çizgiler, duyduğu kaygının etkisiyle biraz gerilmişti. Brooklyn'den Frederico Denapole, Queens'den Vito Antonucci, Bronx'dan Santino Fabizzi ve Richmond'dan Norman Visconti, hepsi sırayla Cataffo'yu yanaklarından öptüler. Yaşlı adam her öpüşten sonra, «Şeref verdiniz, sağolun,» diyordu. Ziyaretçileri, Caso Nostra'nın en güçlü Don'ları idi. «Benim gibi işi bitmiş bir ihtiyarın doğum gününü hatırladığınız için hepinize ayrı ayrı teşekkür ederim.» Ansızın şaşırıp birbirlerine bakmaları ve birden beliren bu şaşkınlığı gizlemeğe çalışmaları üzerine Cataffo'nun dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı. İlk kendini toparlayan New York'taki en büyük ailelerden birinin lideri olan Denapole'dü. Diğer üçünün de hesabına konuştuğunu belli eder bir şekilde, «Saygılarımızı sunar, uzun ömürler dileriz,» diye karşılık verdi.

Cataffo, bu sözler üzerine sessizce eğildi ve küt parmakları, bilinçaltı bir hareketle yanağında derin bir çukur gibi duran yara izini okşadı. Kurşun açık ağzından girip, yanağından çıkmıştı. Büyük bir şans eseriydi bu. Öyle bir şans ki, ölüme mahkûm edildiği halde yaşayabilmiş ve türlü tehlikeler atlatarak yıldönümünü kutladığı sekseninci yaşına kadar gelebilmişti. Asla bir şiddet adamı olmamıştı. Evet... Öl-

dürmüştü, ama öldürmeden Mafia içinde yükselme imkânı yoktu. Bu yüzden öldürmek zorundaydı. Başarılı bir iş adamı idi o. Miami, Kentucky, Louisiana ve Las Vegas'ta kumarhaneler işletmiş, büyük paralar kazanmıştı. Şef olmayı hiç arzu etmemişti. Ama Vincent İtalya'ya kaçtıktan sonra onu zorla Vincent'ten boşalan yere oturtmuşlardı. Sevememişti şef olmayı. Öyle ki, Vincent geriye dönünce hemen eski yerini verdi ona. Vincent belirsiz bir nedenle ondan kuşkulanmıştı. Bu kuşkunun sonucu da Cataffo'nun, idam emri oldu. Ama Cataffo, anlattığımız şekilde ölümden kurtulup Vincent'i güçlükle kandırarak kumarhanelerini kapatmış, Nevada otellerindeki hislerini satmış ve artık aile ile hiç bir alışverişi kalmadığını duyurup Long Island'daki malikânesine çekilmişti. Vincent'in ölümünden sonra da yine şef olmak istediği sanılıp kendisini yanlış anlamasınlar diye, tam yirmi yıl yeraltı dünyasından hiç kimseyle ilişki kurmadı.

Vincent'in yerini Denapole almıştı. Diğer üçünün de geçmişte Vincent ile yakın ilişkileri olmuştu. Birkaç yıl önce olsa bu, ziyaret Cataffo'yu korkutabilirdi, ama şimdi yalnızca meraktan doğan hafif bir kaygı duyuyordu. Apalachin olayından sonra, liderlerin biraraya gelip toplanmaları olağan bir şey değildi. Bu olayda New York polisinin kurduğu tuzaktan güçlükle kurtulan liderler ve muhafızları, bir daha böyle zirve toplantıları yapmamamaya karar vermiş-

lerdi. O toplantıya davet edilmemişti Cataffo. Bu da olağandı, çünkü artık emekliye ayrılmıştı. Ve bunu da mükemmel anlıyordu. Ancak şimdi anlayamadığı, bu ziyaretin nedeni idi. Buna rağmen hiç bir şey sormadı. Ziyaretçilerini içeriye alarak uşağa içki getirmesini emretti.

Sayısız cinayetlerin beyni olan bu kalın enseli beş adam, içkilerini töresel bir ciddîlikle yudumladıktan sonra Denapole söze başladı.

— «Tüm aile ve liderlere hep saygı göstermiş olan Don Cataffo'nun şerefine...»

Şaşıran Cataffo, 'bunlar acaba benden ne istiyorlar?' diye düşündü. Para olamazdı bu, bundan onlarda, çuvallar dolusu vardı. O halde ne?..

— «Nezaketine teşekkür ederim,» dedi sakınarak.

— «Gerçeği söylüyorum. Ben, her zaman gerçeği söylerim.»

İyice kuşkulanan Cataffo, sessizce, uşağa içkileri yenilemesini işaret etti. Joe, hiç de uşağa benzemiyordu aslında. Daha doğrusu, eskiden ne idiyse ona benzemekteydi. Yani bir gangster... Yıllar boyu Cataffo'ya bağlılıkla hizmet edip yanında kalmıştı. Joe'nun yanı sıra yaşlı adamın şoförü, bahçıvanları, hizmetçileri ve ahçısı da, 'eskilerdendi.' Muhafızları ve fedaileri yoktu. Bu yokluğu ansızın duyarak içine bir korku düştü. Kendisini yumurtadan yeni çıkmış bir civciv, karşısındakileri de sansara benzetti.

Hepsi susuyordu. Her biri söze başlamak için diğerine bakmaktaydı. Sonunda Vito Antonucci konuya girdi.

— «Pugaliese hergelesinin yediği haltları biliyorsun her halde?» Julio'nun, burnunu **Komisyon**'un işlerine sokmasını duymayan kalmamıştı.

— «Biraz...» diye cevap verdi Cataffo. Denapole, sözcülüğü kimseye bırakmak istemiyordu. «Bir şeyler yapmalıyız,» diye atıldı. «Bu orospu çocuğu kendini bir şey sanıp âdeta bizler yokmuşuz gibi davranıyor.»

— «Bu onun başını belâya sokabilir.»

— «Biz de bu yüzden seni rahatsız ettik zaten. Ne de olsa eski dostuz.»

Cataffo, onlara inanmadığını belli eden bir tavırla hepsine teker teker baktı. Bunların başları gerçekten belâdaydı. Ve kendisinden ya yardım, ya da öğüt istemeye gelmişlerdi. Rahat bir soluk aldı. Şimdi kendisini güçlü hissediyordu. Şu işe bakın hele... Kırk yıl önce Maranzano'nun güçlükle kabul ettirdiği Mafia yasalarını bir zıpçıktı çiğnemeye kalkıyordu ha?.. Oysa **Komisyon**'un fermanları kutsaldı. Bunlara karşı gelmenin cezası ise düşünülemeyecek kadar korkunçtu. Ancak ne olursa olsun, Pugaliese'i nasıl yola getireceklerini bilemiyorlardı demek. Çetelerarası bir savaş başlatmak iki tarafın da işine gelmiyordu. Bir çözüm yolu da bulamıyorlardı. Bu çözüm yolunu, bir zamanlar düşmanı oldukları bir adamın bulacağı

ümidi ile buraya gelmişlerdi. İşte bu da kaderin bir cilvesi idi.

Pugaliese'in bunları kafa kafaya çarpıp Cosa Nostra'yı hallaç pamuğu gibi atmasını bir kenarda oturup seyretmek, tatlı bir öç olacaktı. Yirmi yıl, âdeta bir sürgün hayatı yaşamanın unutulmaz öcü... «Cehenneme kadar yolunuz var, beni rahat bırakın,» diye bağırmak geldi içinden. Ama bağırmadı. Ondan uzakta da olsa, kendi öz dünyası idi bu. Maranzano ile birlikte girmişti bu dünyaya. Örgütün resmen tanıdığı ilk şeflerden biri idi. Maranzano da o örgütün tüzüğünü kanı ile imzalamış ilk büyük liderdi. Ne var ki 1930'dan bu yana çok şey değişmiş, köprünün altından çok sular akmıştı. Luciano'nun Maranzano'yu kurşunlaması, Dewey'in de onu sınır dışı ettirmesi, Genovese'in Anastasia'yı bir berber dükkânında öldürtmesi ve Costello'yu öldürtmeğe girişmesi... Bunlar Cataffo için hep şaşırtıcı ve üzücü olaylardı. Bütün bu olaylara ve zamanın kötüleşmesine rağmen, o, Cosa Nostra'nın gene de vaz geçilmez bir parçası, bir beyni idi.

Sicilya'daki Mafia'nın beşiğinde dünyaya açmıştı gözlerini. Cinayetle beslenmiş, babası ile iki amcasının polis tarafından öldürülmesine tanık olmuş ve birdenbire de kendisini yabancı bir ülkede buluvermişti. İlk dostlarını 107. Caddede tanımış, ilk işi de bir kuyumcuyu, vitrin camını kırarak soymak olmuştu. Hırsızlığın her çeşidini, rehinci dükkânlarından silâh çal-

mayı öğrenmişti. Üç arkadaşı ile birlikte Dutch Shultz'un Kanada'ya viski götüren kamyonlarını soyduktan sonra 'iş' hayatına atıldı. Polis kayıtlarında beş suçtan sabıkası vardı: Hırsızlık, darp, ırza tecavüz, silâh taşımak ve hırsızlık mallarına yataklık... Her zaman da kefaletle tahliye edilip hapisten kurtulabilmişti. Şimdi de kendisinden yardım isteniyordu. Elinden ne gelirdi ki? «Ben ne yapabilirim artık?» diye bağırdı. «Adamlarım yok, nüfuzlu dostlarım yok. Ben bir hiçim. Bunu bilmeniz gerekirdi.» Hiddetle ayağa kalkıp güçsüzlüğünü anlatmak istercesine kollarını iki yana açarak onlara tepeden baktı. Aslan, aslında bir kedi olduğunu itiraf ediyordu âdeta.

— «Benim nem kaldı artık?» diye bir daha kükredi.

— «Saygı...» dedi Frederico Denapole. «Sende, saygı kaldı. Şimdiye kadar herkese saygı gösterdin. Buna karşılık herkes de sana sonsuz bir saygı besliyor.»

— «O, bir zamanlardı.»

— «Yanılıyorsun. Şimdi de öyle. Aileler sana güveniyorlar. Ve seni dinlemeye hazırlar.»

Bu doğru idi işte. Asla diğer liderlerden birini öldürtmeğe kalkışmamıştı. Başkalarının bölge ve işlerini ellerinden kapmamıştı. Kimsenin karısına, kızına göz koymamış ve en önemlisi, 'Omerta'ya her zaman bağlı kalmıştı. Kurşun yanağını delip geçtiği zaman polisler olay hakkında ağzından tek kelime alamamışlardı.

Bir sahte hisse senedi işinde, günlerce süren cehennemî bir sorguya dayanmış, gözünü bile kırpmadan suçu defalarca reddetmiş, polis, karşısındakinin suçlu olduğunu bildiği halde delil yetersizliğinden onu serbest bırakmak zorunda kalmıştı. İşte saygıyı böyle kazanmıştı Cataffo. Omerta'ya bağlılıkla... Yani, «Öl, ama ele verme...» Bütün bunların üzerinden çok zaman geçmişti artık.

Denapole, işte bu sırada hiddetle, Tony Pugaliese'in, **Komisyon**'un hesap verme emrini hiçe sayarak kaçıp babasının yanına sığınmasını anlatıyordu. Babaya oğlunu teslim etmesi emredilmiş, vermesi istenmişti. Bir de o hakaret dolu mektup vardı işin içinde.

— «Bu herifler bizi adamdan saymıyor. Koskoca bir Don da artık, **Komisyon**'a saygı göstermedikten sonra daha ne beklenir? Ne yapmalı, bilmem ki?»

— «Ona, Tony'yi göndermesini bir daha söyleyin,» dedi Cataffo.

— «Yararı olmaz. Herif katır gibi inatçı. Başka türlü hareket etmeliyiz.»

— «Öyle ise temizleyin gitsin. Yaptıkları yanına kâr mı kalacak hergelenin?»

İşte bu 'temizleme,' en korktukları ve önlemeğe çalıştıkları eylemdi. Julio Pugaliese'in liderliğini yaptığı Jersey Aile'si, çok güçlü ve çalışma bölgeleri gayet geniş, nüfuzlu bir topluluktu. Aynı zamanda New York aileleri ile ortak işler çeviriyorlardı. Julio'nun ölümü New

York ailelerinin de baş kaldırması demekti. Pugaliese **Komisyon**'a karşı gelmenin cezasını her ne pahasına olursa olsun çekmeli ve bu diğerlerine bir örnek olmalıydı. Ama nasıl?

Cataffo, çok uzun bir süreden beri 'işler'-den uzak kaldığı için durumu yeterince bilmiyordu. Denapole ona durum hakkında kısa bir açıklama yaptıktan sonra, «Onlarla sen konuşursan belki bir sonuç elde edebiliriz,» diye sözlerini tamamladı. «Seni dinleyeceklerinden eminim.»

— «Beni dinlemek mi? Kim dinler beni? Hem, neden dinlesinler?»

— «Dinleyecekler.» Denapole, diğer üçünü işaret etti. «K o m i s y o n'daki tüm Don'-larla konuştuk. Hepsi de bir değişiklik yapılması fikrinde. Maranzano örgütü kurduğundan beri, biz, yani liderler, yekdiğerine karşı eşit söz ve haklara sahibiz, ama Pugaliese hepimizin tepesine çıkmak istiyor. Biz ise bunu haklı olarak arzu etmiyoruz tabiî. Onu durdurmanın tek yolu da bizim seçeceğimiz birini başa oturtmaktır. Diğer Donlar arasında bu nitelikte birisi bulunmadığı için S E N İ S E Ç T İ K. C a p o d i t u t t i c a p i, (patronların patronu) sen olacaksın Frank Cataffo.»

Cataffo, yumruk yemiş gibi sarsıldı. Güçlükle yerine oturarak başını elleri arasına aldı. O... Patronların Patronu... Tüm Cosa Nostra'nın mutlak egemeni... Var olan yirmi dört ailenin ve beş bin gangsterin kaderini elinde

tutacak en büyük lider... Haydi canım... Hepsi de çılgındı bunların.

Şimdiye kadar hiç kimse bu kadar yükseğe erişememişti. Maranzona denemiş, ama hayatıyle ödemişti bunu. Luciano, bu hevese kapılmayacak kadar akıllı idi. İrlandalı ve Yahudi çetelerle işbirliği yaparak, daha kazançlı yollar bulmuştu kendine. Genovese cesetlere basarak yukarıya tırmanmayı denemiş, sonunda da soluğu 'içerde' almıştı.

Ve şimdi Frank Cataffo, yirmi yıldır unutulmuş, bir köşeye atılmış, işleri elinden alınmış Frank Cataffo, değil yeraltı, yerüstü dünyasının da en yüksek, en güçlü mevkiine getirilmek isteniyordu.

Duyduğu heyecan ve şaşkınlık sonucu gözlerinden yaş geldi. Böyle bir şeyi hayal bile etmemişti. Acaba şaka mı yapıyorlar, diye karşısında, yüzlerinde saygı ve şefkat dolu bir gülümsemeyle bekleşen bu dört adama tek tek baktı. Hayır... Şaka değil, gerçekti bu. Bu arada gerçek olan bir şey daha vardı, o da, örgütün içinde herhangi bir düşmanının ve bu atanmayı köstekleyecek birisinin bulunmaması idi. Kendisini yirmi yıldır hiçe saymış insanlara hükmetmek zevki, içinde garip bir duygu uyandırdı. Bu unvanı, ona neden vermek istediklerini anlıyordu. Pugaliese'e savaş açmak, tüm ailelerin savaşa katılmaları demekti. Savaşı göze alamıyorlardı, çünkü Pugaliese bu savaştan galip çıkabilir, onları ortadan kaldırabilir-

di. Kendisi güven ve saygı kazanmış bir Don olarak barış ve anlaşma yoluyle düzeni sağla yabilir, bir simge, bir tabu olabilirdi oysa.

İşin çok tehlikeli bir yönü de vardı hesapta. Pugaliese onun, 'Büyük Şefliği'ni tanımayıp direnmekte devam edebilirdi. İşte o zaman onu öldürtmek, kaçınılması imkânsız olacaktı. Dolayısıyle de savaş önlenemeyecekti. Jersey Aile'si, bütün gücüyle savaşı kazanıp zirveye ulaşmaya çalışacak, tabiî bu arada aynı güçle yeni bir lideri de saf dışı etmeyi unutmayacaktı.

İçgüdüsü, bu 'Şerefli' ödevi reddetmeyi uyarıyordu. Ölümden dönmesi nedeniyle hayata bağlılığı sonsuzdu. Çok kişinin öldüğünü görmüş, ama kendisi yaşamıştı, daha da yaşamak istiyordu. Parası ve seksen yaşında bir adamın sahip olabileceği her şeyi, vardı. Ne yazık ki, Cosa Nostra denen sürünün içinde bir hayvandı. Bir ara sürüden ayrılıp tek başına otlamaya çalışmasına rağmen şimdi sürünün koruyucusu köpekler onu kovalayarak yeniden sürünün içersine sokuyorlardı. O, bu sürüdendi ve hayvan ancak mezbahaya giderken sürüsünden ayrılırdı. O da bilmeyerek, istemeyerek...»

Denapole ve diğerleri, Cataffo'nun söze başlamasını kaygıyla bekliyorlardı. Cataffo işaretparmağını, yanağındaki yara izinin üzerinde gezdirdi yine.

— «Pekâlâ, bir şeyler yapmaya çalışacağım. Yalnız güvenilir muhafızlara ihtiyacım

var. Julio, kulağını çekmemden hoşnut kalmayacak galiba.»

O günden sonra Long Island'daki malikânede sakin ve tekdüze hayat, yerini yoğun bir çalışmaya terketti. Öyle ki, içeriye giren yabancı biri orayı ordugâh sanabilirdi.

— 8 —

Wade Brothers sabun fabrikası Foxglove Creek denilen küçük bir nehrin kenarındaydı. Bu, önceleri tertemiz akan ve içinde balıklar yüzen bir akarsuydu. Şimdi ise lâğım, çöp ve her türlü artıkla dolu, kirli sarı suları çevreyi tehdit eden bir bataklık haline gelmişti. Bacalardan çıkan pis kokular da bu çöplüğü tamamlıyordu. Ana yapı ile nehir arasında uzanan bakımsız bir alan da otopark görevini yapmaktaydı. Jay Jay arabadan çıkar çıkmaz pis kokuyu duymamak için burnunu tıkadı.

— «Allah kahretsin... Memleketi ne hale getirmişler be?.. Buraya üç mil uzakta, amcamın bir tavuk çiftliği vardı. Babamla bazen oraya giderdik. Ben çiftlikte oynarken babam balığa çıkar, hiç bir zaman eli boş dönmezdi. Meğerse bu Allahın belâsı bataklıktan çıkan balıkları yiyormuşuz. Ne iğrenç değil mi?»

— «Ben balık sevmem,» dedi Jason Dearborne. «Zaten bu pis suda balık yaşamaz ki.»

otomobilin kapılarını kilitleyerek yapıya doğru ilerlediler.

Oraya gelmeden önce, Robert Maxwell'le planı görüşmek üzere, özel ekibin Jersey City'deki eski bir banka binasında bulunan bürosuna uğramışlardı. Yetkili bölge müdürü olan Maxwell, İllinoisli eski bir savcı idi. Özellikle gangsterler ve kullandıkları yöntemler hakkında derin bilgisi vardı.

Russo'nun, öğrendikleri ve yapmak istedikleri konusunda yaptığı konuşmayı dinleyen Maxwell, bir yandan da gizlice Dearborne'u inceliyordu. Gümüş bir yarım doları ince ve zarif parmakları arasında çeviren Maxwell'in üzerinde olumsuz bir izlenim uyandırdığını farketmeyen Jason, âdeta bütün dikkatini adamın elindeki paraya vermişti. Russo sözlerini bitirdikten sonra eski savcı sordu:

— «Wadelerle görüşmenin ne yararı olur diyorsunuz?»

— «Niyetim onları biraz korkutup Johnny Dee hakkında ağızlarından laf almak.»

— «Öyle mi? O halde başarılar dilerim. Johnny Dee'yi bulsan bile yapacağımız işin sonucu onu tekrar Pugaliese'e bağlayabilir.»

— «Onu ben de biliyorum. Bu keratalar öyle bir örgütlenmiş ki, içlerinden birkaçı yakalanıp konuşsalar bile liderin ve liderlerin kim olduğu hakkında hiç bir şey söylemezler, çünkü bilmezler. Zaten aslına bakılırsa, hiç biri de konuşmuyor ya. Hapse girseler bile örgütün

ailelerine ve çocuklarına bakacağından emin oldukları için tabiî. Bu gibi olaylara ayrılmış özel fonları bile var.»

— «Hazır liderlerden söz etmişken size bir şey söyleyeyim. Şu anda Long İsland'da önemli bir olay geçiyor. Konusunu bilmeyi çok arzu ettiğim bir toplantı yapılmakta.»

— «Ne toplantısı?.. Kimler toplanmış?..»

— «Denapole, Antonucci, Fabizzi, Visconti ve Frank Cataffo. Şimdi hepsi Cataffo'nun evindeler.»

— «Sahi mi? Nereden öğrendiniz bunu?»

— «Şu sahil cinayeti nedeniyle, haftalardır Denapole'ün peşindeyiz. Denapole'ün izinde olan adamım biraz önce telefon etti. Onun ve ayrıca üç kişinin daha Cataffo'nun malikânesine girdiklerini görmüş. Ötekilerin kimliklerini ben tahmin ettim, çünkü onlardan başka kimse olamaz.»

Derin bir soluk alan Russo, «Allah kahretsin,» diye devam etti. «Neler konuşulduğunu bir bilsem, Cataffo'nun evine bir dinleme cihazı yerleştirseydik keşke.»

Maxwell bunun gerekli olmadığını belirten bir ifadeyle omuzlarını kaldırdı.

— «Neden koyalım? Bildiğim kadarı ile Cataffo yirmi yıldan beri hiç bir yerde burnunun ucunu bile göstermedi.»

— «Doğru,» dedi Russo. «Önemli bir şey olmasa gerek. Belki de ihtiyara, merhaba demeye gitmişlerdir.»

Elinde oynadağı madenî parayı birden masanın üzerine atan Maxwell, «Belki de altını değiştirip mamasını yedirmeye gitmişlerdir,» diye homurdandı. «Ne diyorsun sen yahu? Bu adamlar bir çıkarları olmadan tuvalete bile gitmezler. Bana kalırsa hemen malikâneyi basıp topunu birden içeriye alalım. On dakikada kefaletle çıkacaklarını bildikleri halde tutuklanmak, o itleri gene de kızdırır. Benim için çok eğlenceli olacaktı bu iş.»

— «Sizi kim alıkoyuyor bu düşüncenizi uygulamaktan?» diye sordu Jason Dearborne.

Maxwell kaşlarını kaldırıp ellerini masanın üzerinde yayarak, «New York'takiler,» diye karşılık verdi. «Denapole izlendiğini farkedip uyanmasın diye yeşil ışık yakmıyorlar. Onun daha büyük bir hata yapmasını bekliyorlar ki bu da yakınlarda olabilir. Onları şimdilik rahat bırakmamın nedeni bu.»

Jay Jay Russo, homurdanarak ayağa kalktı.

— «Bence en önemlisi, o hatayı Pugaliese'in yapması aslında. O, Denapole'den daha tehlikeli. Eğer şu Wadelerden bir şeyler öğrenemezsem, istifamı vereceğim.»

Maxwell inanmayan bir tavırla gülümsedi. Russo'yu çok iyi tanıyordu. Ve Russo, şimdiye kadar en az yüz defa istifasını vermişti. Otomobile giderlerken Dearborne kaygıyla sordu :

— «İstifa konusunda ciddî miydin?»

Russo kapıyı hızla çekerken, «Yok canım,»

diye homurdandı. «Düşünmüyor da değilim hani. İstifa ettikten sonra ne halt edeceğimi bilmediğimden, her seferinde cayıyorum.»

Kent dışı trafiğine çıkana kadar konuşmadılar. Sonunda sessizliği Dearborne bozdu.

— «Sözünü ettiğiniz o adamlar kimlerdi?»

— «Hangi adamlar? Ha... Cataffo'nun evinde toplananlar mı?»

— «Evet.»

— «New York ailelerinden dördünün liderleri. Hey... dur bir dakika?»

Ajanın aklına önemli bir şey geldiğini anlayan Dearborne soru sorup onun dikkatini dağıtmaktan kaçınarak mendilini çıkarttı ve burnunu sildi. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra Russo tekrar konuşmaya başlamıştı.

— «New York'ta beş aile var. Yakın oldukları için, Pugaliese Aile'sini de onlardan sayıyoruz. Jersey'le New York arasında yoğun bir işbirliği olduğuna göre de altı aile dememiz daha doğru olur.»

— «Peki ne çıkar bundan?»

— «Şu çıkar: Madem durum bu merkezde, neden yalnız dört ailenin başları, Cataffo'yu görmeye gittiler dersin? Altısının da birlikte gitmesi gerekmez miydi? Eski günlerde Cataffo esaslı kodamanlar arasındaydı. Derken birisi onu temizlemeye kalkıştı, ama başaramadı. Olaydan sonra Cataffo kumarhanelerini ve hisselerini satarak Las Vegas'dan Long İsland'a gelip malikânesinde kendisini çiçeklere ve bahçı-

vanlığa verdi. Böylece de unutulup gitti. Ona bir daha dokunmadılar. Aradan yirmi yıl geçtikten sonra bu dört hergele ondan ne isteyebilir acaba?»

Jason bilmeden, aslında gerçeğe yakın bir tahminde bulundu.

— «Belki de adamın doğum günü falandı. Herifler de onu kutlamaya gittiler.»

— «Belki de isim günüydü, ama neden altısının yerine yalnızca dördü gitti moruğu ziyarete.»

— «Anlayamadım.»

— «İşlerin içersinde olmadığın için anlaman biraz güç. Bu herifleri yakından izlediğimden, bence en küçük olay bile büyük değer ifade eder. Söz gelişi, bir ailenin Don ya da adamları diğer bir ailenin bölgesinde gözükmeye başlarsa, bu iki şekilde yorumlanabilir: Ya, 'işler' üzerinde yeni bir anlaşma yapılacaktır ya da ufukta savaş var demektir. Dört Don'un, ortada önemli bir neden olmadan biraraya gelmeleri ise seyrek görülen olaylardandır. Pugaliese ve Ciacioha ailelerinin liderleri, bugünkü toplantıya gitmediklerine göre aileler arasında bir çözülme var. Bu da kötü bir sonuç doğurabilir. Şimdi anladın mı?»

Jason Dearborne bu açıklamayı kendi normal iş dünyası ile kıyaslayınca, kirli işlerin temiz işlerden pek de farklı olmadığını düşündü. Her alanda rakipsiz ve dev olmak, tüm büyük şirketlerin amacıydı. Küçük rakip şirketleri

'yutmak' için kullanılan yöntemler ve yapılan manevraların, aslında bir gangster çetesi tarafından girişilen eylemlerden hiç bir farkı yoktu.

— «Ama,» diye sordu, «Cataffo çoktan çekildiğine ve iş başına dönemeyecek kadar da yaşlı olduğuna göre, bu herifler ondan ne bekleyebilirler?»

Russo, böyle bir soru bekliyordu zaten. «Cosa Nostra içinde bir anlaşmazlık çıktığı ve K O M İ S Y O N buna bir çözüm yolu bulamadığı zaman sözü geçebilecek tarafsız birinin aracılığına baş vurur,» dedi. «Sanırım Cataffo bu iş için en uygun aday. İşlerden uzun süredir uzak olduğu ve bir çıkarı olmadığı için ona güvenmeleri olağandır. Muro Ciocioha ve Pugaliese'in diğerleriyle birlikte Cataffo'ya gitmemesini, böyle bir anlaşmazlığa bağlayabiliriz. Gangsterler, kocasını aldatan bir kadına benzerler. Kocanın işi anlamasından korkar. Bir gangster de diğerinden gizli bir eyleme giriştiği zaman aynı korkuyu duyar. Her şeyden kuşkulanır, kimseye güvenmez, sürekli göz altında olduğunu sanır. İşte o zaman da sinirlenir ve kontrolunu kaybeder. Bu da çoğunlukla birkaç kişinin kaydının Amerika Birleşik Devletleri nüfus kütüklerinden silinmesiyle son bulur.»

Bu sırada Wade fabrikasına gelmeleri Dearborne'un meraklı bir öğrenci gibi dinlediği bu sözlere son verdi. Otoparkta birçok araba olması, Russo'nun dikkatini çekmişti. Nehri ve

balıkları unutarak bir an arabalara baktı.

— «Görünüşe göre işleri iyi gidiyor itlerin. İptal bildirisini duyunca suratları ne hale gelecek kim bilir?»

Camlı kapıyı iterek içeriye girdiler. İçersi bir banka gibi düzenlenmişti. Dört kız masalarda, beşinci ise bir telefon santralının başında oturuyordu. Jason Dearborne, santral memuresinin önüne kartını bırakarak, Wadelerden her hangi birini görmek istediğini bildirdi. Karttaki ad kızın üzerinde etkisini göstermiş olacak ki onu kaparak hemen Frank Wade'e koşturdu. «İki bey sizi görmek istiyor,» dedi ve kartı modası geçmiş, aşınmış yazı masasının üzerine bırakarak bekledi. Frank Wade, bir ses alma cıhazına dikte yapıyordu. Elinden mikrofonu bırakarak, karta bir göz atınca rengi değişti, öksürdü. Gözlerine inanmıyorcasına tekrar baktı. «Jason Dearborne, Genel Müdür, Conglomerated Mağazaları,» yazısı sanki ateşten harflerle kazılmıştı kartvizite. Koltuğunu geriye iterek ayağa fırladı. Güçlükle çıkan sesiyle kıza, gelenleri yanına getirmesini emretti.

Kızın çıkmasıyle Frank Wade'i bir korkudur aldı. Zaten Forbes Adams'ın ölümünden ve Dee'nin, Larry'ye, anlaşma konusundaki telefonundan beri korku içinde yaşıyordu. Başından beri Dee'nin satıcıdan başka bir kimliği olduğundan kuşkulanmış ve kapıldığı korku sonucu tüm işleri bırakarak kaçıp ortadan kaybolmayı bile düşünmüştü. Hattâ bu düşüncesini Larry'-

ye de açmıştı. Cinayetten Larry de çok etkilenmiş, ama Johnny Dee ona Big —C— nin, onlardan sabun almaya devam edeceğini söyleyince biraz rahatlamıştı. Larry'nin bu rahatlığına karşılık Frank'ın kaygısı yatışmamıştı. Daha aradan iki hafta geçip de buhranı atlatır gibi olduklarını görünce, o da biraz huzura kavuştu. Ve her şeyi unutmaya çalışarak kendini işine verdi.

Şimdi de Conglomerated genel müdürünün bizzat buraya kadar gelişi son derece mide bulandırıcı bir durumdu. Acaba cinayet konusunda bir şeyler mi öğrenmişti? Frank'ın düşünceleri karmakarışık olmuştu. Öyle ki, Russo ile Dearborne içeriye girdiklerinde ayağa bile kalkamadı. İkisini de ayrı ayrı süzerek hangisinin Dearborne olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Sonunda hafifçe öksürüp gırtlağını temizledi ve ses tonunu ayarlayarak Russo'ya döndü.

— «Mr. Dearborne... Bu ne şeref?..»

Frank'ın yanına girmeden önce Jay Jay, Jason'a, sözü kısa kesip hemen konuya girmesini öğütlemişti. Amacı adamı birden şaşırtıp ağzından lâf almaktı. Buraya bu nedenle gelmişti o. Frank'ın uzattığı eli görmemezlikten gelip suratını çevirince Jason buz gibi bir sesle söze başladı:

— «Şerefi falan bir yana bırakın Mr. Wade. Ben buraya, sizden artık sabun satın almayacağımızı bildirmeye geldim. Anlaşmamız ge-

çersizdir artık. Depolarımızdaki tüm mallarınızı da size geri vermek kararını aldık.»

Darbe Frank'ı savunmasızken yakalamıştı. Soluğu kesildi, güçlükle yerine oturarak eliyle alnını sıvazladı. Sessizlikte makinelerin uğultusu, kulaklarına kadar geliyordu. Frank, yer yarılıp da içine girecek, acınacak bir duruma düşmüştü. Jason'ın sesindeki kesinlik, her türlü itirazı ortadan kaldırıyordu.

Ona, formülün değiştirildiğini, inanmazsa laboratuvar deneyinden geçirmesini ve ilk teslim edilen partideki formülde bir hata yapıldığını falan söyleyebilirdi. Ama bunların yararsızlığını anlamıştı. Vaz geçti, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bocalamaya başladı. Sonra güçlükle, «Siz... şey... ben ...ben anlayamadım bu işi,» diye kekeledi.

Russo tek söz söylemeden FBI kimliğini onun burnuna dayadı. Frank gözlerini iri iri açarak kıpırdayan dudakları ile karttaki yazıları okudu. Tanrım... Başına neler gelmişti böyle? Polisten sonra FBI... Bir bu eksikti şimdi. Sırtından soğuk terlerin boşaldığını hisseden Frank tekrar kekelemeye başlayarak, «Ne... Ne... Ne?...» diye garip sesler çıkardı.

Russo'nun ağzından çıkan kelimeler âdeta birer kırbaç darbesiydi.

— «Forbes Adams'ı kim öldürdü?»

Frank boş gözlerle aptal aptal ona bakakaldı. Russo, «Hani şu Big —C—'nin satın alma şefi,» diye devam etti. «Anlaşmamızı iki

hafta önce iptal eden adam. Bundan haberin olmadığını iddia edecek değilsin sanırını? Buna rağmen, hâlâ mal göndermeye devam ediyorsunuz, nasıl oluyor bu?»

Frank aynı aptal bakışlarını Jason'a, sonra tekrar Russo'ya çevirerek dudaklarını kıpırdattı. Ama bu dudaklardan ses çıkmayınca Russo, ilk sorusundaki ses tonuyle sordu:

— «Johnny Dee'yi tanıyor musun?»

Dee'nin adını duyan Frank'ın içi hop etti. Bu adın ergeç başına bir iş açacağını zaten biliyordu. Kesinlikle, «Hayır,» diye cevap verdi.

— «Bana yalan söyleme Wade. Onu bal gibi tanıyorsun. Big —C— ile senin adına ilişkiler kuruyordu.»

Wade başını sallayarak mırıldandı :

— «Ama... Ben... Şey...»

Russo, sertliği bırakmanın daha yararlı olacağını düşünerek yumuşak, tatlı bir sesle, «Haydi, her şeyi başından anlat bize,» diye yanaştı. «Neden oldu? Johnny seni tehdit mi ediyor? Yoksa sana borç falan mı verdi?»

— «Hayır, hayır... Onunla asla tanışmadım. Asla konuşmadım o itle.»

Russo, onun gerçeği söylediğini, tecrübesiyle anlamıştı.

— «Onun kim olduğunu biliyorsun ama, değil mi?» diye sordu.

— «Evet... Larry, kuzenim... O tanıyor Dee'yi.»

Russo'nun birden yumuşaması üzerine

Wade gün ışığını gören bir zindan mahkûmu gibi canlanmıştı.

— «Larry söz etti bana ondan. Satış işlerine Larry bakar. Ben ona karışmam, yalnızca fabrikayı yönetirim. Hisselerin üçte ikisi Larry'nin, üçte biri benim olduğu için onun sözü daha fazla geçerlidir.»

Russo bu sözlerin de gerçek olduğu kanısına varmıştı.

— «Peki, nerede kuzenin şimdi. Burada yok mu?»

— «Hayır. Akron'a golf oynamaya gitti.»

— «Ne zaman döner?»

Tehlikenin geçtiğini anlayan Wade iyice rahatlamış ve kontrolunu tekrar kazanmıştı. İnandırıcı bir sesle cevap verdi.

— «Bilgim yok. Oradan Phoenix'e gidecekti. Döneceğini hiç sanmıyorum.»

Bu sefer Russo Frank'ın gerçeği sakladığı sonucunu çıkardı. Larry'nin golf oynamaya gittiği gerçek olabilirdi, ama Frank'ın son soruya verdiği cevap az da olsa kuşku uyandırmıştı Russo'da. Sesinde, belirsiz bir titreme vardı. Yoksa bu adam hep korkak ve şaşkın rolü oynayıp onu aldatmış mıydı? Russo'nun susması Frank'a son bir deneme yapma cesaretini verdi.

— «Neden anlaşmamızı bozuyorsunuz Mr. Dearborne? Bu, bizim mahvımız demektir. Kaç bin dolar zarar edeceğimizi düşündünüz mü hiç?»

— «Bu beni ilgilendirmez Mr. Wade. Biz, gangsterlerle iş görmeyiz.»

Bu sözlerin üzerine, deminden beri süklüm püklüm duran Wade, suratı hiddetten kızararak birdenbire patladı.

— «Biz gangster değiliz Mr. Dearborne. Hiç bir zaman da olmadık.»

— «Olabilir,» diye söze karıştı Russo. «Ama Johnny Dee bir gangster, hem de tehlikeli bir gangsterdir. Onunla olan ilişkilerin, bizim gözümüzde seni de kuşkulu bir duruma sokuyor.»

Wade'in, Dee'yi tanımadığını söylemesi bir gerçekti. Russo buna emindi. Böylece Frank'ın, Dee tarafından rahatsız edilme ihtimali ortadan kalkıyordu, buna karşılık Larry'nin başı derde girebilirdi, çünkü o Dee'yi tanıyordu. Ve Dee'nin, kimsenin kendisi hakkında polise bir açıklama yapmasını arzu etmediği de bir gerçekti. Bu nedenle Larry'ye, Dee'den önce ulaşmak gerekiyordu.

— «Anlaşma geçersizdir artık,» diye tekrarladı. «Ancak bize gangsterlerle herhangi bir ilişkiniz kalmadığını kesin olarak ispat ederseniz size son bir şans daha tanıyabiliriz.»

Bunları söyledikten sonra ayağa kalkan Dearborne kapıya yönelince, Russo da onu izledi. Tam çıkarlarken Russo geriye dönerek,

— «Eğer Johnny Dee, Larry'nin nerede olduğunu öğrenir ve bu konuşmamızdan haberdar olursa, sevgili kuzenin ya da ortağının ba-

şına kötü bir iş gelebilir Wade,» diye ekledi. «Bunu unutma.» Sonra döndü, Jason'la birlikte çıkarak otomobile doğru yürüdüler. Biraz yol aldıktan sonra içine anî bir korku düşen Jason sordu:

— «Şu Larry'ye tehlikede olduğunu bildirmenin bir yolu yok mu acaba? Herifin hesabına korkmaya başladım.»

— «Kente döndüğümüzde Akron polisine durumu bildirip onun hemen bulunarak buraya getirilmesini emredeceğim. Tek yolu bu. Böylece hem güvenlikte olur, hem de onunla bir an önce konuşabilme imkânına kavuşuruz.»

Kendisine pek kötü anlar yaşatmış ziyaretçileri gittikten sonra Frank Wade, bir süre sık sık soluk alarak yerinde mıhlanmış gibi oturdu. Beyni durmuştu sanki. Düşüncelerini toparlamaya çalıştı, başaramayınca kalkıp lavaboya giderek başını soğuk suyun altına soktu. Soğuk su onu biraz kendine getirmişti. Tekrar büroya dönerek koltuğuna çöker gibi oturdu, dahilî telefonu açarak santraldaki kıza Akron, Summit otelde kalan Lawrence Wade'i acele bulmasını emretti.

— 9 —

Julio Pugaliese'in, Cataffo'nun malikânesindeki toplantıdan haberi yoktu. Cataffo'dan veba illetinden kaçar gibi uzak durmuştu yıllardır. Onun gözünde yaşlı adam, öldürülmemesi için köpekler gibi yalvarmış, işleri elinden alındığı zaman da en ufak bir mücadele vermemiş zavallı, beceriksiz bir insandı. Şu anda da özenle bakılmış bahçesine açılan bir odada, İce Pick ile konuşurken Cataffo aklının ucuna bile gelmiyordu. «Şu Allahın belâsı Tony...» diye yakınıyordu. «Ne yapacağım onunla bilmem ki. Ona Komisyon'un işi unutana veya arası soğuyana kadar oturup beklemesini söylüyorum, dinlemiyor. İlle de bir şeyler yapıp başını belâya sokacak kerata. Can sıkıntısından usanmış artık.»

Jerry Konner'ın, haylaz Tony'nin daha tek başına herhangi bir işin üstesinden gelebileceğine inancı yoktu. Belki de hiç bir zaman başa-

ramayacaktı bunu, çünkü babasının beceriklilik ve zekâsı yoktu onda.

— «Onu bir süre için Sicilya'ya, kuzeninin yanına göndersen diyorum. Belki de bu yolculuk beyninin iş görmeyen bölümünü biraz harekete getirir.»

— «Usandırır onu böyle şeyler. Normal bir insan yaşantısından tümüyle uzak o. O yaşlarda ben de böyle idim, ama bu kadar da değil. California'dan getirdiği o iki orospu var yanında. Kendini onlara durmadan yolduruyor... Heey... Kim o?..»

Bahçe kapısının zili hafifçe çalınmıştı, Jerry, dahilî televizyon kamerasını çalıştıran düğmeyi çevirince ekranda Johnny Dee'nin yüzü belirdi. Bu çirkin surat, kaygıdan daha da çirkinleşmiş gibiydi sanki. Jerry gözleriyle Pugaliees'e, ne yapılması gerektiğini sordu. Julio, kararsızdı. Sonunda, elinin belirsiz bir hareketiyle Dee'nin içeri alınmasını emretti. Sonra odada bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı. Bu yeni ziyaretten hiç hoşlanmamıştı. Üç hafta içersinde, Dee'nin ikinci habersiz gelişiydi bu. Şişko odaya girince, sert bir ifadeyle onu haşladı.

— «Artık randevu almak gereğini unutmuşa benziyorsun azizim Dee...»

Şişman adam mendiliyle suratını silerek başını salladı.

— «Haklısınız, ama buna vakit yoktu. Sabun işi yattı... Anlaşmayı iptal ettiler.»

Don'un çehresi karardı, daha sert bir görünüş aldı. Dee onun bakışları altında küçüldüğünü, ezildiğini hissediyordu. Julio sordu :

— «Nedenmiş o? Kalite düzeldi, laboratuvar analizi yapıldı... Daha ne istiyorlar?..»

— «Evet doğru. İşkembemin hakkı için doğru, ama bugün neler oldu bir bilseniz?.. Big —C—'nin o züppe patronu, Dearborne olacak herif, yanında bir FBI köpeği ile Wadelere giderek benim ve Forbes Adams'ın hakkında sorular sormuş. Hani şu temizlediğimiz herif...»

Julio âdeta havladı.

— «Nasıl öğrendin bunu?»

— «Larry Wade Akron'dan telefon etti. Kuzeni, herifler yanından ayrılınca hemen durumu bildirmiş Larry'ye.»

Julio Pugaliese, hiddetle yerinden kalktı. Ellerini arkasında kavuşturarak pencereye doğru sert adımlarla yürüdü. Dışarı, aşağıdaki verandaya bakarak ne yapılacağını, karşıt darbenin ne olabileceğini düşünüyordu. Jarry ile Dee, en ufak bir gürültü bile çıkarmadan sessizce yerlerinde oturmaktaydılar. Sonunda Julio konuştu.

— «Öteki Wade... yani... ne idi ilk adı canım?.. Hah, Frank Wade... Seni tanıyor mu? O heriflere ne söyleyebileceği hakkında bir fikrin var mı?»

— «Frank, heriflere ağzından laf kaçırmamış. Kendisinin yalnızca imalâtla uğraştığını, satış işlerine Larry'nin karıştığını, fazla bir şey

bilmediğini anlatmış. Larry, böyle söyledi.»

— «Yani sence, heriflere gerçekten öyle mi söylemiş?»

— «Belki evet, belki de hayır, çünkü Frank'ı hiç tanımıyorum. Asla karşılaşmadım onunla. Tanımadığım bir insan hakkında bir şey söyleyemem.»

Julio pencereyi bırakarak dönüp yerine oturdu. Jerry Konner'a dikilen gözleriyle onun bir şeyler söylemesini bekledi. Bunu anlayan Jerry, yumuşak bir sesle sözü aldı.

— «Wadeler birbirleriyle akraba oldukları gibi birlikte de iş yapıyorlar. İkisi de asıl anlaşmanın geçersiz olduğunu ve Forbes Adams'ı bu anlaşma yüzünden temizlediğimizi de biliyorlar. Acaba Frank Wade bu konularda FBI'la bir şey söylemiş olabilir mi?»

Johnny Dee, huzursuz huzursuz yerinden kımıldadı.

— «Ben... şey... yani Larry bana, kuzeninin FBI'ın işine yarayacak hiç bir şey açıklamadığını söyledi.»

Jerry Konner, Dee'ye bir süre sabit gözlerle baktıktan sonra, «Öyle olduğunu ümit edelim,» dedi. «Bu adamların ikisi de zayıf karakterli. Herhangi bir baskı altında rahatça ötebilirler. Bu da onlar için hiç iyi bir sonuç vermez.»

— «Ben bunu düşündüm,» dedi Dee. «Larry'ye, hemen ortadan kaybolmasını söyledim. Uzun bir yolculuk falan ... Bunu yapmazsa

sağlığının bozulacağını da eklemeyi unutmadım sözlerime. Zaten herif korkudan donuna yapacak hale gelmiş... Dediğimi yerine getireceğine güvenim var.»

Pugaliese'in midesi bulanmıştı bu işten. Yapılacak bir şey de yoktu. Eğer Larry ortaya çıkar da bildiklerini açıklarsa, o zaman kabak Dee'nin başına patlar. Tek sorumlu o idi. Bu işin aile ile resmen bir ilgisi olmadığı gibi Dee'nin ele geçip konuşması da bir tehlike değildi, çünkü Pugaliese'in Johnny Dee ile alışverişi, namuslu işler çerçevesinde dönüyordu. Zeytinyağı alımsatımı da bir suç sayılmazdı her halde.

Jerry Konner elini telefonun üzerine koyarak ahizeyi kaldırmadan önce bir an durdu. Pencereden giren güneş ışığı, parmağındaki yakut yüzüğün üzerinde yansıyarak havada garip, renkli şekiller çiziyordu. Sordu:

— «Şu öteki Wade... Hemen buraya getirilmeli. Kimi gönderelim acaba fabrikaya?»

Julio hemen cevap vermedi. Dee'ye dönerek, «Onun nerede oturduğunu biliyor musun?» diye sordu.

Johnny, hayır anlamında başını salladı.

— «Öyleyse, adını tam olarak biliyorsundur inşallah...»

— «Adı Frank, soyadı Wade. Başka adı olup olmadığını bilmiyorum.»

— «Evli mi bu herif?.»

Johnny, bunu da bilmiyordu. Julio'nun hoş-

nutsuzluğunu ve durumun gittikçe karıştığını görünce, bu Allahın belâsı sabun işine girdiği için kendi kendine lânetler yağdırmaya başladı.

Pugaliese, elmas bir yüzük taşıyan işaret-parmağını, Dee'nin göğsüne batırır gibi uzatarak, acı bir sesle söze devam etti.

— «Düşüncesizce davranmışsın... Dikkatli olman gerek. Apar topar evime geliyorsun. Kimsenin seni izleyip izlemediğinin farkında değilsin. Ev ödevini yapmamış bir öğrenciye benziyorsun Dee. Şimdi evine git ve yarından önce dışarı çıkma, ki aradığımda seni hemen bulabileyim. Bu eve de bir daha gelme. Polis vız gelir, ama işin içine FBI girerse o başka.»

Julio, çıkan şişman adama, veda anlamında elini salladıktan sonra arabasının motor gürültüsü uzaklaşana kadar konuşmadı. Sonra Konner'a döndü.

— «Federaller burunlarını bir işe soktular mı, o zaman bunun sonu hiç iyi gelmez Jerry, Eğer Wade'i sorguya çeken ajan Dee'yi yakalarsa ucu bana dokunur. Evin çevresinde kuşkulu birini gördün mü hiç? Hani şu teknik harikası araçlarla istediği yerdeki konuşmaları dinleyebilen birisini...»

— «İçin rahat etsin. Böyle birisini görmüş değilim.»

— «Görmedin demek. Pekâlâ... Al şu rehberi, bana Wade'in numarasını bul.»

Rehberde iki Wade adı ve iki de numara vardı. Bunlardan biri Aşağı Manhattan'da, di-

ğeri ise sabun fabrikasının yakınlarındaydı. Jerry ikinciyi seçti. Numarayı çevirip de karşıdan bir erkek sesi cevap verince, büyük bir ustalıkla şehirlerarası santral memurelerinin sesini taklit ederek, «Şehirlerarası arıyor efendim,» diye konuştu. «Mr. Wade'i arıyoruz. Wade Brothers, sabun fabrikasından Mr. Frank Wade siz misiniz?»

— «Evet... evet... Larry, sen misin?»

Jerry, yavaşça ahizeyi yerine bıraktı. «Tamam...» dedi. «Herifçioğlu evinde.»

— «Hemen Zazio ile Cini'yi gönder oraya. Evde kim varsa temizleyip suya atsınlar. Yalnız dikkat etsinler, cesetler yüzeye çıkmasın.»

Konner, Zazio'nun her zaman gittiği küçük İtalyan lokantasının numarasını çevirdi. Saat dokuzu geçiyordu. Lokantada ise hemen hemen hiç müşteri yok gibiydi. Zazio kuytu bir köşeye oturmuş, yemeğini yiyip şarabını yudumlamaktaydı. Küfür ederek kalkıp ağzı dolu, âdeta ahizeye tükürürcesine, «Alo...» dedi.

— «Ben Jerry,» dedi Konner sakin bir sesle. «Yemekler iyi mi bu akşam orada?»

— «Çok iyi,» dedi Zazio güçlükle yutkunarak. «Dana rostosu enfes.»

Büyük yerden arıyorlardı. Az şey değildi bu. Jerry devam etti.

— «Yarım saat sonra köşedeki bara gel. Bir kahve içeriz.»

Normal şartlar altında böyle, «işleri» hazırlamak zaman alırdı, ama durum başkaydı şim-

di. FBI tekrar davranıp harekete geçemeden Wade tehlikesi ortadan kalkmalıydı. Julio hayretle sordu:

— «Kendin mi gideceksin?»

— «Bu defalık, evet. Telefonlara güvenim yok. Belki dinliyorlardır.»

«Köşedeki bar,» önceden kararlaştırılmış bir parola idi. Olduğun yerde bekle, bir otomobil seni alacak, anlamına geliyordu. Otomobil geldiği zaman da Zazio kaldırımda volta atarak bekliyordu. İçeri girince, Konner arabaya delice bir hız vererek oradan uzaklaştı. Gangster, bu beklenmedik durum karşısında, konuşup soru sormanın yersizliğini anlamış, susuyordu. Birkaç mahalle arasından geçerlerken, Jerry, ne yapılacağını ona kısaca anlattı. Wade'in adresini de iyice tanımladıktan sonra Zazio'yu, onu aldığı lokantanın yakınında bir yol kavşağında indirdi.

Zazio oradan evine yürüyerek gitti. Yol yakındı. Eve gelip de Cini'yi televizyonun başında bulunca suratı ekşidi, Cini televizyon hastasıydı. Bir hafta, on gün hiç dışarıya çıkmadan evde kapanıp televizyon seyrettiği çok olmuştu. Bu nedenle sesine çok önemli bir ton vererek ona yapılacak işin son derece acele olduğunu ve emrin en büyük yerden geldiğini söyleyince Cini homurdana homurdana kalkıp televizyonu kapattı. Ruhsatı bir başka ad altında alınmış ve bu çeşit işler için hazırlanmış arabaya binerek Wade Brothers sabun fabrikasına doğru yola

çıktılar. Oraya gelince fabrika binasının çok yakınında olan ve Frank Wade'in babasından kalma beyaz boyalı evin biraz açığında Zazio arabayı durdurdu ve farları söndürdü. Birden bir köpek havlaması duyuldu. Cini küfrederek silâhını çekip ucuna usturucusunu yerleştirdi. Bu sırada Zazio arabayı yeniden çalıştırıp ileri, garajın önüne kadar almıştı. Köpek çalılıklar arasından havlayarak atılınca Cini, kolunu arabanın camından uzatıp ateş etti. Yere düşüp kırılan bir bardak sesi birlikte kısa bir alev fışkırtan tabancadan çıkan kurşun zavallı köpeği sonsuza kadar susturmuştu. Üst katta bir ışık yandı, açılan pencereden bir erkek sesi yükseldi.

— «Kim o?.. Kim var orada?..»

Korku ve dehşet dolu bir sesti bu. Aslında sesten çok bir hırıltıyı andırıyordu. Cini silâhını tekrar doğrultmaya kalmadan penceredeki gölge kayboldu.

Zazio, evin köşe yapan bölümünden yukarıya doğru uzanan telefon tellerini görmüştü. Hemen fırladı. Sustalısıyle telleri kesince yukarıdan, «Polis... polis... lütfen, çok acele...» diye bağıran Frank Wade'in ürkek sesi duyuldu.

— «Amma da gürültücüymüş herifçioğlu,» diye söylenen Cini alt kattaki pancurlu pencerelerden birini kolayca kırdı. İki adam hızla içeriye süzüldüler, girdikleri odayı geçerek ikinci kata çıkan merdivenin başına kadar geldiler.

Birden üst katın sahanlığında, yağlı ve çıplak vücudu ile Frank Wade göründü. Elinde bir av çiftesi vardı. Bunu omzuna yerleştirmeye çalışıyordu. Ne yazık ki Cini ondan önce davranarak elindeki tabancanın tetiğine iki defa dokundu. Gangster çok güç ve ters bir açıdan ateş etmesine rağmen kurşunlar hedefi bulmuştu. Wade elinde çifte, korkunç bir gürültüyle tepetaklak yuvarlanarak merdivenin dibine cansız serildi.

Yukarılardan bir yerden isterik bir kadın çığlığı duyuldu.

Zazio merdivenleri üçer üçer tırmanarak bir solukta yukarıya yetişti. Koşarken, bir yandan da cebinden ince, naylon bir ip çıkartıyordu. Karşısında yeniden çığlık atmaya hazırlanan kadını görünce hemen üzerine atılarak elindeki ipi onun gırtlağına doladı. Sol eliyle kadını arkadan yakalamış, sağ eliyle de ipi çekmeye çalışıyordu. Ölüm korkusu kadına olağanüstü bir kuvvet vermişti sanki. Debeleniyor, ısırıp tekmeler atarak kurtulmaya savaşıyordu, ama erkek kadına bir kere daha üstün gelecekti. Boğazı şiddetle sıkılan bu çıplak vücut yavaşça kayarak katilinin ayakları dibine yığıldı. Boğulduğu sırada kasları gevşeyen kadın büyük apdestini kaçırdığı için etraf ve Zazio'nun üstü başı pislikle dolmuştu. Hemen banyoya koşan gangster temizlendikten sonra bulduğu süpürge ve bezlerle kirlenen diğer yerleri iyice düzene soktu. Bir yandan da İtalyanca küfürler

savuruyordu. Cesedi, boynundaki ipten çekerek aşağıya yuvarladı. Arkasından bütün odalara tek tek baktı. Evde başka kimsenin olmadığına inandıktan sonra bulduğu bütün havlu ve bezlerle temizlik işine devam etti. Ortada dışkı bile olsa, hiçbir delil bırakmamak, Mafia'ya mensup bir gangsterin dikkat etmesi gereken en önemli nokta idi. Yerlerde halı serili olmadığı için bu temizlik işi daha kolay yürüyordu. Çifteyi, cesetleri ve kirli bezleri pencereden dışarıya attılar. Cam kırıklarını da buldukları temiz havlulara sardıktan sonra sıra köpeğe gelmişti. Onu da cesetlerle süprüntülerin yanına sürüklediler. Ancak kan izlerini yok etmek kolay olmadı tabiî. Köpek çimenlerin üzerinde öldüğü için oraları kan içersinde idi. Motorsuz çim kesme makinesini iki-üç kere kanlı bölgenin üzerinden geçirerek bu işi de yoluna koydular. Cini garaj kapısını açtı. İçerde bir station wagon duruyordu. Üstelik arka bölümü kapalı bir station wagon... Bu iyiydi işte, çünkü kendi otomobillerini kullanmak istemiyorlardı. Cesetlerle süprüntünün kokusu arabaya sineceği için o zaman onu da suya atmak gerekecekti. Oysa Zazio bu otomobile çok önem veriyordu. İlk bindiği gün atyarışlarında altı bin dolar kazanmıştı. Bu nedenle otomobilini kendisi için çok uğurlu saymaktaydı.

Yanlarında getirdikleri plastik örtüyü ya yarak köpeği, cesetleri ve süprüntüyü bunun içine doldurdular. Ancak örtünün suya atılınca

bir daha yüzeye çıkmaması için, içine ağırlık da koymak gerekiyordu. Zazio station wagonun farlarını yakınca garaj aydınlandı. Bir köşede bazı ağır demir parçaları gören Cini'nin yüzü gülmüştü. «Hah...» dedi. «Bunlar tam bize göre. Saatlarca çimento karıştırmaya gerek yok.»

Demir parçalarının en ağırlarını da örtünün içine koyup iyice sardıktan sonra bu ağır yükü güçlükle stationa yerleştirdiler. Cini direksiyona geçti. Zazio da diğer araba ile Dino'ya önceden haber vermek üzere, birlikte hareket ettiler.

Saat sabahın üçü olmasına rağmen Dino durumdan yakınmadı. Bu koca gövdeli insan azmanı, böyle olaylara alışıktı. İpin zamanla aşınıp koparak örtüyü koyuvermesi ihtimalini gözönünde bulunduran gangsterler iri yığını bakır telle bağladılar. Bu defa Dino'nun kuvvetli kolları yardım ettiği için taşımakta güçlük çekmiyorlardı. Yükü, rıhtımda duran balıkçı teknesine atarak halatları çözdüler. Bir hayli açıldıktan sonra Zazio, «Tamam...» dedi. «Burası iyidir. Hadi bakalım. Hooop...» Tok bir sesle suya düşen bu acayip yükün içindeki üç yaratık bir daha çıkmamak üzere denizin dibini boyladı.

Rıhtıma dönüp tekneyi bağladılar. Cini station wagonu Newark havaalanının kuytu bir köşesine bırakacaktı. Zazio, Dino'yu evine götürdükten sonra Cini'yi almak üzere havaala-

nına yollandı. Eve dönerlerken şafak söküyor ve Zazio da opera sanatçılarına taş çıkartacak bir sesle ateşli şarkılar söylüyordu.

Johnny Dee, olaysız bir gece geçirmişti. Georgia caddesindeki bir apartmanın ikinci katında, yaşlı teyzesiyle oturuyordu. Evlenmek kısmet olmamıştı Dee'ye. Gençliğinde, şişmanlığı yüzünden herkesin alaylarıyle karşılaşmıştı. Özellikle kızların kendisine karşı davranışları, zavallı Dee'yi çileden çıkartıyordu. Bu yüzden kadınlardan nefret etti, ama ara sıra sokak kadınları ile ilgisi oluyordu. Bu işi para için yaptıklarından hiç olmazsa şişmanlığı ile alay etmeyip ona normal erkek gözü ile bakmaları, Dee'nin gençliğinde en büyük avuntusu olmuştu. Doksanında olmasına rağmen bir türlü ölmek bilmeyen teyzesinden de nefret ediyordu. Başından hiç çıkarmadığı bir başörtüyle evin içinde dolaşan bu korkuluk gibi ihtiyarın yaptığı yemekler, Dee'nin tek hoşuna giden yanıydı. Dışarda iken az yemesine rağmen eve geldiğinde, kadının yaptığı tüm yemekleri son lokmasına kadar midesine indiriyor, bu yüzden gittikçe daha beter şişiyordu.

Üç kişinin yiyeceği bir yemekten sonra kendini yatağa attı. Bugünkü kötü olayların etkisi ile gerilen sinirlerini yatıştırmak için derin bir uykuya ihtiyacı vardı.

Ertesi sabah saat on bire kadar vaktini, kaygıyla pencereden dışarsını gözlemekle geçirdi. Herhangi bir tehlike görmeyince de oto-

mobiline atlayarak The Tavern'a yollandı. İzlenilmediğinden emin olmak için dikiz aynasından sık sık arkasına bakıyordu. Meyhaneye gelip de masasına oturunca, sanki bunu bekliyormuş gibi zırlamaya başlayan telefonun ahizesine âdeta balıklama atladı. Çok iyi tanıdığı bir sesti konuşan. «Burada işler berbat,» dedi.

— «Neee?..» Johnny'nin göbeği hoplamıştı sanki.

— «Big —C— mağazalarından mektup geldi. Bizden zeytinyağı almamaya karar vermişler.»

Johnny'nin ellerinde başlayan titreme bütün vücudunu sardı. Demek Pugaliese'in zeytinyağını reddediyorlardı. O Allahın belâsı Federal ajanın işiydi bu kuşkusuz. Larry Wade'e ortadan kaybolmasını salık verdiği için şimdi ne kadar pişman olsa yeriydi. Adams cinayeti ile ilişkisini bilen tek varlık o idi ve Larry Wade yaşadığı sürece onun için bir tehlike olmakta devam edecekti.

— «Mektubu kim imzalamış?»

— «Dearborne denilen biri. Genel müdürmüş...»

— «Gönderme işini durdurun,» dedi Johnny Dee ve telefonu şiddetle kapattı.

— 10 —

Edy Bullock, uçak, Kennedy havaalanının üzerine gelene kadar geçen üç saatı, yanındaki koltuk arkadaşı ile iskambil oynayarak geçirdi. Bu oyun onu, kafasındaki karışık düşüncelerden bir zaman için uzaklaştırmıştı. Motorları âdeta kızgın bir beygir gibi kişneyen uçak sonunda alana indi. Kâğıtları ortadan kaldırıp makyaj aynasında kendisine bir çeki düzen verdikten sonra uçaktan inip iç hatlar terminaline girdi Edy Bullock. Clarence Howe ile Jason Dearborne, bir parmaklığın arkasında bekliyorlardı.

Bir merdivenden inerek onların bulunduğu bölüme doğru yürüdü. Onu daha görmemiş olan iki adam, ateşli bir konuşmaya dalmışlardı. Bir süre durarak gelişinden daha haberdar olmayan bu iki adamı kaygıyla süzdü. İçinde korku ile karışık garip duygular uyanmıştı. Öğrencilik çağını, okuldan kaçtığı günleri hatırladı. Şu andaki duyguları o günlerinkine ne kadar da benzi-

yordu. O zamanlar da ne olduğunu kendisinin de bilmediği birtakım kuruntular onu yiyip bitirmişti. Tanıdığı tüm erkekler arasında Jason Dearborne seçilip finale kalan tek erkek tipiydi kendisi için. Şimdi dedesinin yanında saygılı bir tavırla dikilen bu adamda aradığı her şey vardı. Para, mevki, yakışıklılık ve irade...

Garip duygularının kaynağını bulmuştu sonunda, Jason'dı bu. Bir heykel gibi hareketsiz duran ve duygularını asla belli etmeyen Jason. Bu adamın kendini kontrol yeteneği, inanılmaz bir ölçüdeydi. Ya da onu yeterince tanımadığı için öyle sanıyordu. Nevada'da geçirdiği altı haftalık sürede, tüm kuşkularını yenmeye çalışıp, Jason'ın evlilikten sonra değişebilecek bir erkek tipi olup olmadığını düşünmüştü kendi kendine. Şimdi de bir karara varması gerekiyordu. Jason, hemen evlenmeye kalkışabilirdi belki de. Ama Edy, kendini bu evliliğe daha tam hazır hissetmiyordu.

Jason parmaklığı geçip yanına gelerek kendisini öptüğü zaman daha beter paniğe kapıldı, çünkü bu öpüş, soğuk ve duygusuz bir dokunuştan ileri gitmemişti. İçinde, ta derinlerde kırılan bir şey duydu. Sanki sonu gelmeyen bir düş içinde idi. Bu düşten uyanmak ise Jason'ın davranış ve duygularına bağlıydı. Oysa ortada bunu sağlayacak bir durum olmadığını da üzüntü ile görüyordu. Dedesini solgun yanaklarından öperek güçlükle konuştu.

— «Beni karşılamaya geleceğinizi biliyor-

dum dedeciğim. Jason'a güvenin yoktu galiba. Uçak rötar yaptığı için mi sıkıldınız?»

— «Döndüğüne çok sevindik Edy. Evet sevindik... ama seni de tef çalıp dans ederek karşılayacak değildik sanırım.»

Edy bir kahkaha atarak dedesinin kolunu okşadı.

— «Ben, sizin gangsterlerle uğraştığınızı sanıyordum, ama duruma bakılırsa, ortada böyle bir şey yok galiba. »

— «Kim söyledi sana bunları?»

— «Kim olacak, Jason... Bana telefon etmişti de... Hem ne var bunda yani?.. Ben de eğlenceye katılmak istiyorum.»

— «Eğlence mi?...» Yaşlı adam kükremişti âdeta. Sonra daha alçak bir sesle devam etti.

— «Forbes Adams öldürüldü. İnsanlar tuhaf bir şekilde ortadan kayboluyor. Polisin ise eli kolu bağlı. Sen de buna eğlence diyorsun ha?.. Budalaca ve düşüncesiz konuşuyorsun. Her neyse... Artık benim gitmem gerek. Randevuma geç kalıyorum. Siz bir taksiye atlayın, otomobili ben alacağım.»

İhtiyarın öfkeyle uzaklaştığını gören Edy, gerçekten yersiz konuşup adamı üzdüğünü anlayarak sabırsız bir pişmanlık altında ezilmeye başladı.

— «Doğrusu aptalın biriyim ben Jason. Ben... şey... yalnızca şaka yapmak istemiştim. Ama eşek şakası oldu galiba. Dedemi hiç böyle öfkeli görmemiştim bugüne kadar. O sözleri

neden söyledim acaba? Bugünlerde bir garip oldum zaten.»

Edy, duyduğu pişmanlık ve ansızın Jason'la yalnız kalıvermesinin uyandırdığı heyecanı yenmeye çalışarak sordu:

— «Söyle bakalım, neler oldu? İşler ne âlemde?»

Jason, cevap vermeden onu kolundan tutarak kalabalığın arasından geçirdi. Bagaj bölümüne gelmişlerdi. Orada, «Bavulların neredeyse gelir,» dedi. «Burada bekleyebiliriz.» Edy ona bagaj biletlerini verdi. Bavulları alıp bir taksi bulana kadar hiç konuşmadılar. Jason, yanında sabırsızca kıpırdayan kızı daha fazla üzmemek için o güne kadar geçen olayların bir özetini yapmayı gerekli buldu.

— «FBI ajanı Russo, Wadeleri özel bir jüri önüne çıkarıp Johnny Dee hakkında onları sıkıştırmayı düşünüyordu, ama heriflerin ikisi de kayıp. Nerede olabilecekleri konusunda da en ufak bir ipucu bile yok.»

— «Acaba kaçtılar mı dersin?»

— «Belki de, ama Russo tersini düşünüyor. Onca, Frank Wade'in kaçması için ortada bir neden yok. Bizim fabrikaya gittiğimiz günün akşamından beri adamı gören olmamış. Telefonu da cevap vermiyor. Fabrikada ona ihtiyaç olunca, evine birisini yollamışlar. Giden adam pencereleri kırık, garaj kapısını ardına kadar açık, içerde otomobil de olmadığını görünce kuşkulanarak durumu polise bildirmiş.

Evin içersini arayan polisler önemli bir şey bulamamışlar. Yalnız telefon tellerinin kesilmiş olduğunu görerek araştırmayı derinleştirmişler ve sonunda Wadelerin station wagonu, Newark havaalanı yakınlarında ele geçmiş. Russo'ya bakarsan, bu bir hile. Araba, Wade'le karısı yolculuğa çıktı izlenimi verilmek için bırakılmış oraya. Gerçekte, ikisinin de öldürüldüğü kanısında. Doğrusunu istersen, ben aynı fikre katılıyorum.»

— «Jason... Bütün bu anlattıkların tüylerimi ürpertiyor. Tam bir polis romanı gibi... İnsanlar ortadan kayboluyor, cesetler kireç kuyularına atılıyor, gizlice gömülüyor, otomobil ezme makinelerinde parçalanıyor ya da kaşla göz arasında tabutlar el değiştiriyor veya...»

Jason, gülümseyerek onun sözünü kesti. «Anladık, anladık... Bu konuda epey göznuru dökmüşsün. Russo'ya göre Mafia'nın en iyi ceset yok etme yolu, ayaklarını koca bir beton kalıba sokup beton kuruduktan sonra cesedi en yakın suya atmakmış.»

— «Evet. Bazen bu işi canlı kurbanlar üzerinde de deniyorlar. Aman Tanrım... Ne kadar korkunç... Gerçek hayatta daha bilmediğimiz ne dehşet verici şeyler oluyordur kim bilir?»

— «Evet oluyor. Ve Mafia denilen canavar yaşadığı sürece de olmaya devam edecek.»

Edy bir süre arabanın camından dışarıya bakıp, romanlarda okuduğu insan şeklindeki

canavarların, gerçek hayatta da var olduğunu düşünerek dehşetle titredi.

— «Böyle korkunç şeyleri, ancak çok vahşî hayvanlar yapabilir.»

— «Ve bu vahşî hayvanın adı da, insan denilen yaratık... Bir diğerine işkence yapmak, insanlığın tarihiyle başlamıştır. Bir vahşî hayvanın bir diğerini çarmıha gerip el ve ayaklarından çivilemesi asla düşünülemez değil mi?»

— «Evet. Bu gerçekten aklın alamayacağı bir şey. Peki, öteki Wade ne oldu acaba? O da mı nalları dikti dersin?»

— «Bilmiyoruz. Frank Wade, bir golf turnuvası için Akron'a gittiğini söylemişti. Biz Frank'a gittiğimiz günün öğleden sonrasında birisi kaldığı otele telefon edip onu aramış. Bunun arkasından o da Newark'ta birine telefon etmiş. Sonra çabucak hesabını keserek çıkıp gitmiş otelden. Bundan sonrası bilinmiyor, çünkü bütün aramalara rağmen bulunamadı.»

— «Belki de kaçıp bir yere saklanmıştır. İnşallah bu caniler onu da ellerine geçiremezler.»

— «Russo onun hayatta olduğunu tahmin ediyor. Amacı da çeteden önce ona erişip adamın hayatını kurtarmak.»

— «Umarım bunu başarır. Öf, yeter artık... Bırakalım bu ölüm kokan konuyu da daha hoş şeylerden söz edelim.»

Taksiye binerlerken Jason'ın şoföre verdiği adresi duymamış ve konuşmanın verdiği heye-

canla, geçtikleri yollara dikkat etmemişti. Gidecekleri yerden ayrı bir yolda olduklarını farkedince şaşırarak sordu:

— «Heey... Bu Westchester yolu değil ki... Nereye gidiyoruz?»

Evlenmeyi kararlaştırdıktan sonra Edy Bullock, Jason'a daha yakın olması için, East Seventies'de bir apartmana taşınmıştı. Jason cevap verdi.

— «Senin dairene... Bugün Westchester'e gitmek için pek vaktim yok, çünkü Russo'yu buraya davet ettim. Akşam olunca da hep birlikte yemeğe çıkacağız.»

— «Senin şu zehir hafiyen de can sıkıyor artık. Bizimle yemeğe gelmesi gerekli mi? Altı haftadır seninle başbaşa, mum ışığında yenecek bir yemeğin düşünü kurup durdum.»

— «Gelecekteki tüm akşamlar bizim sevgilim. Ama, senin kesin olarak bugün geleceğini bilemezdim her halde. Adama önceden söz verdiğim için, atlatmak yakışık almaz.»

— «Oh, ne güzel... Demek bütün gecemiz berbat olacak. Bari bütün FBI ajanlarını yemeğe çağırsaydın. Buna karşılık seni belki de o örgütün başına getirirlerdi.»

Jason, bu yarı ciddî şakaya gülümsedi.

— «Cesaretin varsa bu sözleri onun yüzüne karşı söyle. Belki kızıp kalkar gider de biz de senin istediğin gibi yalnız kalırız akşama.»

— «Belli olmaz. Ters tarafıma gelirse söyleyiveririm.»

— «Mükemmel. İşte o zaman iyi eğlence olur.»

Edy bu akşamki yemekte, aralarında üçüncü bir kişinin varlığını düşündükçe, gerçekten çok kızıyordu, Jason'ı kırmamak için üzerinde fazla da durmadı.

Edy'yi apartmanına bırakan Jason büroya döndüğü zaman, Mary Adams'ın telefon ettiğini bildirdiler. Bunun üzerine genç adam hemen sekreteri Tinker'a, Commodore otelini telefonla arayarak kadını bulmasını emretti.

Az sonra ahizeyi kulağına dayadığı zaman duyduğu sesin sıcaklığı, kendi sesindeki sinirlilik ve kaygıyla karşıt bir durum meydana getiriyordu. «Neden bu kadar erken döndünüz?» diye sordu kadına. «Ben sizin orada daha uzun bir süre kalacağınızı sanıyordum.»

— «Ben de öyle sanıyordum, ama sahte yas avuntuları ve Forbes'u tanımayanların bile hergün başsağlığına gelmeleri beni deli etti, zıvanadan çıkarttı. Daha fazla dayanamazdım. Sonunda kalkıp geldim. Neyse... Bu bölüm kapandı artık. Mr. Howe, eğer arzu edersem bana bir iş vereceğinden söz etmişti bir zamanlar.»

— «Şimdi kendisi büroda değil, ama eğer buraya gelebilirseniz, bu konuyu konuşuruz.»

— «Rahatsız etmiş olmayayım?..»

— «Ne münasebet efendim, rica ederim... Şeref verirsiniz.»

Jason telefonu kapatarak işleri düşünmeye çalıştı. Aklı, kopuk bir film şeridi gibi idi. Bir

türlü bu şeridi sarıp, biraraya getirerek filmi oynatamıyordu. En tuhafına giden de, bu iki kızın New York'a aynı günde gelmeleriydi. Hem belki aynı uçak'la gelmişlerdi. Şu anda ikisi birden aynı şekilde aklına girmiş ve onu, ikisi arasında bir seçim yapmak gibi güç bir durumda bırakmışlardı. Havaalanında Edy'yi öperken hiç duygulanmamıştı. Oysa Mary'nin telefonda duyduğu sıcak sesi, kanını kaynatmaya yetmişti de artmıştı bile. Ne oluyor bana, diye kendi kendine kızdı. Şu kızı yalnızca iki defa gördüm. Şimdi sokakta karşılaşsak, tanımam bile.»

Mary Adams, büronun kapısından içeriye girdiği an yanıldığını anladı. Çünkü bu kız, bir kere görüldükten sonra kolay kolay unutulacak insanlardan değildi. Ayağa kalktı.

— «Geldiğinize çok memnun oldum, buyrun.» Genç kadın yerine oturuncaya kadar elini bırakmamıştı Jason.

— «Teşekkür ederim. Belki bilmiyorsunuz, ama gerçekten bir işe girip çalışmam gerekiyor.»

Muhteşem masasına kurulan Jason, biraz serbest oturan Mary'nin bacaklarından gözlerini ayırmaya çalışırken düşündü. İş konusunda Clarence Howe söz vermişti. Bu konuyu geçiştirip son kararı Howe'a bırakmak en iyisi olacaktı. «Sizden öğrenmek istediğim bazı şeyler var Mrs. Adams,» diye başladı.

— «Olur ama... bana lütfen, Mary, deyin.»

— «Mary... pekâlâ... Siz de bana, Jason

diyeceksiniz. Şey... Sigorta konusu ne oldu?»

— «Ne yazık alamadım.»

— «Peki evi ne yaptınız?»

— «Satmak zorunda kaldım. Zaten bildiğiniz gibi hırsız da girmişti. Kazanacağım az bir para ile taksitlerini ödemenin çok güç olacağını düşündüm ayrıca. Evlenmeden önce depoda çalıştığımı sanırım biliyorsunuz. Onun için sekreterlik, yabancısı olduğum bir konu değildir. Çok iyi bir sekreter olduğumu söyleyebilirim.»

— «Bunu düşüneceğiz. Kent dışındaki depoda mı, yoksa kentte mi çalışmak istersiniz?»

— «Çok naziksiniz. Benim için farketmez. Neresi olursa olsun. İlle de bir tercih yapmam gerekiyorsa, Manhattan bölgesini seçerim tabiî. O taraflar, dul bir kadının boş vakitlerini daha ilginç bir şekilde geçirebileceği yerler. İşten sonra tiyatro ya da sinemaya gitmeyi çok severim de...» Mary özellikle, dul kadın kelimelerinin üzerine basmıştı.

Birden dahilî telefon cızırdadı ve Tinker'ın, «Mr. Russo geldi efendim,» diyen sesi duyuldu.

Jason ayağa fırladı. Mary Adams'ın gelişiyle her şeyi unutmuştu. «İçeriye buyursun,» dedi ve kendisiyle birlikte kalkan Mary'ye, tekrar oturmasını işaret etti.

— «Şimdi gelecek olan kimse kocanızın... Yani, cinayeti soruşturan FBI ajanı. Onunla bir defa telefonda konuşmuştunuz zaten. Şimdi de tanışabilirsiniz.»

Russo içeriye girdiği zaman Jason'ın yal-

nız olmadığını görerek soran gözlerle ona baktı. Jason atıldı.

— «Gel... gel Jay Jay... Sana, Kaliforniya'dan yeni dönen Mrs. Adams'ı tanıştırayım.»

Russo şapkasını çıkartıp kadını tepeden tırnağa süzdükten sonra hafifçe eğilerek, «Memnun oldum Mrs. Adams,» dedi. Sesi tatlı sert bir tonda çıkıyor ve kadını dikkatle süzmeye devam ediyordu. Mary, Russo'nun bakışlarına cüretli bir gülümseme ile karşılık verdi. Jason, kızın bir şey söylemesine meydan bırakmadan atıldı.

— «Edy Bullock da bugün geldi Jay Jay.»

Russo ona kuşkulu gözlerle baktı. «Öyleyse bizim akşam yemeği yattı demektir.»

— «Yok canım. Öyle bir şey yok, ne münasebet. İçkilerimizi Edy'nin dairesinde içtikten sonra hep birlikte Henry'ye gideceğiz. Şey.. Mary, siz de gelir misiniz acaba? İlk gecenizi bir otel odasında geçirmek, hoş bir şey olmaz her halde.»

Bu daveti, zorunluluk altında yaptığı duygusu uyanmasın diye de aceleyle ekledi.

— «Bir kadının iki erkek arasında canı sıkılabilir, ama siz de gelirseniz eğer, bu sıkıntının ortadan kalkacağına yüzde yüz eminim.»

— «Ama Edy ile tanışmıyoruz ki.»

— «Ne çıkar canım. Tanışırsınız, olur biter. Zaten dedesini tanıyorsunuz. Hadi... Ne olur, siz de gelin.»

Mary Russo'ya baktı. Onun cesaret verici

gülümsemesini görünce fazla nazlanmadan daveti kabul etti. Asansöre binerek birlikte aşağıya indiler. Jason otomobili için park yeri bulmanın güç olacağını söyleyerek taksiye binmelerini teklif etti.

Dairesine geldiklerinde, Edy'yi hazır buldular. Pantolon üstüne kısa bir ceket giymiş ve sarı bir peruk takmıştı. Güneş yanığı tenine uygun renkler seçmişti kendine. Çok şıktı. Mary ile tanıştıktan sonra Russo'nun elini sıkarken dikkatle birbirlerini süzdüler.

Jason, Russo'ya, Edy hakkında çok şey anlatmıştı. Özellikle yaşantısı ve çıkardığı güçlükler konusunda... Russo da bundan Edy'nin mutsuz ve yabancılardan çekinen bir kadın olduğu sonucunu çıkartmıştı, ama şimdi elini sıktığı bu kendini beğenmiş genç kadınla hayalindeki Edy arasında en küçük bir benzerlik bile olmadığını şaşkınlıkla görüyordu. Bu, bir dişi kaplandı sanki. Jason Dearborne'un hayatını böyle bir kadınla birleştirmeye kalkması büyük bir hata olabilirdi. Karşısında, evine gereken önemi verecek, yemekle uğraşacak ve çocuklarına bağlanacak bir ev kadını görmüyordu. Bu, daha çok gününü sosyete dedikoduları ile, akşamlarını da kanaşta ya da briçle geçirmeye eğilimli şımarık bir kız olarak görünüyordu Russo'ya.

Kendisinin böyle düşünmesi ve yılların verdiği tecrübeyle insanları çok yakından tanıma yeteneğine rağmen Jason'a bu konuda herhangi

bir şey söylemek, onu uyarmak niyetinde de değildi. Jason istediği şekilde hareket etme hakkına sahipti sonuç olarak. Kendi olumlu ya da olumsuz düşüncelerinin Jason üzerinde bir etki yaratacağını da hiç sanmıyordu.

Edy, elleri kalçasında, onu yukarıdan aşağıya süzerek, «Demek Jason'ın sevgili hafiyesi sizsiniz?» diye sordu. «Son günlerde, sizden çok söz ediliyor Mr. Russo. Ümit ederim, konuşulduğu kadar varsınızdır.»

Russo bu küstahça çıkışa sinirlendiğini belli etmeden sabit gözlerle karşısındakini âdeta delerek sert bir sesle, «Teveccühünüz küçük hanım,» diye karşılık verdi.

— «Edy... Bir dakika şekerim...» Jason, çıkabilecek herhangi bir tartışmanın önüne geçmek amacıyle atılmıştı. «Kent kulübündeki hippi ve züppe oğlanlarla konuşur gibi konuşuyorsun Mr. Russo ile. Şunu unutma ki o olgun bir insan ve güçlü bir polistir.»

Mary Adams bu durumdan çok hoşnut kalmışa benziyor gibiydi. Adeta bir tartışmayı arzularcasına bir Edy'ye, bir Russo'ya bakarak ne söyleyeceklerini bekliyordu. Edy, bir kahkaha attı.

— «Sen çok yaşa Jason... Polisin FBI, FBI'ın da polis olmadığını unutuyorsun galiba. Acaba hangisi daha kabadayı? Polis mi, yoksa FBI mı?»

— «Siz bunu düşünedurun,» dedi Russo sırıtarak, «ben bir içki alacağım.»

Edy bir süre onu süzdükten sonra odanın köşesindeki içki dolabına doğru zoraki adımlarla yürüdü. Kızdan gözlerini ayırmayan Russo, ondan önce davranarak dolaba yetişti. Ve kendine bir içki doldurarak onu bir dikişte içti. Sırtı Edy'ye ve diğerlerine dönüktü. Bir kadeh daha yuvarladı. Sonra arkasına bakmadan sordu :

— «Siz ne içersiniz küçük hanım?»

Edy öfkeyle, «Viski...» dedi ve dolabın yanındaki koltuğa hızla oturdu.

— «Lütfen, demeniz gerek.»

— «Anlayamadım... Ne demek istiyorsunuz?» Edy, öfkeyle soluyordu.

— «Ne demesi şu: Bu gibi durumlarda kibar insanlar, lütfen, kelimesini kullanırlar.»

Russo bunları söyledikten sonra dönüp Edy'ye baktı. Soğuk bir hava vardı odada. Hepsi, tam onun ters bir şey söyleyip tatsızlığı uzatmasını beklerken nedense umulanın tam tersi oldu. Dişi kaplan pençesini indiriyordu. Değişik, daha yumuşak bir ses tonuyle, «Peki,» dedi. «Viski... Lütfen...»

Oturduğu yerden Jason'ın kulağına eğilen Mary fısıldadı :

— «Ne oluyor bunlara kuzum? Deli mi oldular yoksa?»

— «Hayır, deli falan oldukları yok. Bazı hayvanlar çiftleşmeden önce birbirlerini ısırırlar. Bilmiyor muydun yoksa? Bunların yaptığı da o işte.»

— «Yaa... Ama... ben... Edy'nin nişanlınız olduğunu sanıyordum.»

— «Ne rastlantı... Az önceye kadar ben de öyle sanıyordum. Ne dersiniz? Çıkalım mı?»

Jason sessizce kapıyı açtı ve Mary'yi kolundan hafifçe çekerek hole çıkardı. Kararsız gibi bir hali vardı kızın. Kapıyı aynı sessizlikle kapatarak asansöre girdikleri zaman bu kararsızlık kayboldu.

Bir taksi bulmaları için bir hayli yürümeleri gerekti. Bu arada hiç konuşmamaktaydılar. Sessizliği, gidecekleri lokantanın adresini şöföre veren Jason bozdu. Otomobile girip oturunca, Mary kırgın bir tavırla söze başladı.

— «Bütün bunlara, belki de benim burada oluşum yol açtı.»

— «Hayır, yanılıyorsunuz. Sizin hiç bir ilginiz yok bu olayla. Doğrusunu isterseniz benim de öyle. Hem ne olduğunu anlayacak kadar Edy'yi tanımıyorsunuz zaten. Cıva gibidir o. Ele, avuca sığmaz. Hareket ve konuşmalarına hiç dikkat etmez. Bu yüzden, tatsız olaylar yaratmakta da üstüne yoktur.»

— «Ama ben sizin ona âşık olduğunuzu ve yakında evleneceğinizi sanıyordum. Ayrıca Mr. Russo'nun yaptığı da doğru değil. İnsan yabancı bir evde bu kadar serbest hareket etmemeli.»

— «Her şeyi Edy başlattı. El sıkışırlarken birbirlerine nasıl bakıştıklarını farketmediniz mi?»

Mary'nin yüzünde derin bir şaşkınlık belirdi. «Evet ama sizin davranışınız da garipti doğrusu. Arkadaşınız nişanlınızı neredeyse dövecekken onları yalnız bırakıp benimle çıkmanız iyi karşılanacak bir hareket midir acaba?» Karşısındakinin bu açık sözlülüğü, Jason'ı memnun etmişti. Mary'nin konuşma şekli ve ölçülü hareketleri de son derece hoşuna gidiyordu. Bu kızla olmaktan sonsuz bir zevk almaktaydı. Az önce geçenleri unutturmak için, konuyu değiştirmeye çalıştı.

— «Belki haklısınız, ama doğrusunu itiraf etmem gerekirse fırsatı kaçırmak istemedim.»

— «Fırsat mı? Anlayamadım... Ne fırsatı?»

— «Bir erkeğin, arzu etmediği bir kızı terketme fırsatı.... Bu olay da, söz konusu fırsatı bana armağan etti.»

— «Öyleyse neden ona evlenme teklif etmiştiniz?»

— «Ben etmedim. Ne münasebet. Tersine, o bana teklif etti evlenmemizi. Ben de kabul ettim, ama mantığım asla.»

— «Zaten bu gibi evliliklerde mantık aranmaz.»

Bu sırada, gidecekleri lokantanın önüne geldikleri için konuşma yarıda kaldı. Masaya oturup içkilerini ısmarladıktan sonra Jason, Edy ile Russo'nun şu an ne yaptıklarını düşünmeye başladı. Bu düşünce kafasından çok çabuk silindi nedense. Varsın, ne yaparlarsa yap-

sınlardı. Artık onlar için gecesini zehir etmeye hiç niyeti yoktu. İçkisini bir dikişte bitirerek yenisini istedi. Mary ile gerekli şekilde konuşabilmek için içkiye ihtiyaç duyuyordu. Clarence Howe'un, durumu nasıl karşılayacağını düşündü. Torunuyle evlenme işi suya düştüğü için ihtiyar ne diyecekti acaba? Adam sen de... Aslında bu da önemli değildi. Torununun ne mal olduğunu o, kendisinden çok daha iyi biliyordu.

Mary'e dönerek, «Ne yiyeceksiniz?» diye sordu. «Pirzola külbastısı buranın en iyi yemeğidir.»

Mary kızarmış karides istedi. Jason da ona uydu. Garson üçüncü parti içkileri getirdiği zaman, yarısı boşalmış kadehini kaparak havaya kaldırdı.

— «Edy ile Jay Jay'in şerefine...»

Mary de kadehini onunki ile tokuşturdu. Sonra Jason'ın istemeyerek açtığı konuyu deşmek arzusu ile «Şu Mrs. Bullock'un evindeki sahneye hâlâ inanmıyorum,» dedi. «Sanki önceden hazırlanmış bir oyuna benziyordu.»

— «Haa... Edy... Evet. O her zaman öyledir. Sahne yaratmasını çok iyi bilir hınzır. Sana onun hakkında her şeyi anlatayım da dinle.»

Ve anlattı. İçkinin etkisi ile açıldıkça anlatıyor, anlattıkça da açılıyordu. Mary ise anlatılanları ilgi ile dinlemekte ve arada sırada, «Zavallı çocuk... zavallı kız...» diye mırıldan-

maktaydı. «Evet, zavallı...» diye özetledi Jason. «Yaptığı hareketler hep göze batması ve özellikle, kendisine ilgi gösterilmesi için, birtakım komplekslerin sonucudur. Bu da önüne geçilmez bir alışkanlık yapmıştır kendisinde.»

Mary çatalı ile ağzına bir lokma attıktan sonra Jason'ı ilgi ile süzdü.

— «Böyle bir insanla yaşamaya zorlanmak, her halde senin için hayli güç olacaktı, değil mi?»

— «Belki de haklısın.» Ve Jason bu cevabı verdikten sonra, alkolün etkisiyle düşmüş çenesini tutmaya karar verdi. Çok konuşmuştu. Hem, özellikle arzu etmediği bir konuda... Artık Edy'nin sözünü etmek istemiyor, kulaklarını tırmalayan bu adın ve sahibinin varlığından nefret ediyordu. Masanın üzerinde tatlı, pembe bir ışıkla yanan lamba, karşısında oturan genç kadını, ona gizli düşlerden çıkmış bir seks ilâhesi gibi gösteriyordu. Bu görüntü Jason'da sabırsız bir heyecan uyandırmaktaydı. Bu bakışlarda açık bir arzu ve şehvet okunuyordu. Jason, kadının kendisini olduğu gibi kabul edip teslim olacağını anlayınca, heyecanı daha da arttı, ama bunu açığa vurmaya çabalıyordu.

— «Peki... Edy'nin arkasında olduğu o Conglomerated mağazaları ne olacak?»

Şeytan kadın en can alacak noktayı bulmuştu işte. Böyle bir soruyu beklemediği için Jason savunmasız yakalanmıştı. Bir süre verecek cevap bulamadı. Eli, dizlerindeki peçe-

teye giderek bunun üzerinde parmağı ile şekiller çizmeye başladı. Arkasından peçeteyi buruşturduğu gibi kaldırıp masaya attı.

— «Şey... Evet... Mağazalar... Gülünç değil mi?... Mağazalar bu evliliği daha olumlu gösterecekti, ama ben bunu asla düşünmedim. Edy önceleri hoşuma gidiyordu. Şey... Artık ben de bir yuva, çoluk çocuk sahibi olayım diyordum. O sıraya kadar da aradığım niteliklere uygun bir kadın tanımamıştım.» Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. Ters bir şey söylememek için devam edemeyerek sustu.

Mary anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Sonra onu bu güç durumdan kurtarmak amacıyle, «Bağışla beni,» diye mırıldandı. «Senin mağazalarda ve parada gözün olsaydı, şimdi burada benimle olmazdın her halde. Edy, Russo'nun aklını çelecek kadar alımlı bir kadın olduğuna ve sen de kasten başbaşa bırakıp benimle çıktığına göre, içtenliğine candan inanıyorum.»

— «Güzel... Yalnız, bir şey daha var. O da senin Edy'den çok daha alımlı ve çekici olduğun.» Ansızın bu sözlerinden pişman olarak soluğunu tuttu âdeta. Öyle ya... Kocası daha bir ay önce ölmüş bir kadına söylenecek sözler değildi bunlar. Zamansız atak yapmıştı. Bir an, kadının öfkeyle kalkıp gitmesini bekledi, ama bu olmadı. Kadın iskemlesinin arkalığına iyice yaslanmış, sanki onu ilk defa görüyormuş gibi bakmaya başlamıştı. Bir süre sonra yorgun bir sesle, «İltifata gerek yoktu,» dedi.

— «İltifat değil Mary. Gerçeği söylüyorum. Ama... yeri ve zamanı değildi galiba.»

— «Beni daha yeterince tanımıyorsun ki. Ayrıca, sana hak vermiyor da değilim.»

— «Hangi konuda?»

— «Dul bir kadının, çoğunlukla tüm erkeklerin gözünde kolay elde edilir, bir saatlık ya da bir gecelik bir dişi olarak görünmesi konusunda...»

Bu sözler üzerine Jason kadına bağırmak, yanlış düşündüğünü söylemek istedi, ama anî öfkesi bütün bunlara izin vermedi. Sandalyesini sertçe geriye iterek kalktı, cebinden çıkardığı bir tomar parayı saymadan masanın üzerine bıraktı.

— «Hadi, kalk lütfen. Buradan gidelim.»

Dışarı çıktıklarında soğuk bir rüzgâr yüzlerini kamçıladı. Kaldırımın ortasında bir süre öfkeyle titreyerek durdu Jason. Söyleyeceklerini tasarladıktan sonra, «Bak hayatım...» diye söze başladı. «Ben o sözünü ettiğin, 'tüm erkekler'den değilim. Bunu söylemek için belki vakit biraz erken, ama beni zorladın buna. Howe'un bürosunda seni ilk gördüğüm andan beri hiç aklımdan çıkmadın. Önce bunu basit bir tutku sandım, bugün telefonda sesini duyunca yanıldığımı anladım. Bu akşam, Edy'nin yarattığı sahneye de nasıl sevindiğimi imkânı yok tahmin edemezsin. Bana seninle başbaşa kalmak fırsatını verdiği için ona teşekkür etmem gerek. Evet... Beni iyice tanımıyorsun, zaman

beni sana tanıtır. Önyargıda bulunma ve beni anlamaya çalış. Üstelemiyorum. Gerekirse bekleyebilirim. Ama lütfen beni terketme.»

Mary onu dinlerken, kendi içinden yükselen sesleri de dinliyordu âdeta. Güzel yüzünü kaldırarak gülümsedi. Kendisini bir kuş gibi hafif ve bulutların arasında hissediyordu. Elini Jason'un kolunun üzerine koyarak sıcacık bir sesle, «Senin evine gidebilir miyiz?» diye sordu. «Oteldeki odamı kullanmak biraz uygunsuz kaçar.»

— 11 —

Jay Jay Russo, kafasının içinde sürüp giden şahane bir savaşın ya da büyük bir depremin acısıyle uyandı. İçindeki fırtına, meteoroloji uzmanlarının kullandığı fırtına gücü ölçüm tablosunda sekiz nokta beş mertebesine ulaşmaktaydı. Sarhoşluk derecesinde ise, bundan fazlası olamazdı.

Kırmızı şarapla büyümüş bütün İtalyanlar gibi, o da, sert içkiye dayanamıyordu, ama dün gece yanındaki kadından bir kadeh fazla içmek zorundaydı. Ne pahasına olursa olsun, kadından her konuda daha üstün olmalıydı. Bu çok önemliydi. Uyanmak istemiyordu. Kımıldamadan yattı. Acı içinde olan beyni, kendisini rahat bırakmıyor, sanki cezalandırıyordu.

Neden şeytana uymuştu? Niye bu kadının etkisi altında kalmıştı? Belli ki bir sokak kadınıydı, bugüne kadar tanıdığı diğer meslektaşlarından da hiç bir farklı yanı yoktu.

Babası polis olduğu için çocukken sokak

serserilerinin kendisini pek rahatsız etmemesine rağmen cebinde hep bir sustalı çakı taşımıştı. Öğrenim çağında, koleje gidinceye kadar bütün okul hayatı süresince hep mücadele ettiğinden Jay Jay Russo yumuşak bir adam değildi. Kolejde arkadaş gruplarına karışmamış ve hep yalnızlığı tercih etmişti. Bürodaki çalışması da aynı nedenlerden bir hayli fırtınalı geçiyordu. Ajanların çoğu beyaz, Protestan ve genellikle de güney veya orta batı dolaylarındandı. Katolikler de vardı aralarında, hem de bir hayli, İtalyan da çoktu. İtalyanlara pek güvenilmez, tersine onlara kuşku ile bakılırdı.

Böylesine bir geçmiş, dün geceki sefihliğinden ötürü kendisini suçlaması için yetiyor da artıyordu bile. Edy Bullock'un kendisini kandırmak için yaptığı planları hemen anlamıştı. Daha ilk görüşte onun, Jason Dearborne'a lâyık bir kadın olmadığını sezmiş ve gelişen olaylarda kararındaki yerindeliği göstermişti.

Dearborne'a, diğer dostlarına karşı duyduğundan fazla bir yakınlık hissediyordu. Jason, kendi sahasında çok sert, hatta gereğinde gaddar bir insan olmalıydı, yoksa, Conglomerated mağazalarındaki bugünkü yerini bu kadar kısa bir zamanda elde edemezdi. Jay Jay, Jason'un terfiinde hiç bir torpilin rol oynamadığını biliyordu. Ama Jason gene de iyi bir insandı ve yanında uyuyan bu kadınla başa çıkabilecek bir karaktere sahip değildi.

Edy yanında hâlâ uyuyor, hatta bir kediye

benzeyen hırıltılarla hafifçe horluyordu da. Başını çevirip kadını süzdü. Bir kolu, omzu ve göğsü açıktaydı. Göğsü kendine göre biraz büyükçeydi. Hafifçe gülümsüyordu. Ya rüya görüyordu ya da birkaç saat önceki sevişmelerini hatırlıyordu.

Jay Jay Russo'nun hayatına kadın on dört yaşındayken girmişti. Birgün üst kattaki apartmanlarına çıkarken merdivenleri silen Lizzy'yi görmüştü. Soyadını şimdi hatırlayamıyordu. Lizzy kendisinden daha büyüktü. Göğüsleri tamamen gelişmiş, üst dudağında şeftali tüyü gibi kıllar bile çıkmıştı. Jay Jay'in aklında sevişme yoktu o sırada, yalnızca çocukça bir oyun oynamak istiyordu. Sessizce Lizzy'nin arkasından yaklaştı, anî bir hareketle de elini etekliğinin altından külotuna değdirdi, ıslak yumuşaklığı hissedince gülmeye başladı. Lizzy aniden dönüp onu kolundan yakaladı ve:

— «Öyle mi benim küçük arkadaşım,» dedi. «Gel bakalım benimle. Sana ömrün boyu gülecek bir şey vereyim de gör bakalım.»

Lizzy, Jay Jay'ı kolundan tuttuğu gibi merdivenlerden gerisin geri aşağıya, bodrum katına indirdi. Pantolonunu çözdü. Lizzy yumuşak parmakları arasındaki bir şeyin gittikçe sertleştiğini hissediyordu.

Jay Jay, o günden beri birçok kadın tanımıştı, ama hiç biri Edy Bullock kadar şehvet dolu değildi. Sevişmeyi ilk defa bulan biri gibi çılgına dönüp sabaha çıkmayacakmışcasına öle-

siye sevişmişti. Sarhoştu tabiî. Sarhoşluğu, vahşî ve kıyasıya hareketleri için yeterli bir neden değildi. Sonunda her ikisi de bütün enerjilerini tüketmiş, değil konuşmak, düşünmeyecek kadar yorulmuşlardı.

Jay Jay, bileğindeki saata baktı. Dokuzu geçiyordu. O gün çok işi vardı, ama hiç birini de yapacak hali yoktu ne yazık!

Sessizce inledi. Güçlükle yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdü, duşu açtı. Su ısınıncaya kadar duvardaki boy aynasından kendine baktı. Gözleri kan çanağı gibi kıpkırmızı ve yuvalarının içine çökmüş, ama aynı zamanda balon gibi de şişmişlerdi.

— «Tanrım, bu halimi bürodan biri görmeli şimdi,» diye mırıldandı.

Kaynar suyun altına girdi. «Basınçlı su omuz ve boyun kaslarındaki krampları yumuşatmaya başlamıştı bile. Duştan sonra ilâç dolabında bulduğu göz damlalarını gözlerine damlattı. Gözlerindeki ağrı dayanılabilir bir dereceye inince, Edy'nin koltuk altlarını tıraş etmede kullandığı makineyle tıraş oldu. Biraz adama dönmüştü.

Giyinmek için yatak odasına döndüğü zaman kızın uyanıp, çarşafa dolanarak kalktığını gördü. Altın rengi peruğu yerde ayaklarının altındaydı. Yüzü dayak yemiş gibi şiş ve gözleri kendisininki gibi kıpkırmızıydı. Russo hiç utanma duymadan yatağın ayak ucundaki kü-

lotunu alıp giydi. Kaslı bacaklarının arasına gözlerini diken kız sordu.

— «Beni uyandırmadan kaçıp gidecektin ha?»

— «Ben çalışan bir adamım.»

— «Özür dileyebileceğini sanmıştım.»

Jay Jay çoraplarını giyerken,

— «Kimden, niye özür dileyecekmişim?» diye sordu.

— «Sen bir fırlamasın.»

Kıza göz kırptıktan sonra eğilerek öpen Jay Jay:

— «Hemen gitmek istemezdim doğrusu,» dedi. «Sen de daha hâlâ bir - iki saatlık iş var.»

Pantolonunu giymek için ayağa kalkan adamın arkasından bakan kız,

— «Benden özür dilemek istemeyebilirsin, ama Jason ne olacak?» dedi. «O, seni arkadaşı sanıyordu.»

Ayaklarını pantolonunun paçalarına soktu. Bereket pantolonu ütü istemeyen cins kumaştan yapılmıştı. Kemerini takıp beline yerleştirdikten sonra, fermuarını çekip tekrar yatağa oturdu.

— «Peki Edy. Gel seninle gerçekleri ortaya koyalım. İkimiz de, senin Jason'un dengi bir insan olmadığını biliyoruz. İki ay içinde senin gibi bir kadın onu tımarhanelik edebilirdi. Sen sana kafa tutabilecek, gerektiğinde dayak bile atabilecek birini istiyorsun. Eğer farkındaysan kendini herkese kabul ettirmeye ihti-

yacın var, ama bunu da ancak karşısındakine hükmetmekle yerine getirebileceğini sanıyorsun.»

Kız, Jay Jay'i sessizce dinliyordu.

— «Ben aslında Jason'a iyilik yaptım. Tabiî ki o bunu anlayamayacak. Ben de bir arkadaşımı kaybetmiş oluyorum, gene de hareketlerimden ötürü utanç duymuyorum.»

— «Pis herif. Bana kendini haklı göstermeye uğraşma. Senin istediğin, arkadaşına iyilik yapmak değil, çok daha başka bir şeydi. Dün gece benimle yatarken arkadaşını aklına bile getirmedin.»

— «Söylediklerinde bir dereceye kadar haklısın. Dün gece buraya geldiğimde bana hükmetmeye uğraştın. Sana haddini bildirmem gerekliydi ve bildirdim.»

Sırtüstü yine yatağa yatıp saçlarını parmaklarıyle ve sert hareketlerle taramaya başlayan Edy :

— «Başardın da,» dedi. «Evli misin sen?»

— «Boşandım. Karım Protestandı. Ben Katoliğim, ama aşırı dindar değilimdir.»

— «Çocuklarınız var mı?»

— «Bir oğlum var. On yaşında. Yakında on bir olacak.»

— «Adı ne?»

— «Jimmy.»

— «Kim bakıyor ona?»

— «Büyükannesi. Bu sorularının nedenini öğrenebilir miyim?»

— «Seninle evleneyim mi yoksa evlenmeyeyim mi diye bir karara varmak istiyorum da ondan soruyorum.»

Jay Jay güldü :

— «Benimle evlenmek mi? Ben yalnızca bir polisim.»

— «Senin ne olduğunu biliyorum.»

— «Büyükbabanın, beni damadı olarak kabul edebileceğini düşünebiliyor musun?»

— «Kendime bir koca arıyor olabilirim. Bana borçlusun Russo. Bu gece olanlardan sonra Jason'un beni alacağını mı sanıyorsun?»

— «Seni almasını ister miydin?»

— «Hayır.»

— «Bunu ne zaman anladın?»

— «Sen dün gece şu kapıdan içeri girdiğin an. Bütün düşüncelerimi yıkıp değiştirdin.»

Russo yine tahrik oluyor, erkeklik organı yine kalkıyordu. Boyunbağını takıp, düğümünü sıktı. Gözleri neredeyse yerlerinden fırlayacaktı. Ceketini giydi.

— «Boş ver. Allah canını alsın.»

Apartmandan çıkıp kapıyı vurdu. Kız arkasından haline kahkahalarla gülüyordu. Asansörle sokağa inerken sırtından fışkıran ter gömleğini ıslatmıştı bile. Örümcek ağına takılan bir sineğin duygularını şimdi çok daha iyi anlayabiliyordu. Tabiî bu madalyonun öbür yüzünde de Jason Dearborne'a ne söyleyeceği sorusu yatıyordu.

Russo hayatında hiç bir kavgadan kaçma-

mıştı. Jason'la karşılaşması bir kavga anlamına gelmeyecekti, ama en azından bir yüzleşme ve de çok tatsız bir yüzleşme olacaktı. Bütün yol boyunca Jason'a ne söyleyebileceğini düşündü durdu. Kendini haklı gösterebilecek hiç bir şey aklına gelmiyordu. Bir adama gidip de, başına dert olmasın diye müstakbel karınla yattım diyemezdi her halde. Hiç bir erkek, bir başka erkeğin, kişisel sorunlarını çözümleyemeyecek kadar zayıf olduğunu düşünmesini istemezdi.

Fazla düşünmeden Tinker'in odasına girdi. Yapabileceği tek şey, Jason'un karşısına çıkıp bütün söyleyeceklerini dinlemek olacaktı. Tinker, Russo'yu görünce gülümsedi. Her halde bana son gülüşü, diye düşündü Russo. Tinker, Russo'nun ilk ziyaretlerinde çok şaşkınlaşıyordu, ama gün geçtikçe bu şaşkınlığın yerini arkadaşlık duyguları almaya başlamıştı.

— «Mr. Dearborne telefonla şehirlerarası görüşme yapıyor. Bitince geldiğinizi bildiririm.»

Russo oturamayacak kadar huzursuz duyuyordu kendini. Odanın içinde kafese kıstırılmış bir vahşî hayvan gibi bir aşağı bir yukarı dolaşırken kızın, patronuna Russo'nun geldiğini bildirişi ile Jason'un cevap olarak Jay'in içeri gelmesini söyleyişini duydu.

Dosdoğru kapıyı açıp içeri girdi, bir eliyle kapıyı yine arkasından kapatıp, kapalı kapının önünde kımıldamadan durdu ve Dearborne'a bakmaya başladı.

Dearborne bir süre Russo'ya baktıktan sonra sessizliği bozdu. Gülüyordu. Russo'nun bugüne kadar gördüğünden daha çok gülüyordu.

Bu gülüşe bir anlam veremeyen Russo masaya yürürken,

— «Bu kadar gülünç olan ne?» diye homurdandı.

— «Sen. Fırtınaya kapılmış gibi bir halin var da.»

Russo, Jason'un sinirlenmesini, kendisini suçlamasını bekliyordu. Tabiî ki boynuzladığı adamın kendisine gülmesini ummazdı. Bu beklenmedik yeni duruma uymaya çalışan aklı büsbütün karıştı, bütün savunma hatları yıkıldı ve en sonunda kendisi de gülmeye başladı.

— «Seni anlayamıyorum. En azından beni öldürmeye kalkışacağını sanıyordum.»

— «Neden?»

— «Müstakbel karınla yattığım için.»

— «Tersine, teşekkür ederim.»

Russo oturdu. Başı aşırı içkinin etkisiyle ağrımasaydı bile karşısındaki boynuzlanmış adamın düşündüklerini anlayamazdı. Ve ne var ki şu anda hiç de iyi bir durumda değildi. Kararsız bir sesle,

— «Anlayamıyorum,» dedi.

Bu, Jason'u utandırdı. Konuyu değiştirdi.

— «Boş ver. Diyelim ki Edy'yle evliliğim uygun değildi, onunla nişanlanmam saçma olmuştu. Tamam mı?»

— «Evet... peki... tabiî...»

— «O tam anlamıyle bir dişidir Jay Jay. İkiniz de birbirinize uygunsunuz.»

Russo ellerini havaya kaldırdı:

— «Dur bir dakika, ben onu daha dün tanıdım.»

— «Tabiî, tabiî. Senin meselelerin beni ilgilendirmez kuşkusuz.»

Russo başıyle onayladı. Bu mesele tabiî ki kendisinden başka hiç kimseyi ilgilendirmezdi. Bu kedi gözlü canavarla evlenmeye hiç de niyeti yoktu ayrıca.

— «Başka şeyler konuşalım mı?»

— «Olur. Sizinkiler diğer Wade'i, yani Larry'yi bulabildiler mi?»

— «Hayır bulamadık.»

Russo'nun şu anda konuşamayacağı konulardan biri de buydu.

— «Uçak şirketlerinden, demiryollarından, otobüslerden, kiralık araba şirketlerinden hiç bir şey elde edemedik. Sanırım birisi onu özel arabası ile Cleveland'a veya bir başka yakın kente götürdü. Ve o da oradan kayboldu. Bu adamın uzun bir zaman bulunabileceğini sanmıyorum.»

— «Haydutların eline geçmiş olamaz mı?»

— «Olabilir. O sendika ile uğraştığın zaman her şey olabilir.»

— «Peki, şimdi ne yapacaksınız?»

Cataffo'nun telefon hattına bir alıcı takmaya uğraşıyorlardı. Bu da kolay olmuyordu ta-

biî. Teknisyenler, Sands Points malikânesi içine sızmanın, öldükten sonra taş gibi sertleşen bir kadın kadavrasının cinsel organına parmak sokmaktan daha güç olduğunu söylüyorlardı. Ama büroda bu gibi işlerin uzmanları vardı gerçekten.

Larry Wade'in, Akron'dan aradığı Newark'daki aboneyi de bulmuşlardı. Bu, The Tavern adlı bir meyhaneydi. Numara meyhanenin numarası olmayıp orada Percival Smythe adına bağlanmış özel bir hattı. Böyle bir adı bir Sicilyalı düşünemezdi, ama Johnny Dee bulabilirdi. Bu hatta da bir dinleyici takmak istiyorlardı. Acele etmek, Johnny Dee'yi ürkütmek olurdu.

Russo bütün bu bildiklerini Jason'a söyleyemezdi elbette; çünkü Jason bu konularda çok acemi idi ve ağzından lâf kaçırabilirdi. Ayağa kalktı.

— «Biz de askerler gibi yapar, oturur bir şeyler olmasını bekleriz. Hâlâ arkadaş mıyız?»

Jason gülmeye başladı.

— «Evet, hâlâ arkadaşız.»

Russo ıslık çalarak kapıdan çıkarken Jason arkasından gülerek bakıyordu.

— 12 —

Manhattan'ın geniş bir bölümünü yöneten ailenin Don'u olan Muro Ciacioha, Brooklyn ailesinin lideri Frederico Denopole kadar güçlü değildi. Diğer bütün ailelerden daha fazla üyeye sahipti Brooklyn çetesi, ama Ciacioha, kaba güç yetersizliğini üstün kurnazlığı ile karşılamaktaydı.

En başta, bütün Cosa Nostra ailelerinden daha üstün bir haber alma servisi vardı. Muhbirleri yalnızca mahallî polis merkezleri, yargıçlar ve savcılarla yetinmeyip bütün bölge ailelerinden bile gizli bilgiler toplayabiliyorlardı. Bu nedenle Sands Points toplantısı hakkında ilk bilgiyi, Cataffo'nun şöförü aracılığıyle önce o elde etmişti.

Muro Don olduğu günden beri Cataffo'nun şöförü, Ciacioha'nın maaş bordrosuna dahil edilmişti. Aynı şekilde Muro'nun muhbirleri diğer bütün ailelerin içlerine kadar sızmıştı. Aslında Cataffo çok yaşlıydı, hiç bir işe karışmı-

yordu. Son zamanlarda Muro, şöförle ilişkisini kesmeyi bile düşünmüştü, ama bu son bilgi, şöföre bu kadar zamandır verilen paranın karşılığını bir anda ödemeye yetti.

Ciacioha ve muavini birbirlerini kutladıktan sonra oturup bu bilginin anlamını düşünmeye başladılar. İlk başta, Manhattan Don'unun bu toplantıya davet edilmemesi çok önemliydi. Ve aptal bir adam bile bunun önemini hemen anlardı. Kaldı ki Muro, hiç de aptal biri değildi.

Pugaliese ile kendisinin davet edilmemesinin nedenini bulmak güç olmadı. Muro Ciacioha, Manhattan'daki birçok büyük lokantanın çöp toplama müteahhidi idi. Tabii böyle bir müteahhidin, topladığı çöpleri atabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Pugaliese'in elinde ise bu işi görebilecek bir arazi bulunuyordu. Pugaliese ile Muro, bu mesele üzerinde çok önceden bir anlaşmaya varmışlar ve o günden beri de Muro çöplerini bu araziye dökmüştü. Söz konusu anlaşma ikisine de büyük kazanç sağlamıştı. Bu nedenle, Pugaliese'e bir disiplin cezası verilmesi konusunda, Donların Muro'dan uzak durmaları kararlarını ona açıklamamaları çok olağandı.

Muro onları suçlamıyordu, çünkü kendisi de çok kuruntulu bir insandı ve vaktinin çoğunu, olabilecek tehlikeleri sezmek için harcadı.

Muro bu yeni duruma göre yapması gerekenleri düşünüyordu. Çöplerini dökecek bir

başka yer bulmadan Julio Pugaliese ile ilişkisini kesemezdi, çünkü bu işle uğraşan müteahhitler, gün geçtikçe artan New York kenti çöplerini atacak yerleri bulma sıkıntısı içindeydiler.

Bütün bunlar bir yana, onu en çok düşündüren Frank Cataffo'nun Capo di tuttu capi seçilmesiydi. Denopole bile, diğer ailelerin onayını almadan böyle bir karar vermeye cesaret edemezdi. Bu yüzden habersizce böyle bir karar alınması çok rahatsız ediciydi. Bu, Cataffo'ya giden dört Don'dan, başka diğer Donların da, kendisine, Pugaliese'in arkadaşı olması yüzünden, güvenmemelerinin açık bir deliliydi. Böyle ortamlarda herhangi birinin ölmesi işten bile değildi aslında.

Ciacioha, Pugaliese'ye zaten kızgındı. Ve **Komisyon** tarafından verilecek bir ölüm kararı çok yerinde olacaktı. Hiç kimsenin, **Komisyon'un** davetini reddetmeye ya da istediği bir kimseyi, oğlu bile olsa, teslim etmekten kaçınmaya hakkı yoktu.

Yardımcısı Muro'ya, arkadaş olmaları nedeniyle, Pugaliese ile konuşmasını ve Pugaliese'in belki de onun öğütlerini dinleyebileceğini söylüyordu. Oysa Muro'nun pek ümidi yoktu.

— «Bilmem,» dedi. «Bir deneyebilirim yine de. Örgütün bu yeni şeklini göz önüne alırsa belki sözümü dinler. Peki...' Bir randevu al benim için.»

İki hafta sonrası için bir toplantı kararı

alındı. Jerry Konner, daha önce herhangi bir toplantı için vakitleri olmadığını söylemişti. Ciacioha, Pugaliese'in gene dik başlılık mı ettiğini, yoksa gerçekten çözümlenmesi gereken önemli bir işi mi olduğunu anlayamamıştı. Bu gecikme canını sıkmasına rağmen, o kadar da önemli değildi. Frank Cataffo'yu korumak için gerekli adamları biraraya toplayıp Sands Point'e getirmek ve onları tanıtmak, Denapole'ün bir hayli zamanını alacaktı. Bütün Donlar, yeni başkanlarının güvenliğinin tam olarak sağlandığına kanaat getirmedikçe Capo di tutti capi'nin Pugaliese'e karşı harekete geçmemesi mümkündü.

Julio Pugaliese'in başı gerçekten dertteydi. İki oğlu da aileyi çok güç durumda bırakmışlardı. Tony'nin **Komisyon'u** kızdırması yetmiyormuş gibi küçük Julio'nun sabun macerası da yoluna konmalıydı. Don, Conglomerated mağazalarının kendisine engel olmayacağını öğretmeye çalışırken başına yeni dertler çıkmıştı.

Johnny Dee'nin isteği üzerine o akşam Pugaliese'in motelinde toplanmışlardı. Big —C— mağazaları zeytinyağı anlaşmasını geçersiz saymıştı. Bu yüzden Pugaliese sinirliydi. Daha da kötüsü, Johnny Dee elindeki zeytinyağa yeni pazarlar bulmak için üç gün uğraşmış ve durumu Pugaliese'e haber vermemişti. Eğer düşündüğünü uygulayabilse, durumu belki de ida-

re edebilecekti, ama nedense bir türlü diğer bir büyük firma ile anlaşma yapamamıştı. Bunun üzerine telefonu kapan Jerry Konner da The Tavern'i kapattırdı. Yapının tertemiz edilmesi, bütün hesap defterlerinin oradan uzaklaştırılarak, personelinin başka yerlere aktarılması ve Percival Smythe adına verilmiş telefonun da yerinden sökülmesi için emirler verdi.

Pugaliese avazı çıktığı kadar Johnny'ye bağırıyordu. «Sen kafanın içinde beyin yerine ne taşıyorsun? Bok mu?... Bize üç gündür ne diye haber vermedin? FBI ajanı Russo'nun bu kadar zamandır boş mu oturduğunu sanıyorsun? Yalnızca Forbes Adams ve sabun tozu işleriyle mi uğraşıyor sanıyorsun enayi? Big —C— mağazaları zeytinyağı anlaşmamızı bozuyor, sen ise bunun anlamını bilmiyorsun. Bizi güç durumda bırakıp kapana sıkıştırmak istiyorlar. Üç gün... Bu arada aptal Larry Wade, Akron'dan belki de bir otelden, seni telefonla aramış. Eğer otelden aramışsa, telefon numaran kayıtlara geçmiştir. Önceden Frank Wade'in Russo'ya Akron hakkında bilgi verdiğini söylemişti. FBI ajanlarını aptal mı sanıyorsun sen? Yoksa tembel mi?... Smythe telefon hattına kaç tane dinleme cihazı takıldı kim bilir? Kaç günden beri o hattaki konuşmaları dinliyorlardır, biliyor musun? Ben söyleyeyim sana istersen. Üç günden beri... Üç gündür kimlerle konuştun?»

Johnny Dee suçlu gözlerle küçük Julio'ya

baktı. Julio iskemlesinden fırladı.

— «Benimle konuştu. Öldüreceğim seni.»

Julio Pugaliese oğluyle Dee'nin aralarına girdi.

— «Kesin kavgayı, kesin. Biz burada parçalanıyoruz, siz orada palyaçoluk yapıyorsunuz. Telefonda neler konuştuklarınızı düşünün.»

Avukat durdu. Bir süre düşündükten sonra başını salladı.

— «Zararlı bir şey konuşulmadı. Kendisini arayıp borç isteyen birisini yolladığımı söyledim. O kadar. Ad geçmedi.»

Pugaliese Dee'ye döndü :

— «Başka kiminle konuştun? Düşün ve hatırla.»

Johnny Dee son üç gün içinde bütün konuştuğu kimseleri hatırlamaya uğraştı. Yüzü ter içindeydi.

— «Adsız... Kimseye adıyle hitap edilmedi. Yalnızca yağ satmak istediğim bir firmada çalışan bir kâtiple konuşurken ad geçti, ama o konuşmada da hiç bir sıkıştırma yoktu. Rüşvet karşılığı, firmasına yağ satın aldırtmak istiyordu, beceremedi.»

— «Göreceğiz.»

Pugaliese, sinirlerine hâkim olmaya başlamıştı.

— «Jerry... Mutfağa telefon et, buraya yiyecek bir şeyler yollasınlar. The Tavern hak-

kındaki rapor gelinceye kadar oturup bekleyeceğiz.»

Obur hayatında Johnny Dee'nin ilk defa karnı acıkmamıştı, ama çevresindekilere uymak için gelen yiyeceklerden yedi. Yemek bitip tabaklar toplandıktan sonra beklenen haber geldi. The Tavern'in telefonunda yalnızca bir tane dinleme cihazı bulunduğunu, onun da orada uzun zamandan beri durduğunu, ancak kime ait olduğunun bilinmediğini, kimseye zarar vermediği için de dokunmadıklarını söylediler. The Tavern'da, ondan başka hiç bir elektronik cihaz yoktu ve meyhane boşaltılmaktaydı.

Johnny Dee'den başka herkes rahatlamaya başlamıştı. Şişkonun korkusu, hatasından dolayı kendisine yapabileceklerini düşündükçe artıyordu. Julio tekrar iş konusuna döndü. Wadeler ortadan kaybolduklarına göre sabun işi için yapılabilecek bir şey yoktu. Yağ konusu sonuca bağlanmalıydı. Pugaliese Jerry'ye döndü.

— «Yağ işi için ne yapmalıyız?»

— «Big —C—'ye gözdağı vermemiz gerek. Adamlarımızı mağazalarına yollayalım. Satıcılardan, bizim marka yağ istesinler. Yok, cevabını alınca da mağazanın yağ raflarını tahrip etsinler.»

Jerry lâfının sonunda başıyle belli etmeden Johnny Dee'yi göstererek bakışlarını Pugaliese'e dikti. Gözleriyle soruyordu. Pugaliese evet

anlamına başını öne eğerek olumlu cevap verince Jerry sözlerine devam etti:

— «Johnny... Bu işi sen yönet. Saldırı bütün mağazalara aynı anda yapılmalıdır. Öğlen vakti, uygun bir saatta. O saatta dükkânlar kalabalık olmadığı gibi içerde personel de azdır. Yalnız birkaç hafta bekle. Polis kontrolunun biraz gevşemesini istiyorum.»

Johnny, kendisine gösterilen bu güvenden biraz şaşırmıştı. Her halde uzun yıllar hatasız ve bağlılıkla çalışmasının sonucuydu bu. Bir başka ihtimâl de, dükkânlara girişilen bu saldırı sırasında başına bir iş gelmesinin tasarlanmış olmasıydı. Söz gelişi, tahrip edilmesi istenilen dükkânlardan birine girmesi halinde çıkarılan gürültü sırasında bir 'tezgâhtar' tarafından vurulup öldürülebilirdi. Bu yüzden çatışma sırasında mağazalara girmemeye daha o an karar verdi. Fazla kuşkulanmasının gereği de yoktu, çünkü bu taktik bugüne kadar alışılagelmiş geleneksel bir usul olmuştu. Jerry Konner, Johnny'ye döndü.

— «Sana yeni bir çalışma mevkii hazırlayacağız. Zamanı gelince sana haber veririz.»

Johnny Dee hâlâ üzüntüsünü ve kuşkusunu yenememişti, ama gerçek şu ki bugün buradan canlı olarak dışarıya çıkabiliyordu.

Julio Pugaliese, odayı terkeden Dee'nin arkasından bakarken, artık bu adamın sonu geldi, diye düşünüyordu. Şu sırada bu iş yapılamazdı. D ve D satış şirketi gayet iyi çalışı-

yordu. Firmayı Johnny Dee gibi iyi işletebilecek birini buluncaya kadar şişkonun yaşaması gerekiyordu. Şişko için yeni çalışma alanının hazırlanması, telefonların yerleşmesi ve bütün aile bireylerine yeni adresin bildirilmesi en az bir hafta alırdı.

Muro Ciacioha'nın toplantı isteği bu kargaşalığın ortasında geldi. Pugaliese'in sinirleri daha hâlâ yatışmamıştı. Manhattan Don'unun bu toplantı teklifindeki gizli amacı kavrayamamıştı. Muro'nun, ödediği çöp dökme ücretinde indirim istemesi mümkündü.

— «Salı günü onu görebilirim. Evime gelsin. Kendisinden emin olmak istiyorum.»

Muro Ciacioha, salı sabahı kendi kullandığı arabasıyle Pugaliese'nin evine geldi. Arabasını kapının önüne park edip dışarı çıktı. Kapı nöbetçisi üzerini aradı. Hiç bir silâh bulamadı. Nöbetçi aramasını bitirdikten sonra bahçeden geçip evin kapısında bekleyen uşak tarafından Julio'nun bulunduğu odaya getirildi.

Pugaliese, iri bir adam değildi, ama halının üzerinde çevik adımlarla kendisine doğru yürüyen Muro'nun yanında dev gibi görünüyordu. Donlar, atalarından kalma geleneksel usulde birbirlerine sarılıp öpüştüler. Bu usul, her iki tarafın da, karşısındakinden üstünlüğü olmadığını iddia ve kabul etmelerini ifade ediyordu. Pugaliese hep, Ciacioha'nın boydan fakirliğine rağmen giyim kuşamındaki şıklığa hayran olmuştu. İki eliyle ufak tefek adamı iki kolundan

tutup alıştığı şekilde onu selâmladı.

— «Hey, şık adam! Sen elbiselerini herkesten daha iyi giyiyorsun. Ne var, ne yok?»

Muro, Jerry Konner ile küçük Julio'nun odadaki varlıklarını hemen farketmişti. Konner'a aldırmıyordu, ama küçük Julio'nun karakteri daha belli olmamıştı. Ve nazik konuların onun yanında konuşulması doğru değildi. Bu yüzden, «Sözlerimi önce sana söyleyeyim,» dedi Pugaliese'e. «Sen ondan sonra anlatılması gerekenlere kendin tekrarlarsın.»

Pugaliese bu teklifi doğru bulmuştu.

— «Bahçede konuşabiliriz!»

Jerry Konner, bahçeye bakan kapılardan birini açıp çıkmaları için kanadın yanında bekledi. Bulunduğu yerden her ikisini de görebiliyordu. Hem Ciacioha silâh taşımıyordu zaten. Bahçe patikalarından biri boyunca yürüdüler. Ve bir mermer sıraya oturdular. İkisi de Jerry Konner'ın kendilerini gözetlediğini biliyordu. Bir süre bahçenin güzelliğinden söz ettikten sonra Ciacioha fazla gevelemeden konuya girdi.

— «Geçen hafta yaşlı Frank Cataffo'nun doğum günü partisi vardı.»

— «Öyle mi? Kaç yaşına girmiş?»

— «Seksen...»

Julio Pugaliese için bu bilgi bir anlam taşımıyordu. Muro acaba ne demek istiyordu? Yoksa daha asıl konuya geçmemiş miydi? Bu doğum partisinin önemi neydi ki? Muro Jer-

şey'den kalkıp bu haberi vermek için mi buralara kadar gelmişti?

— «Parti kalabalık mıydı?»

— «Hayır, yalnızca dört kişi. Denapole, Antonucci, Fabrizzi ve Visconti...»

Pugaliese, hiç kımıldamadan oturmaktaydı. Sordu :

— «Sen davetli değil miydin?»

— «Hayır. Hem aslında bu tam anlamıyle bir parti olmayıp tersine bir toplantıydı.»

— «Nereden biliyorsun?»

— «İşittim. Ona bir armağan verdiler. Bir taç...»

— «Pahalı bir taç mı?»

— «Evet. Capo di tutti capi unvanı...»

Julio Pugaliese şakaya güldü. Sonra başını, olmaz gibilerden salladı.

— «Tatsız bir şaka bu. Dişleri dökülmüş bir ihtiyarla böyle alay etmemeliydiler.»

— «Alay etmediler ki. Son derece ciddiydiler.»

— «İmkânsız. Hiç kimse her şeyin amiri olamaz.»

— «Ama Frank Cataffo şimdi her şeyin amiri oldu işte.»

Pugaliese sinirlenmişti. «Kuralları Luciano yapmıştı.»

— «Charley, hayatta değil artık Julio.»

— «Olmayabilir, ama kuralları kimse değiştiremez.»

— «Denapole değiştirdi.»

Pugaliese sağ koluyle çirkin bir hareket yaptı.

— «Denapole'ün anasını eşekler kovalasın,» diye bağırdı. Kudurmuş gibi küfürler savurup duruyordu. Muro, Julio'nun yatışmasını bekleyip ona sakin sakin gerçekleri anlatmaya çalıştı :

— «Denapole'ün anasını eşekler kovalasın, ne demek? Bu kadar uzaktan, seninle oyun oynamak için mi geldim sanıyorsun? Konuştuğun adam benim. Muro... Senin arkadaşın. Birlikte yapılacak bir çok işimiz var. Denapole'ün marifetlerini söylüyorum sana. Sen ise hâlâ Denapole'ün bu işi tek başına başardığını düşünüyorsun. İmkânı var mı? Diğerlerinin onayını almadan böyle bir karara varıp uygulayabilir mi? Aklını başına topla.»

Pugaliese, birisinin ortaya attığı bu söylentiden Ciacioha'nın çok korktuğu kanısına varmıştı. Sabrı da tükeniyordu. «Saçmalama Muro,» diye homurdandı. «Aileler, neden o ihtiyara itaat etsin?»

Jerry Konner, Ciacioha'nın yerinden fırlayıp elleri belinde, Pugaliese'nin üzerine doğru eğildiğini gördü. Ve hemen elini cebine attı. Küçük adamın sesini duyabiliyor, ama söylediklerini anlamıyordu. Ciacioha bağırdı:

— «Çünkü seni sıkıştıracaklar. Komisyon seni toplantıya çağırdı, gitmedin. Böyle bir davranışı kabul edemezler.»

Muro'nun bağırması, Pugaliese'in kanını beynine sıçratmıştı.

— «Senin de canın cehenneme bücür. Kaliforniya, dünyanın hâkimi değildir. Buranın tamamını alamazlar. Paylaşmak zorundalar. Git **Komisyon**'la görüş. Bana kımıldanacak yer verirlerse, ben de onlarla konuşurum.»

Muro Ciacioha, birden korktu. Jerry Konner kapının yanında elinde tabancayla bekliyordu. Sinirlendiği zaman Pugaliese'in gözünün hiç bir şey görmediği herkesçe bilinen bir gerçekti. Bu evde tamamen yalnızdı. Bir yardımcısı yoktu ve Pugaliese'in, Jerry Konner'a vereceği ufak bir işaretle de hayatı sona ererdi. Tek kurtuluş yolu bu inatçı adamın, kendine güvenmesini sağlamaktı. Yana çekilip tekrar mermer sıraya, Jerry Konner'ı görebileceği bir şekilde oturdu. Ellerini açıp yalvarırcasına konuşmaya devam etti.

— «Dostum... Dostum Julio... Sana bilgi vermek için Cataffo'dan söz ettim. Haklı değilsin, demiyorum. Her kararında seni desteklerim. Cataffo'yu öldürmek istersen sana yardım ederim, ama eğer ihtiyarı öldüreceksek, acele etmemiz gerek. Cataffo yakında muhafızlarını tamamlayacaktır. O zaman bu iş çok güç olur.»

Pugaliese yatışmaya başladı. Ufak tefek adamın kendisinden korktuğunu görmek de hoşuna gitmiş, yardım düşüncesini de beğenmişti. İhtiyarı öldürmeye niyeti yoktu aslında. Ayağa kalktı ve Ciacioha'ya dönerek, «Hayır,» dedi.

«Eğer ihtiyar gerçekten Capo di tutti capi oldu ise zararı yok. Belki de böylesi daha iyi. Benim düşüncelerimi kabul etmek istiyorlardı, ama kurallara aykırı davrandığım için imkânları yoktu. Bu nedenle, konuşacak bir aracı seçtiler. Ben de şimdi onlardan Kaliforniya'yı isterim. Yollarını da gösteririm. Bir anlaşma yaparız. Bu şekilde aramızda savaş da çıkmaz.»

— 13 —

Büyük, siyah araba Muro Ciacioha'yı, apartmanının bulunduğu yerin iki sokak ötesinden aldı. Araba çevrede Ciacioha'nın, kendilerini takibe hazır arkadaşlarının bulunup bulunmadığından emin olmak için o bölgede ikiüç tur atarken, adam da köşede, bu kontrolun bitmesini beklemişti.

Arabayı, Cataffo'nun şöförü kullanıyordu. Ciacioha ona şöyle bir göz attıktan sonra arka koltukta oturan iki adama döndü. Bunlardan bir tanesini tanımasına rağmen adını bilmiyordu. Brooklyn ailesindendi adam. Öbürü ise kendisine tamamen yabancıydı.

Brooklyn ailesinin adamı inerek Ciacioha'ya, içeri girmesini işaret etti. Sonra arabaya onun arkasından binerek Ciacioha'nın ortalarında oturmasını sağladı. Bu sırada yabancı ustalıkla üstünü başını yokladı Muro'nun. Ve silâhsız olduğunu görerek rahatça arkasına yaslandı. Bu arada otomobil Roosevelt Caddesini

geçmiş, Queensborough köprüsünü aşarak Northern bulvarına yönelmişti.

Bir süre sonra otomobil, karşısında yükselen büyük, demir kapıların önünde durdu. Şöför, farlarla sinyal verince bu kapılar ardına kadar açıldı ve içeriye giren araba ilerdeki büyük eve doğru yoluna devam etti.

Muro Ciacioha, vücuduna yayılan gerginliğin arttığını hissediyordu. Birkaç dakika sonra, Patronların Patronu'nun karşısında olacaktı. Ve burasını derisi yüzülmeden sağ salim terkedebilmesinin tek yolu, Frank Cataffo'yu, hangi cephede olduğuna ikna edebilmesine bağlıydı.

Muhafızların gözetiminde **Capo di tutti capi**'nin büyük kabul salonuna girdiği zaman evsahibinin yalnız olmadığını gördü. Yanında Frederico Denapole bulunuyordu yaşlı adamın. Brooklyn ailesinin lideri ziyaretçiye gülümsemedi, onu ağırlamadı da. Tersine, sırtını dönüp bir kral gösterişiyle büyük, yüksek arkalı, muhteşem bir antika ceviz koltuğa kurulmuş Cataffo'nun yanına giderek oradaki iskemleye oturdu.

Ciacioha şöyle bir duraladı. Birden sinirlenivermişti, ama bunu gizlemesi gerekiyordu. Denapole'ün de burada bulunmasından hiç hoşlanmamıştı. Cataffo'nun karşısında, örgütün esenliği için bir iş arkadaşına ihanet etmeyi kabullenmek yeteri kadar kötü bir davranıştı zaten. Ancak bunu, kısmen düşmanı olan bir in-

sanın tanıklığı altında söylemek ondan da beterdi. Denapole anlatacaklarına belki de inanmayacaktı.

Sonra, geleneklere uygun bir şekilde öpüşmek için ilerledi, ama Cataffo ayağa kalkmadı. Böyle bir davranışı beklemiyor olmalı her halde, diye aklından geçirdi Ciacioha. Daha ilk defa genel bir arzuyla bu yere getirilmesi onaylanan ilk Patronlar Patronu'nun, kendisinden daha küçük Donlara, aralarındaki seviye farkını belirtmek için gösteriş yapması olağandı. Ufak tefek adam çabucak, büyük bir saygıyla eğildi.

Cataffo, ileri yaşının meydana getirdiği az çok titrek bir sesle konuşmaya başladı, ama öylesine muhteşem bir görünüşü vardı ki Ciacioha ister istemez müthiş etkilendi. Yaşlı adam sordu :

— «Artık benim **capo di tutti capi** olduğumu nereden öğrendin?»

Hilece şansını deneyen Ciacioha, «Detroit'teki yeğenim söyledi,» diye karşılık verdi.

Cataffo ile Denapole bakıştılar. Ve Ciacioha, karşısındakilere bu yalanı yutturabildiğini büyük bir hoşnutlukla farketti. Yaşlı adam, bütün nezaket kurallarını kulak arkasına atarak devam etti :

— «Neden benimle görüşmek istedin?»

İhtiyatla cevap verdi Muro Ciacioha.

— «Bunun nedenini bildirmiştim zaten.

Pugalieseler konusunda yardımcı olmak istiyordum.»

Gür kaşları çatılan Cataffo, Denapole'den yana döndü. Örgütten çok uzun zamandan beri ayrı yaşadığı için, ailelerin şimdiki ilişkilerini bilemediğinden, bunun ne dereceye kadar doğru olabileceğini soruyordu. İşin kötü yanı, Denapole'ün de kaşları çatılmıştı bu sırada. «Sen, Pugalieselerin en yakın dostlarından bilinirsin,» diye homurdandı.

Ciacioha ellerini iki yana açtı. Sanki ruhunu olanca çıplaklığı ile gözler önüne seriyordu. Sesinin öfkeli bir tonla çıkmasına çaba gösterirken, «Örgütümüzün yasalarını çiğneyen hiç kimsenin dostu değilim,» diye atıldı. «Kendisine söylenenlere uyarak gelip masaya oturmalıydı.»

Denapole üsteliyordu. «Ama Pugaliese ile aranızda ciddî ticarî ilişkiler var. Bunları bozmaya nasıl razı oluyorsun?»

— «Çöpümle eski püskü şeylerimi kendi çöplüğüne atması için her defasında onlara bir dolar ödüyorum. Bu beni, onun dostu yapmaz. **Komisyon**'un çağrısı konusunda daha önceki gün kendisiyle konuşarak bunda inatçılık etmemesi gerektiğini söyledim. Ve teşekkür şöyle dursun, bir de tekme yedim kıçıma. Bana kalırsa, artık onun ortadan kaldırılması gerekli.»

Denapole, Cataffo'ya doğru başını hafifçe sallayınca Ciacioha, bu sınavdan da yüzünün akıyle sıyrıldığını anladı. Ona inanıyorlardı.

Denapole, aklına birdenbire gelivermiş gibi sırıtarak sordu:

— «Ve bu harekâtın nasıl gerçekleştirilebileceğini de biliyorsun galiba, öyle mi?»

— «Evet. Çok kolay bir şey bu.» Ve Ciacioha, karşısındaki bu, kendisinden çok daha akılsız insanların söyleyeceklerini yanlış anlamamaları için basit plânını dikkatle açıklamaya başladı. «Pugaliese, Cataffo'nun bu mevkie seçildiğini biliyor. Bu yüzden, ordusu bütün sürprizlere karşı hazırlıklı. Aynı zamanda bu Allahın belâsı budala sivil halktan bir - iki kişi öldürttüğü ve Big —C— mağazalarına tahrip ekiplerini gönderttiği için, özel ekibin peşinde olduğunun da mükemmel farkında. Bu yüzden, eskiye oranla çok daha dikkatli. Çoğunlukla, bir kale kadar dayanıklı hale getirilmiş evinde kalıyor. Bazen moteline de gidiyor, ama otomobilinin önünde ve arkasında, ağzına kadar muhafız dolu arabaların güvenliğinde.»

Ciacioha, zayıf göğsünü kabartıp parmağıyle dokunarak devam etti. «Ailesinin bireyleri dışında kendisini dış çevreden görebilecek tek kişi, benim. Konner'e telefon edip birkaç otelden meydana gelmiş bir kuruluşla yeni anlaşmalar imzaladığını, incinerator'u (1) eskiye oranla daha fazla kullanmam gerektiğini, bu nedenden daha çok para ödeyeceğimi söylerim. Pugaliese, bir orospu kadar açgözlüdür. Bu zo-

(1) Çöp yakmaya özgü bir büyük araç.

kayı yutar. Toplanıp konuyu aramızda tartışmamız gerektiğini ileri sürer. O zaman, FBI'ın, kendisiyle çok yakından ilgilendiğini bahane ederek evine ya da moteline gelemeyeceğini bildiririm. Ve toplantının, Pugaliese'in çöplük olarak kullandığı arazide yapılmasını sağlarım. Bu arazide de adamları var Pugaliese'in. Ama benim kamyonlarım oraya sürekli olarak rahat rahat girip çıkıyorlar nasıl olsa.»

Ciacioha durup, bu fikrin Denapole'ün kafasında şekillenmesini bekledi. Sonra işi garantiye almak için ayrıntılarını anlatmaya koyuldu.

— «Size temiz bir kamyon vereceğim. Siz bunun içine adamlarınızı yerleştirirsiniz. Beş ya da altı kişi... Bunlar, çöpe benzeyen mukavva kutuların arkasında yerlerini alırlar. Kamyon şöförü aracı, konuşmanın yapıldığı yerin mümkün mertebe yakınına yanaştırır. O zaman adamlar kutuların aralarından ateş açarlar. Kutularda delikler olacak. Bu tip kutuları biz daha önceden de kullanımştık. Ve emin olun Pugaliese, daha ne olduğunu kavrayamadan öteki dünyayı boylar. Sonra onun muhafızını da temizler ve cesetleri incinerator'a atıp ateşi yakarsınız. Pugaliese böylece ortadan kalkar ve aileler arasındaki anlaşmazlık da tatlıya bağlanmış olur.»

Denapole, içinden kıskançlık hislerinin kabarmasına rağmen, bu plâna hayran olmuştu doğrusu. Hem bu işin esprili bir yanı da yok

değildi. Demek Pugaliese, daha cehenneme düşmeden önce, ateş makinesinde yanıp kızaracaktı. Ve böylece Komisyon'u yıllardır uğraştıran mesele de bir duman halinde gökyüzüne savrulacaktı. Cataffo'ya dönüp planı beğendiğini, başını sallayarak belli ettikten sonra yeniden Ciacioha'ya baktı.

— «Söylediklerini ne zaman hazırlayabilirsin?»

Ufak tefek adam işin bu yanını da düşünmüştü. «Daha önce de söylediğim gibi,» diye başladı. «Pugaliese'i iki gün önce görmüştüm. Kendisiyle hemen bir daha ilişki kurmaya kalkarsam, bir şeyden kuşkulanabilir. Bana kalırsa, en iyisi birkaç gün bekleyelim.»

Bir hafta beklemeyi kararlaştırdıktan sonra buradan derisi yüzülmeden kurtulmayı başaran Ciacioha, yola koyuldu. Yaptığı gösteriden ötürü kendi kendini kutluyordu. Siyah araba, büyük demir kapıları geçip caddeye çıktıktan sonra ayağa kalkan Denapole, evine gitmek üzere kapıya doğru yürümeye başladı. Cataffo ona eşlik ediyordu. «Küçük sıçan,» diye küfür etti Brooklyn ailesinin lideri. «Söz konusu kimse Pugaliese'den bir başkası olaydı, şu hergeleyi hemen kapı dışarı ederdim. Ciacioha denilen namusuzdan hiç hoşlanmıyorum.»

Cataffo büyük bir uysallıkla, «Elimizdeki bütün kozları kullan,» diye mırıldandı. «Ciacioha, aslında bugünlerde Pugaliese'in yanına ko-

lay kolay sokulamayacağımızı söylerken yerden göğe kadar haklıydı.»

Julio Pugaliese'in bugünlerde yanına yaklaşabilmek, gerçekten çok güçtü. Kaleye benzeyen evine kapanmıştı. Ama bunun sıkıcılığını da hissetmiyor değildi. Ne zaman oğullarını, ailenin gelirini artırmak için stratejik noktalara gönderse işler tersine dönerdi zaten hep. Tony Kaliforniya'da kurnazlık edememiş, fena halde faka basmıştı. Sonra da tabanı yanık it gibi içlerine dönmüştü. Aslına bakılırsa daha ilk çağrıldığında masaya gitmeli, hakkında tespit edilen para cezasını sineye çekmeli, ondan sonra o bölgede hak sahibi olmayı istemeliydi. Pugaliese, oğlundan vaz geçemezdi elbette. Ancak uygunsuz davranışlar yüzünden işler iyiden iyiye sarpa sarmıştı artık. Bütün aileler, yaşlı Frank Cataffo'nun emrinde toplanmış bulunuyorlardı. Bütün bu kuvvetlerle birarada çarpışamayacağına göre onlarla uzlaşması gerekti. Belki de işleri, Ciacioha'nın yardımıyle yoluna koyabilir, bahçede kendisine teklif ettiklerini ona yaptırtarak, ufak tefek liderin kendi adına anlaşma şartlarını karşı tarafa bildirmesini sağlatabilirdi. Ama önce kırılan gururunu onarmalı, Big —C— gibi ekonomik bir deve saldırarak gücünü göstermeliydi. Ancak bu şekilde **Komisyon'**un karşısına, şapkasını eline alarak gitmekten kurtulabilirdi. Ayrıca ödediği ücrete zam yapacağı tehdidi ile, Ciacioha'yı da lehine konuşması için zorlaması mümkündü.

Ancak durum, bu fikrin de uygulanmasına imkân vermeyecek şekilde karışmıştı, çünkü ikinci oğlu küçük Julio, daha önce zeytinyağı verdikleri Big —C— mağazalarına bu defa da sabun tozu satarak kazancı artırmayı düşünmüş, ama evdeki hesap gene çarşıya uymamıştı. Bütün FBI ajanları, kiralanmış birer Nat Pinkerton gibi arkalarındaydılar.

Bu yüzden öfkesini oğullarından alarak onları haşlarken, Jerry Konnerda konuşulanları düşünceli bir tavırla dinliyordu. Yaşlı Pugaliese, Tony'ye, «İlişki kurduğun bütün orospuları kentten kovduktan sonra Julio ile birlikte sizleri bir gemiye atıp bir daha işleri bozmamanız için İtalya'ya göndermeliyiz,» diye bağırıyordu. «Ancak böylece, şimdiye kadar karıştırdığınız haltları düzeltebilecek fırsatı bulabilirim. Biriniz federal ajanları üzerime saldırdınız, öbürünüz de bütün dostlarımı tepeme bindirttiniz. Kımıldanacak halim kalmadı yahu.»

Tony asık bir yüzle, «Bütün değil, bazı dostlarını,» diye homurdandı. İtalya'ya sürgüne gönderilmeyi düşünmek bile sinirlerini bozmaya yeterdi. «Neden öfkeni bizden alıyorsun anlamıyorum ki? Johnny Dee ne haltlar karıştırdı? Ona neden öfkelenmiyorsun?» Konner'ın oturduğu yana dönerek devam etti. «Ya sen ne yaptın? Birkaç şişe yağı dökmek için ekipleri göndermek...»

Küçük Julio da ağabeysine katıldı. «Hem üstelik hiç gereği yokken bir de adam öldürül-

dü bu arada. Bu idareyi daha fazla sinirlendirmekten başka hiç bir şeye yaramaz.»

— «O sivili ...tir et,» diye homurdandı Tony. «Clarence Howe moruğu, şeflerinden biri ölmüş ya da ölmemiş, aldırır mı sanki? Bunlardan eline iki - üç bin tanesi hazır bekliyordur.» Başını kaldırarak babasına baktı. «Neden yararlı bir şey yapmıyorsun?»

— «Ne gibi meselâ?» Yaşlı adam, büyük oğlunun işe yarayacak herhangi bir fikir bulmasına inanmadığını belirtecek şekilde konuşmuştu. Ama bu defa Tony onu fena halde şaşırtmayı başardı.

— «Ne gibi mi? Jersey City deposunu ele alalım söz gelişi. Oradaki mal en azından bir milyon dolar eder. İzin ver, Firebug'ı yanıma alıp o boktan yeri ateşe vereyim. Eğer bu namussuzları bizzat yaşadıkları yerde ezersek, mesajımızı tam anlamıyle almış olurlar.»

Jerry Konner kısa bir kahkahayla Tony'nin sözünü kesti. «Ve sen de bu arada yakalanmış olursun. **Komisyon**'un başına elli bin dolar armağan koyduğunu unuttun mu yoksa?»

Tony, dönerek küfür etti. Koskoca hukuk diplomasıyle küçük Julio yanlarındayken bu Yahudi'yi neden alıkoyduklarını bir türlü anlayamıyordu. «Nasıl yakalanacakmışım bakalım?» diye hırladı. «Kendi kentimizde kim bana ateş edebilir? Kim beni gammazlar dersin?»

Jerry Konner hiç ses çıkarmadan, Julio Pugaliese'in, aralarında daha bulamadıkları

herhangi bir muhbirin, Komisyon tarafından vaat edilen armağanı kazanmak için kendisini bal gibi ele verebileceğini oğluna açıklamasını bekledi, ama tahmininin tersine Pugaliese, bu plânı beğenmiş gibi başını sallamaya başlamıştı. Hattâ Tony'yi destekledi.

— «Buradaki adamlarımızın arasından seçeceğimiz beş kişi ile altı kişilik bir ekip meydana getirirsiniz. Ekibe dışarıdan yalnızca Fireburg katılacak. Ve diğer adamlar yanındayken, o da seni vurmaya zaten kalkışmaz. Hadi bakalım... Gerekli işleri yap.»

Babasının bu iyi saatinin çabucak geçmesinden korkan Tony, oturduğu yerden fırlayarak telefona atıldı. Ve aynı anda da hiç beklemediği bir şeyle karşılaştı. Jerry Konner, yiyeceğinin çalınması tehlikesiyle karşılaşmış vahşi bir hayvan gibi telefonu hızla geri çekerek hırladı :

— «Ahmak budala... Eğer bu telefon dinleniyorsa ne olur o zaman biliyor musun? Depoyu ateşe vermeye gittiğinde, karşında kibrit çakmanı bekleyen bir sürü polis buluverirsin. Madem kafanda hesap yapmasını bilmiyorsun, o zaman parmaklarınla say, değişiklik olur.»

Tony, sıkıp koparıvermekten büyük bir zevk duyacağı o ince, uzun gırtlağa aç gözlerle baktı, ama Konner'ın yakasında gizli yatan yassı bıçağı unutmasına imkân yoktu. Üstelik Yahudi, bıçağı o kadar ustaca kullanırdı ki ellerinin hareketini gözle izlemek mümkün değil-

di. Arkasını dönerek dışarı çıktı ve kapıyı çarparak kapattı. O gittikten sonra Konner dumanlı bakışlarını Pugaliese'e çevirdi.

— «Bu çocuk, hepimizin ölümüne yol açacak.»

Don, çaresiz bir şekilde homurdandı. Birçok babalar gibi o da, oğlu yaşındakilerin meydana getirdiği kuşağın karşısında bulunduğundan, ne yapması gerektiğine karar veremiyordu bir türlü.

Tony caddenin bir mil kadar aşağısındaki, aile tarafından çalınan otomobillerin değiştirilip yeni bir çehre verilmesinde garaj olarak kullanılan bir bakım - servis istasyonundan telefon etti.

O akşamüstü ailenin adamlarından biri, kolay kolay tanımlanamayacak eski püskü bir arabanın içinde, Big —C— deposunun çevresindeki yollarda ağır ağır ilerliyordu. En fazla ilgilendiği şeyler kapılar arasındaki uzaklık ile yükleme iskeleleri ve gece bekçilerinin bulunduğu nöbetçi kulübeleriydi. Sonra oradan Newark'a giden en kestirme yolu dikkatle izleyerek geri döndü. Günlerden cuma idi. Deponun büyük avlusu ise gelen ve giden siparişlerin çokluğu nedeniyle tıklım tıklım doluydu. Gecenin ileri saatlarına, trafiğin iyice hafifleyeceği zamanlara kadar sürmesi beklenen o hareketli günlerden biriydi. Gıda maddeleriyle yüklü kamyonlar New Jersey, Westchester ve Manhattan sınırlarının dışında kalan mağazalara

cumartesi satışları için mal götürüyorlardı. Ancak cumartesi akşamları depodaki bu faaliyetten en ufak bir iz bile görülmezdi, pazarları burası tatil olduğundan kimse kalmazdı çünkü.

Cumartesi gecesi saat onbir sularında aynı adam, içinde Tony Pugaliese ile beş adamını taşıyan, dokuz kişilik bir station wagon sürüyordu. Yoldan Fireburg'u da aldıktan sonra bir gece önce Big —C— mağazalarına ait bir kamyonun çalınıp saklandığı Newark bölgesinin bitimine doğru yoluna devam etti. Az sonra kamyonun gizlendiği yere varmışlardı. Şöför dışında, station wagondaki herkes kamyona doluştu. Station wagon ise bu sırada yeniden yola koyulup depoya iyice yaklaşmış, farlarını söndürdükten sonra da ilerdekilerin göremeyeceği bir şekilde, oradaki yapılardan birinin köşesine park etmişti.

Tam o sırada kamyon da depo avlusunun demir kapısı önüne yanaşmıştı. Şöför başını pencereden çıkartarak çitin hemen yanındaki kulübede bulunan üniformalı nöbetçiyi çağırdı.

— «Şu kapıları açsana. Mal getirdim.»

Nöbetçi kulübeden çıkarak kapıya doğru yürüdü. Bir yandan da başını sallıyordu. «Bu mümkün değil,» diye karşılık verdi. «Boşaltacak kimse yok. Cumartesi geceleri kapalı olduğumuzu bilmiyor musun?»

— «Kamyon yolda arıza yaptı. Onun için daha çabuk gelemedim. Ne yapalım canım? Malı ben boşaltıveririm.»

Nöbetçi hâlâ kararsızdı. «Ama kamyonları bu saatta içeriye almaya yetkili değilim,» dedi.

— «Ne diyorsun sen Tanrı aşkına? Kamyon ağzına kadar çabuk bozulacak meyveyle dolu. Ne yapmamı istiyorsun yani? Oturup bunları ben mi yiyeyim?»

Nöbetçi istemeye istemeye kapının üzerindeki büyük asma kilitte takılı duran anahtarı çevirdi, zinciri çözdü ve gerisin geriye yürüyerek kanadı açtı. Eğimli bir şekilde yürümesi sonucu, tam kulübe kapısının ağzı önüne gelmişti. Kamyon şöförü hemen susturucu takılı tabancasını doğrultarak tetiğe bastı. Kurşunları kafasına ve göğsünün sol yanına yiyen adam hızla geriye doğru fırlayıp kulübenin içine devrilerek gözden kaybolmuştu.

Şöför gaza bastı, kamyon homurdanarak yoluna devam etti. Büyük deponun sundurmasını geçtikten sonra kasasını, boşaltma platformuna vererek durdu. Şöför önündeki tabloda bir düğmeye bastı ve kasanın arka kapağı büyük bir gürültüyle açıldı. Dışarıya ilk fırlayan Tony idi. Malların içeri alındığı girişe doğru hızla atıldı. Tam o sırada, az önceki gürültünün ne olduğunu anlamak için bir başka nöbetçi çıkıyordu giriş kapısından. Durumu görür görmez belindeki tabancaya davranarak bağırmaya yeltendi, ama Tony'nin böyle durumlarda ne kadar hızlı ve acımasız olduğunu bilemezdi kuşkusuz. Ok gibi sıçradı ve tabancasının kabzasını bütün gücüyle adamın yüzüne indirerek

onu susturdu. Ve nöbetçi sendelerken, başına indirdiği son bir darbeyle adamı baygın yere serdi. Bu sırada kamyondaki diğer gangsterler de dışarıya fırlamışlardı. Kendinden geçmiş nöbetçiyi karga tulumba edip kamyonun kasasına attılar. Sonra da aletlerini depoya taşıması için Fireburg'a yardıma koyuldular.

Fireburg ufak tefek, örümcekleri hatırlatacak kadar zayıf, garantili iş gören, son derece eli çabuk bir adamdı. Tam anlamıyle profesyoneldi. Çevreye yayılan söylentilere inanmak gerekirse bir grup sigorta şirketi, işten çekilirse kendisine vergi dışında, yılda yirmi beş bin dolar net para teklif ediyorlardı. Bunu geri çevirmişti Fireburg, çünkü bu çeşit birkaç iş sonucu, eline zaten teklif edilenden fazlası geçerdi. Hem vergiden ayrı tutulmak da büyük bir avantaj sayılmazdı, onun için, çünkü Fireburg o güne kadar bir kuruş vergi ödemiş değildi. Ve şimdiki gibi çabucak büyümesi istenilen büyük bir yangın çıkartması emredildiğinde, savaş sırasındaki ateş bombardımanlarında öğrendiği şeyi, yani magnezyum tozunu kullanırdı. Şaşırtıcı bir hızla işe koyuldu.

Bu sırada ikinci katın sahanlığında bir başka nöbetçi beliriverrmişti. İçerdeki boş odalardan çıkmış olmalıydı adam. Tabancası elindeydi, ama hemen ateş edeceği yerde önce, «Ne yaptığınızı sanıyorsunuz ulan?..» diye bağırmak boşluğunda bulundu. Ve bu hatayı da hayatıyle ödedi, çünkü olduğu yerde bir fırıldak

gibi dönen Tony, ardarda iki kurşun yapıştırdı adamın kafasına.

Aynı anda demir merdiven basamaklarından, başka ayak sesleri yankılanmaya başlamıştı. Bunların sahibi aşağı ineceği yerde yukarı tırmanıyordu. Tony kolunu gürültüden yana uzatıp işaret eder etmez iki gangster birden merdivenlere koştular. Az sonra ikinci katın sahanlığında yatan cesedin üzerinden atlayarak koşuya devam etmiş ve daha yukarı kattaki odalara dalarak gözden kaybolmuşlardı. Aşağıda Tony ile iki gangster, herhangi bir müdaheleye karşı hazır beklerken diğerleri de Firebug'a yardım ediyorlardı.

Firebug'un ise, bütün bu olup bitenlere hiç aldırış ettiği yoktu. Sol kolunun altına, bükülü kâğıtlardan meydana gelen meşaleler sıkıştırmıştı. Elinden, içi gaz dolu bir kova sallanıyordu. Bunları önce kovadaki eczaya batırıyor, sonra da kendisini izleyen yardımcısının elindeki yanan meşalenin alevinde tutuşturup depolanmış, gıda maddesi dolu kutu ve sandıklara doğru savuruyordu. Kendisini iki gangster daha izlemekteydiler. Bunlar, yanan kâğıtların üzerine magnezyum serpiyorlardı. Birkaç saniye içersinde alt kat, cehenneme dönüverdi.

Az önce yukarıya çıkan iki gangster, sendeleyerek merdivenlerden indiler. Uzaklardan, çalmaya başlayan alarmın sesi yankılanıyordu. Yukarıda bir yerden de hortumlardan su fışkırmaya başlamıştı. Ama bu, magnezyumla başa

çıkacak güçte değildi. Gangsterler, sıkışık bir grup halinde avlunun demir kapısına doğru koşmaya başladılar. Ve aynı anda station wagonun acı acı klakson çaldığı işitildi. Hemen yayıldılar bunun üzerine. Arkalarında, çıkış yolundan alevlerle birlikte koyu, boğucu duman sütunları fışkırıyordu. Tam o sırada bir polis otomobili virajı iki tekerleği üzerinde alarak demir kapıya doğru tam gaz atıldı. Bu durumu gören Tony durdu, nişan aldı ve arabanın açık penceresinden içersini yaylım ateşiyle taradı. Sonra hızla koşmaya başladı gene. Kurşunlara hedef olan şoförün elleri direksiyon simidine kilitlenmişti. Ağırlığı sağ ayağına binince, döşemeye yapışan gaz pedalinin da verdiği hızla otomobil âdeta şahlandı, devrilip yerde sürüklenerek kamyona bindirdi. Aynı anda çevresini kızıl alevler sarıverdi.

Tony kahkahalar atarak konuşuyordu. Diğerleri ile birlikte station wagona sıçradı. Araba hızla uzaklaşırken, «Bravo,» diye takdirlerini belirtti. «Çok iyi iş becerdiniz doğrusu. Bakalım Mr. Howe şimdi aileye ne söyleyecek?»

— 14 —

Jason Dearborne ile Mary Adams, Peekskill'in on beş mil kadar ötesindeki Bird and Bottle lokantasında yemeklerini yemişler, artık geri dönüyorlardı. İkisi de günlük dertlerini unutmuş görünüyorlardı. Tam bu sırada radyodaki konser programı birdenbire önemli bir haberin duyurulması için kesildi ve kalın sesli spiker, Jersey City'deki Big —C— deposunun yanmakta olduğunu bildirdi. Kapı, aynı zamanda patlamalar yüzünden de hayli hasara uğramıştı.

Haberi dinledikleri sırada Jason West Side ana yolunda, son köprünün altında ilerliyordu. Arabayı gazlayarak tünele doğru sürdü. Mary avuçlarını korkuyla yanaklarına yapıştırmıştı. Titrek bir sesle, «Jason...» diye mırıldandı. «Acaba bu da mı gangsterlerin başı altından çıktı dersin?»

— «Haklı olduğuna iddiaya girerim. Eğer onlardan mal almazsak, bizi iş yapamaz hale ge-

tireceklerini söyleyerek tehditler savurmuşlardı. Bu tehdit, ilk duyduğumda bana öyle saçma görünmüştü ki, kahkahalarla gülmüştüm bile. Durumu şimdi daha iyi görüyorum. Eğer yeteri kadar depomuzu yakabilirlerse, bizi gerçekten batırırlar.»

— «Bunlar çıldırmış her halde.»

Jason Dearborne cevap vermedi. O güne kadar hissetmediği bir garip öfke kendisini boğuyordu âdeta. İçtiği alkolün etkisi uçup gitmişti. Ve bu öfkenin, kafasını tuhaf bir şekilde açtığını farkediyordu. Önce Forbes Adams, sonra sırasıyle Wadeler, bir mağaza yöneticisi... Ve bu gece de kim bilir ölen kaç kişi?.. Diğerlerinin canlarını kurtarmak için silâhlarını teslim mi etmeliydi acaba? Oysa böyle davranmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Böyle bir davranış ne cevap yerine geçer, ne de güvenlik ifade ederdi. O zaman karşısındakilerin daha fazla istekleri olacağı gibi, şirkete, yönetim kuruluna ve sonunda mali yapıya daha çok baskı yapacaklardı. O zaman Conglomerated mağazaları iflâsın eşiğine gelecek, diğer işlerde olduğu gibi bu defa da para, cinayet sendikası tarafından emilecekti.

Az sonra hiç bir polis arabası ya da motosikletine rastlamadan deponun bulunduğu bölgeye geldiler. Zaten deponun bulunduğu yeri bilmese de, insana dehşet veren kıpkızıl gökyüzü gideceği yeri ona gösterebilirdi. Deponun çevresindeki bütün sokaklar ağzına kadar yan-

gın söndürme araçlarıyle doldurulmuş, yollar tıkanmıştı. Arabayı park etmek için bulabildikleri en yakın yer, depoya üç sokak uzaklıktaydı. Ve arabadan inen Mary Adams, kendisini unutup uzun adımlarla olay yerine doğru yürüyen Jason'a yetişebilmek için sendeleyerek koşuyordu.

Jason polis tarafından çekilmiş bir kordonun yanına geldi, eğilip bunun altından geçtikten sonra da sivil polislerle konuşan itfaiye başkan yardımcısına doğru ilerledi. Tam o sırada üniformalı bir polis çıktı karşısına. «Özür dilerim bayım,» dedi. «Buraya giremezsiniz. Lütfen geri dönün.»

— «Ben, bu deponun sahibi olan şirketin yönetim kurulu başkanıyım.»

Polis memuru ona şöyle bir baktı. Sanki, öyleyse ben de emniyet müdürüyüm, demek istiyordu adam. Jason kimliğini ispat etmek için cüzdanına davranırken birden avaz avaz bağırarak koşan McHale'in sesini işitti. Adam, örümcek ağı gibi birbirine dolaşmış hortumların üzerinden atlayarak yaklaşıyordu. Yanlarına geldiği zaman, «Mr. Dearborne...» diye haykırdı soluk soluğa. «Ben de telefonda sizi bulmaya çalışıyordum. Başaramayınca Mr. Howe'la ilişki kurdum. Yola çıktı, az sonra burada olur.»

McHale'in bağırmasına rağmen Jason itfaiyecilerin gürültüsü, tiz siren sesleri ve yangının patırdısından ötürü sesi ancak işitebiliyordu. Jay Jay Russo'nun telefon numarasını

bir kartın arkasına yazarak McHale'e uzattı.

— «Russo'ya hemen haber verin. Maxwell'i de yanına alsın. Eğer mümkünse ikisinin birden buraya gelmelerini istiyorum.»

McHale sarsak sarsak koşarak yanından uzaklaştığı sırada itfaiyecilerin başkan yardımcısı Jason'a sokuldu.

— «Az önce Conglomerated mağazalarının yönetim kurulu başkanı olduğunuzu söylüyordunuz eğer yanlış duymadıysam.»

— «Hayır, yanlış duymadınız. Öyle söyledim.»

Jason, adamın başı üzerinden yangın yerine doğru şöyle bir göz attı. İtfaiyeciler, ana binayı kurtarmaktan çok yangının olduğu yerde kalmasını ve yiyecek yüklü diğer park etmiş kamyonlara yayılmamasını sağlamaya çalışıyorlardı. Yardımcının gözleri dumandan kıpkırmızı kesilmişti. Son derece uyanıktı bu gözler. Karmakarışık bir görüntü arzeden manzarayı süzüyordu. «Kundaklanmışa benziyor,» dedi Jason'a. «Çok çabuk başlayıp aynı hızla da yayıldı. Daha ilk pompanın çalışmasına bile fırsat kalmadan yangın mahküm etti bizi.»

— «Nöbetçiler ne olmuş?»

— «Kaç nöbetçi vardı?»

— «Bilmiyorum. McHale döndüğü zaman sorarız.»

İtfaiyeci yardımcısı rahatsız olmuş gibiydi. «Nöbetçilerden birini bulduk,» dedi. «Yükleme platformu önünde park etmiş, yanan bir

kamyon vardı. Nöbetçi bunun içindeydi işte. Durumu da çok kötüydü. Yanmıştı... Dumandan boğulmak üzereydi. Başında ağır bir yara vardı.»

— «Şimdi nöbetçi nerede?»

— «Saint Thomas hastanesine gönderdik. Sonra bir de polis otomobili var. Ters dönmüş. Yanıyordu. İçersinde de iki tane polis memuru vardı. Zavallıları... şey olmadan önce, zamanında ne yazık ki kurtarmayı başaramadık.» Üzgün bir tavırla başını önüne eğdi adam. Yanmış kumaş parçalarından, cızır cızır kızarmış etlerden söz etmek istemiyordu.

Jason adamın kelime kullanmadan çizdiği manzarayı kafasında canlandırıvermişti. Söyleyecek hiç bir şey bulamadı. Sonra Mary Adams geldi aklına. Kadının, yanında olmadığını farkedince bayağı memnun oldu. Sonra onun, kordon dışında kendisini beklediğini gördü, ama yerinden kımıldamadı. McHale döndüğünde kendisini hemen bulabilsin istiyordu. Birden şiddetli bir çatırdı yükseldi. Yapının büyük çatısı, bir yanardağı patlamasını andırır biçimde çevreye milyonlarca kıvılcım saçarak çökmüştü. Jason sessizce bir öfkeyle kıvrılarak yükselen duman sütunlarını ve gökyüzünün koyuluğunda, alevden dillerin geceyi kızıla boyamasını seyretti.

Az sonra McHale koşa koşa, ter içinde geri gelerek Russo'yu bulduğunu ve ajanın hemen geleceğini bildirdi. Dayanamayarak patladı so-

nunda. Sağ yumruğuyla sol avcunu döverken, «Allah belâlarını versin... Allah belâlarını versin...» diye bağırıyordu. «İğrenç herifler... adi katiller...»

Bu sövüp sayma arasında Jason sordu. «Depoda kaç nöbetçi vardı?»

— «Dört. Üçü içerde, biri de kapıdaydı.» İrlandalı sessizce hıçkırıyor, iri vücudu hafif hafif sarsılıyordu. «Kapıdaki nöbetçiyi kulübesinde vurmuşlar. Kafatası parçalanmış.»

İtfaiyecilerin başkan yardımcısı McHale'i sert bakışlarla süzdü. Adamın sözünü ettiği cinayetten haberi yoktu. Bu sırada Jason kendisini birden rahatsız hissetti. Midesi bulanıyordu. Kontrolunu kaybedip kusmaya başlamadan bütün bu dehşet verici olayları unutmaya çalışması gerekiyordu. Boğuk bir sesle, «McHale...» diye sordu. «Kaç bin dolarlık mal vardı burada?»

Adam omuzlarını silkerek, sanki bunu şu anda hiç önemi yokmuş gibi başını salladı. «Üç yüz bin dolar... Belki de yarım milyon... Şimdi tam olarak bilemeyeceğim.»

Jason o sırada otomobilini park ederken gördüğü küçük lokantayı hatırladı. «İstersen bizimle gel,» dedi McHale'e. «Bir bardak kahve içersin. Kendini toplamaya yardımcı olur.»

Adam yeniden başını salladı. «Hiç bir şey içecek halde değilim Mr. Dearborne. Siz gidin. Ben burada bekleyeceğim.»

Jason, adamın sorumluluk duygusunun,

kendisini yapının son taşı da düşünceye kadar burada böyle çakılı tutacağını anlıyordu. McHale'in yapacağı hiç bir şey yoktu oysa. Bir şey demedi. Ayrılacakken yeniden McHale'den yana dönerek,

— «Mr. Howe ya da Mr. Russo gelirse onlara Mrs. Adams'la birlikte ilerdeki lokantada olduğumuzu söyle,» diye bildirdi.

Kordon altına alınmış bölgeden çıkıp Mary'nin koluna girdi. Birbirleriyle konuşmadan oradan uzaklaştılar. Az sonra girdikleri lokanta bir hayli sıcaktı. Yine de oturup beklenebilecek bir yerdi. Pencerenin yanındaki masaya oturdular. Dışarda yüksek yapıların üzerinden görünen gökyüzü, kızıl bir örtüye bürünmüştü âdeta. Garson bardak dolusu kahve getirdi. Kayıtsız bir tavırla sordu:

— «Yangın var ha?»

— «Evet,» dedi Jason.

Garson yanlarından ayrılmadı. Elleri belinde başlarında dikiliyordu. Tamamiyle boştu lokantanın içi. Herkes yangın yerine akın etmişti. Adam da bu konuda söz etmek, bildiklerini anlatmak istiyordu. Kendisini dinleyebilecek bir - iki kişi bulduğundan memnun, «Yangının bu kadar hızlı başlayıp çabucak yayılıvermesi çok garip,» diye söze girişti. «Başladığı zaman, taksi şoförlüğü yapan Sid ve Tom adlı çocuklarla buradaydık. Dinlenmek için uğramışlar. Tam pencereden dışarıya baktığımız sıra şiddetli bir patlama oldu. Arkasından da yan-

gın başladı. Cehennem kadar sıcaklaşıverdi çevre. Çocuklar hemen ayrılıp gittiler. Yangın depoda çıktı, öyle değil mi bayım?»

— «Evet. Sen de gidip bakmadın mı?»

— «Hiç bakmaz olur muyum? Gerçi burada epey işim vardı, ama gitmeden yapamadım doğrusu. Tam dışarı çıkıyorken bir - iki el silâh atıldı galiba. Ya da ben silâh sesine benzettim bunları. Arkasından da şiddetli bir patlama duydum. Ondan sonra aşağıdan doğru bir station wagon koptu geldi. Aman Tanrım... Jet gibi gidiyordu inan olsun! İçersinde bir sürü adam vardı. Bunun üzerine polislere telefon ettim. Doğrusunu isterseniz bu iş bana kundakçılık gibi geliyor. Birileri depoyu kasten ateşe verdiler.»

O sırada kapı açıldı ve içeriye dört tane uzun saçlı genç girdi. Garson da onlara hizmet etmek için yanlarından ayrıldı. Çocuklar lokantadan çıkar çıkmaz yerinden doğruldu Jason. Garsondan daha fazla bilgi almak istiyordu. Aynı anda kapı açıldı ve eşikte Russo göründü. Patronu, özel ekip şefi Robert Maxwell de yanındaydı. Garson bu yeni müşterilere kahve getirdi. Yanlarından ayrılmaya da pek niyeti yoktu, ama Russo elini şöyle bir sallayınca kös kös mutfağa döndü. Russo kısık bir sesle sordu.

— «Pugalieseler mi?..»

Jason, evet, anlamında başını salladı. «Korkarım öyle Russo. Bu lokantanın garsonu yangının başladığını ve hemen arkasından bir

arabanın büyük bir hızla kaçarcasına olay yerinden uzaklaştığını görmüş.»

Russo, bu yeni duyduklarına karşı tepkisini homurdanarak gösterdikten sonra, «McHale'i gördüm,» dedi. «Konuştuğun itfaiye başkan yardımcısı ile oradaki polisleri de...»

Jason dirseklerini masaya dayamıştı. Yüzünü avuçları içine alarak kendi kendine konuşur gibi, «Tanrı aşkına, şimdi ne yapacağız?» diye mırıldandı. «Bu iş böyle devam edemez. O kadar fazla insan öldü ki...»

— «Artık tamam,» dedi Russo. «En sonunda istediğimiz şeyi ele geçirdik. Durumu anlat Robert. Bu, senin hikâyen.»

Maxwell kararsız görünüyordu. Bakışları birkaç defa Mary Adams ile Russo arasında gidip geldi. Russo atıldı:

— «Hanım için garanti veririm. O da bizim ailedendir.» Sonra gülümsedi. Neşeli bir gülümseyiş değildi bu, ama büyük bir güven belirtiyordu. Sözlerini, «Julio Pugaliese, aramızda daha uzun zaman kalmayacak,» diye bitirdi.

Başsavcı Maxwell, özel ekip işlerini başkalarına anlatmanın doğru olup olmadığını tam olarak kestiremiyordu, ama Jason Dearborne, Jersev gangsterleri tarafından o kadar fazla sıkıntıya boğulmuştu ki... Robert Maxwell sesini iyice alçaltarak konuşmaya başladı. Masanın yanında olmayan kimse anlattıklarını duyamazdı şimdi.

— «Yaşlı Frank Cataffo'nun Long Island'-

-daki malikânesinde yapılmış bir toplantı hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorsunuz sanırım. O zamanlar adam yeraltı faaliyetlerinden o kadar uzak kalmıştı ki artık peşinden ayrılmıştık, ama şimdi gene ensesindeyiz. Telefon hatlarını dinletmeye başladık.»

Jason, Pugaliese'in telefonunu dinletmeyi bir türlü başaramayan Russo'nun ne kadar sinirlendiğini hatırlayarak, «Madem öyle,» dedi, «neden bunu New Jersey'de de uygulayamadınız?»

Maxwell keyifle gülümsedi. Başarasının tadına varıyordu. «Pugaliese ailesi, faaliyetine devam ettiği için çok titiz davranıyordu,» diye anlattı. «Oysa Cataffo işten çoktandır çekilmişti. Bu nedenle onun telefonunu dinlemek güç değildi. Long İsland'daki malikânesi dış dünyadan kopmuştu. Oraya özel bir hat bağladık. Şimdi bütün konuşmalarını rahatça dinleyebiliyoruz. Bir hayli bilgi öğrendik bile. O toplantının ne için yapıldığını artık biliyoruz. **Komisyon,»** durup Mary Adams'a bir göz attı, «**Cosa Nostra**'nın yönetim organizması yani, Julio Pugaliese'e bir duruşma için yanlarına gelmesini emretmiş. Bunun nedenini Jay Jay daha sonra açıklayabilir. Ancak Pugaliese bu emre karşı gelerek davete gitmemiş. Bunun üzerine onu kendilerine itaata zorlamak için Frank Cataffo'yu Capo di tutti capi ilân etmişler. Yani en yüksek lider... Patronların patronu... Böylece asiye karşı saldırının başlaması için emir vere-

bilecek bir kimse, ortaya çıkmış oluyor. Bu, yeni bir çeteler arası savaşın başlaması demektir. Bana sorarsanız Pugaliese, ailesini savunmak için o kadar uğraşacak ki, şirketinize bundan başka kötülük yapmaya fırsat bulamaz.»

Mary Adams vahşîce, «İnşallah öldürülür,» dedi. «İnşallah birbirlerini öldürürler de ortada hiç bir gangster kalmaz.»

Maxwell başını eğdi. «Sizinle beraberim hanımefendi. Eğer idamına tanık olabilirsem, inanın, hükümetin ödeyeceği bütün emekli maaşından vaz geçer ve ecel gelince mutlu bir şekilde ölürüm.»

O sırada Jason, Clarence Howe'un arabasının az ilerde durduğunu gördü. Arkasından, ağzına kadar dolu bir başka araba geliyordu. Üstelik bazıları arabaya sığamayıp dışarıya doğru sarkmışlardı. Durunca dışarıya fırlayarak patronunkine doğru koşmaya başladılar. Saldırıyormuş gibi bir halleri vardı âdeta. Jason kalkarak lokantanın kapısına atıldı, Russo tam zamanında ceketinden yakalamıştı Jason'ı «Telâşlanma,» diye mırıldandı. «Bir şey değil. Gazeteciler.»

Jason rahatlayarak yerine oturdu. Ne kadar da sinirlenmişti. Şaşıyordu buna. Yeniden ayağa kalktı ve Russo ile dışarıya çıkıp arabanın çevresini sararak yolu tıkamış kalabalığı yara yara otomobile doğru ilerlemeye başladılar. Az sonra Jason, Howe'u gördü. Arka koltukta oturuyordu ufak tefek adam. Yüzü sap-

sarıydı. Jason ilerledi. Sırtını otomobile verip gazetecilere döndükten sonra ellerini kaldırarak birbiri ardına sorular soran adamları susturdu. Gür bir sesle, «Beyler...» diye bağırdı. «Sorularınıza, Mr. Howe'ın yerine ben cevap vereceğim.»

Tam önündeki adam haykırdı. «Sen kim oluyorsun ki?»

Clarence Howe pencereyi açmıştı bu sırada «Merak edilecek bir şey yok Jason,» diye karıştı. «Onlarla konuşmak istiyorum. Sen bana yardım et de, şu basamağa çıkabileyim.»

Gazeteciler gerileyerek lokantanın önündeki basamağa kadar dar bir şerit meydana getirdiler. Bunun üzerine çıkan Howe'un boyu, şimdi ancak diğerlerinin seviyesine erişebilmişti, ama hali kendisine büyük bir soyluluk veriyordu. Sesi ise boyun eğmez bir güç taşımaktaydı. «Bir açıklama yapmak istiyorum,» diye başladı. «Ve bunun, aynen söylediğim kelimelerle yayınlandığını da görmeliyim. Evet... Bu adamlar amaçlarına varmak için ne kadar şiddet gösterirlerse göstersinler, asla teslim olmayacağım. Conglomerated mağazaları durumunu her zaman ve her yerde koruyacaktır. Yaratılmaya çalışılan dehşetin tutsağı olacak ve bundan yılacak değiliz.»

Gazetecilerden biri bir şeyler fısıldadı. Bir diğeri ise bu fısıltıyı, bağırarak herkesin duyabileceği bir soru haline getirdi.

— «Beyefendi... B u a d a m l a r, dedikleriniz kimlerdir?»

— «Gangsterler... şirketimizi boyunduruğa alarak kendileri tarafından kontrol edilen malları tarafımızdan alınmaya zorlayarak serbest rekabeti yok etmeye çalışan katiller...»

— «Bunlardan, hiç olmazsa birkaçının adlarını verebilir misiniz acaba?»

Jason'ın arkasında duran Russo, «Durdur onu...» diye atıldı. «Sakın... Ad vermesine meydan bırakma...»

Ama kimsenin, Clarence Howe'a uyarıda bulunmasına gerek yoktu. «Ad vermem,» diye bağırdı. «Ad vermeyeceğim. Onları yasa önüne çıkaracak kadar yeterli ve olumlu delil daha elimizde yok. Eğer öyle davranırsak, o zaman iftiraya uğradıklarını iddia eder ve hatta bu defa bizi bile mahkemeye verebilirler. Sizler... Bu gece depomuzun yakıldığını ve dördü nöbetçi, ikisi de polis olmak üzere altı kişinin öldürüldüğünü gördünüz. Bundan başka, daha önce iki adamımız daha öldürülmüş ve beş mağazamız tahrip edilmiştir. Bu olayları, gazeteleriniz çoktan yayınladı biliyorsunuz. Can kaybı için çok üzüldüm. Hâlâ da üzülüyorum. Ama bu büyük ülkenin gururlu bir vatandaşı olarak, gangsterlerle son nefesime kadar çarpışacağım. Milyonlarca kadın erkek ve çocuğun mallarına güvendikleri Big —C— mağazalarının şerefinin, onlar tarafından kirletilmesine asla izin verilmeyecektir. Onların kesinlikle aleti olmayacağız.»

Russo, «Bayrak, aile...» diye fısıldadı. «Peki, ama Tanrı'dan niye söz etmiyor konuşmasında. Bir o eksik kaldı.»

Jason da aynı alçak sesle, «Herhangi bir kiliseye bağlı değildir de onun için,» diye karşılık verdi.

Gazetecilerin soracakları başka soruları da vardı, ama Clarence Howe, konuşmasını bitirmişti. Bir hayli de yorulmuştu her halde. Dönüp Jason'la Jay Jay'in arasında lokantaya girerken, «Çocukları buraya sokmayın,» dedi. «Daha fazla dayanamayacağım artık.»

Russo kapıyı kilitleyip Mary Adams'ın karşısına çökmüş Howe'un yanına döndüğü zaman onun kadına, çevreyi tehdit eden Cosa Nostra savaşı hakkında yüreklendirici haberler vermeye başladığını işitti.

Yangın haberi, sabah gazetelerinin ikinci baskılarına, BİG —C— SABOTAJCILARA SALDIRIYOR, şeklinde manşet attırmıştı. Pugaliese malikânesine getirilen bu gazetelerden birini önce Küçük Julio gördü. Babasıyle Jerry Konner motele doğru çoktan yola koyulmuşlardı. Orada, Cataffo'nun adamlarının herhangi birinden kendi ailelerini ilgilendirecek önemli bilgiler duymaları ihtimali olan çetebaşılarının açıklamalarını dinleyeceklerdi.

Avukat, yazıyı sonuna kadar dikkatle okudu. Hatta Howe'un, elimizde yeteri kadar delil olmadığından iftira suçuyle bizi dava bile eder-

ler, dediği yerde gülümsemeye bile başladı. Oysa içinden ağabeysine ateş püskürüyordu. Sonra arka bahçeye geçip gazeteyi Tony'nin eline tutuşturdu. Şaşkın gözlerle kendisine bakan ağabeysine, «Dün gece cehennemi ayağa kaldırmışsın,» diye homurdandı.

Tony yazıyı ağır ağır okurken dudakları her hecede kımıldıyordu. Gazetenin spor sayfalarından başka yerini okumaya hiç alışık değildi zaten. Bitirdikten sonra gazeteyi tortop edip az önce oynayarak vakit geçirdiği Alman cinsi köpeğe atarak ayağa kalktı.

— «Allah belâsını versin. Bu Howe denilen moruk çıldırmış olmalı. Ona boyun eğdirmek için gerekirse bütün mağaza ve dükkânlarını yakacağımı anlayamıyor mu? Bizimle başa çıkabileceğini mi sanıyor acaba?»

— «Mesele bu değil. Dün gece iki polis öldürdün. Diğer ailelerle başımız yeteri kadar belâda zaten. Şimdi de FBI işimizi görmek için bir açığımızı arıyorlar. Bu son olay onları, kovanlarına saldırılmış eşek arıları gibi çevreye yayacaktır.»

— «Saçma... Neyi ispat edebilirler? Arkamızda en ufak bir iz bile bırakmadık. Aramızda ölüp cesedi orada kalan da yok ki kimliğini anlayabilsinler. Ailelere gelince... Onlar bir şey yapamazlar, tasalanma. Cataffo yirmi yıl önce de ödleğin biriydi. Hazırlıklarımızı tamamladığımız an, hiç kuşkun olmasın, hemen uzlaşmak isteyecektir.»

Sabahın geç saatlarında, Cataffo'nun Sands Point'teki malikânesinde çabucak bir toplantı yapıldı. Gerekli yerlere telefon ediliyor, aynı şekilde başkaları da, artık merkez karargâhı şeklini almış evi arıyordu. Polis ise bütün bu telefon konuşmalarını dinliyordu tabiî.

Herkes geldikten sonra Fred Denapole, konuşmaya başladı :

— «Arkadaşlar... Bu Pugalieselerin kafalarında, kudurmuş bir köpeğinki kadar bile beyin yok. Conglomerated mağazaları gibi büyük bir şirketi, böyle usullerle elde etmeye imkân olmadığını, onların bu şekilde dize getirilemeyeceğini bir budala bile bilir. Küçük firmaları, sizin mallarınızı satmaları için sıkıştırabilirsiniz. Orta halli bir kuruluşun mallarını krediyle almak, bunları kasten satmayıp o firmayı iflâsa sürükleyerek sonunda oraya sahip olmak da mantıklı bir davranış. Big —C— gibi son derece geniş ve nüfuzlu mağazaları, adamların depolarını ateşe vererek hâkim olmayı ummak... İşte bu çılgınlıktır.»

Frank Cataffo da aynı düşüncedeydi. Özellikle boş yere yapılmış şiddet hareketlerini hiç onaylamazdı adam. «Böyle delilikler, bizi fedaral soruşturmayla karşı karşıya getirir,» diye karıştı. «Artık büyük bir hızla hareket etmek zorundayız. Şimdi mesele, Pugaliese'nin büyük oğlunu K o m i s y o n'un karşısına yollayıp yollamaması değil. Bu şekilde davranmamızın tek nedeni şu: İnsanlar, fuhuştan, kumardan hatta

uyuşturucu maddelerden fazla çekinmezler. Bir zamanlar Maranzano'nun uyuşturucu madde kaçakçılığına izini vermesinin belli başlı nedeni de buydu zaten. Ama bu büyük yangınlar, mağaza tahrip etmeler, sivillerle polisleri öldürmeler... İçki yasağının olduğu çağlarda bu usuller gerçekten olumlu sonuçlar vermişti. Çağ değişmiştir artık. Bunlar, hepimizin aleyhinde olur. Hey, Vito...» Antonucci'ye işaret etti. «Ciacioha'yı ara ve suikastı bir an önce gerçekleştirmesini söyle.»

Muro Ciacioha da sabah gazetelerini okumuş ve o da aynen Cataffo gibi, Pugaliese probleminin bir an önce çözümlenmesi gerektiğini anlamıştı. Üstelik uzun bir süre beklememesi için kendince özel bir nedeni daha vardı. Başı Harlem'deki bıçkınlarla çoktandır belâya girmeye başlamıştı Ciacioha'nın. Panther çetesi, kuvvet yoluyle birçok faaliyetini baltalayarak kazanç sağlamıştı. Kendisi ise bunu durduracak güce sahip değildi. Eğer Denapole'ün isteği üzerine Pugaliese'yi temizleyebilirse, bundan böyle Brooklyn ailesi liderlerinin kendisine yardımcı olacağını umuyordu.

Antonucci'ye, gerekli düzenlemeleri ayarladıktan sonra yine telefon edeceğini bildirdikten sonra Pugalieselerin evini aradı. Ve kendisini tanıtınca da istediği bilgiyi elde etti. Julio Pugaliese motelindeydi. Oradan aranması gerekiyordu.

Hedefinin yönünü saptayan Ciacioha bu defa motele telefon etti. Konner cevap vermişti kendisine. Ciacioha'nin arzusunu dinledi. Duyduklarını Julio'ya nakletti. Sonra, «İsteğinin bugün olup olamayacağını bilemiyorum,» dedi. «Biraz sıkışık durumdayız da.»

— «Biliyorum. Gazetelerde okudum.»

— «Ah, o Allahın belâsı çocuk... Bir dadıya ihtiyacı var.»

Ciacioha istediğinde üsteledi. Sesindeki sinirlilik ve heyecan belirtisini saklamayı gereksiz görüyordu, çünkü, bu, daha da gerçek bir hava vermekteydi. «Bu çok tatlı bir iş, ama beklemeye tahammülü yok. Eğer benimle çöplükte buluşursanız mesele kalmaz. Arka yoldan gelirsiniz. Hem orası garanti biliyorsun. O bölgede son üç yıldır bir tek polis memuruna bile rastlamadım.»

Konner yeniden Don'a danıştı. Sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Üç buçukta buluşacağız. Tamam mı?»

Bu konuşma, özel ekibin ses alma cihazlarına geçmedi tabiî, ama Ciacioha'nın Cataffo'nun evinde, Denapole'le yaptığı konuşmayı aynen kaydetti. «Her şey hazır,» diyordu ufak tefek Don. Toplantı saat üç buçukta, çöplükte yapılacak. Şimdi dinle... Adamlarını bir buçukta benim garaja gönder. Harekâttan sonra, çocukların kaçması için gerekli otomobilleri de yolla. Çöplüğe sokulmasınlar sakın. Pugaliese'i vur-

duktan sonra herkesi toparlar, çekip giderler. Oldu mu?»

— «Tamam...»

Ve bu son kelimeyle konuşma sona erdi. Bandı dinleyen özel ekibin bir adamı hemen Maxwell'in bürosuna telefon ederek konuşmayı ona da dinletti. Keyiflenmiş gibi bir hali vardı Maxwell'in. Karşısındaki masada oturan Russo'ya baktı. Ajan, dudaklarını büzmüştü. Gözleri ise alaycı ışıklarla pırıldıyordu. «'Çöplük dedi,'» diye mırıldandı. «Bu, onların bildikleri ve ortaklaşa kullandıkları herhangi bir yer olabilir. Söz gelişi bir ev...» Alaycı pırıltılar kayboldu ve gözler sahte bir üzüntüye büründü. «Öyle sanıyorum ki, önceden bilindiği halde bir cinayete engel olmamak ahlâk dışı bir davranış. Hattâ Pugaliese'in öldürülmesi bile... Ne dersin?.. Acaba katilleri garajdan çıktıktan sonra izlesek...»

Maxwell son derece ciddîydi. Bir saniyelik kararsızlıktan sonra ağır başlı bir tavırla, «Adamlarımız için çok tehlikeli olur bu,» diye karşılık verdi. «Yerlerinin bulunması ve üzerlerine ateş açılması riskini yüklenemem doğrusu».

Koltuklarına rahatça yaslandılar ve keyifle birbirlerine gülümsediler.

— 15 —

Julio Pugaliese'in New Jersey çöplüğü, sekiz yüz küsur dönümlük alan kaplayan, çevresi telle çevrilmiş bir araziydi. Bir yanı, eski, hurda otomobilleri parçalama işinde kullanılıyordu. Eski tip bir yapının çevresinde yüzlerce araba, prese girmek için sıra beklemekteydi. Öbür köşesinde ise, getirilen çöplerin yakılması için gerekli araçlar yer almıştı. Bunların içinde, dumanlar çıkararak çalışan bir de incinerator bulunuyordu.

Arazinin bu köşesinde, ana yola doğru bir şose uzanıyordu. Uzaktan bir çöp kamyonu göründü. Kapıdan girdi ve incineratora doğru ilerledi. Kamyonlar, çöplüğe, anayoldan ayrılan bu şoseye saparak gelir, arazinin içersinden geçer, işleri bittikten sonra bir daire çizerek geldikleri yoldan geri dönerlerdi. Tek yönlü bir yoldu bu şoşe. Ve trafik de çoğunlukla bir hayli sıkışık olurdu, çünkü biri Pugaliese ailesine ait olmak üzere, Ciacioha'dan başka dört fir-

ma daha burasını kullanmaktaydı.

Ciacioha arabasıyle ana yoldan ayrılıp şoseye saptığı zaman, küçük bir, yol bakım-onarım kamyonunun kenara park edildiğini gördü. İki işçi, yoldaki çukurları dolduruyordu. Yoluna devam etti. Yirmi dakika kadar sonra incineratorun yanına park etmiş, az önce gelen bir kamyonun çukura çöp dökmesini seyrediyordu. Derken bu kamyonun işi bitti, ayrıldı ve arkasından Ciacioha'ya ait kamyonlardan biri göründü. Ve onun da araziyi terketmesinden hemen sonra Pugaliese'in büyük, siyah otomobili kapıdan girdi. Motorunun sesi, kedi mırıltısına benziyordu. Yaklaştı ve Ciacioha'nın arabasından epey uzak bir yerde durdu.

Üç kişi vardı arabada. Bunlardan ikisi arka koltukta oturuyorlardı. Şoför ise direksiyon mahallindeydi. Adam dışarı çıkıp Ciacioha'nın otomobilinin içersine baktı. Sonra da incineratorun çevresinde şöyle bir dolaştı. Ciacioha'nın kendilerine bir tuzak kurup kurmadığından emin olmak istiyordu. Sonunda tatmin olmuş olacak ki geri dönüp siyah otomobilin kapısını açtı. Önce Julio Pugaliese çıktı dışarıya. Arkasından da Jerry Konner.

Muro arabasında oturmuş, davet edilmesini bekliyordu. Vakit yaklaştıkça kendini iyiden iyiye rahatsız hissetmeye başlamıştı. Böyle işleri bizzat yapamayacak kadar yaşlanmıştı artık, ama bu işi ayarlayacak tek adam da kendisiydi. Konner'i de Pugaliese'in yanında görünce

çok sevindi. Bu namussuz Yahudi, Pugaliese ile yaptığı pazarlıklarda hep ödeyeceği fiyatı artırırdı.

Pugaliese büyük çukurun kenarına kadar yaklaşarak aşağıda buldozeri yöneten adama baktı. Adam başını şöyle bir yukarı kaldırdı. Sonra ortada önemli bir şey olmadığını anlayınca yeniden işine döndü. Rahatladı Pugaliese. Görünüşe göre çevrede kendilerinden başka kimsecikler yoktu.

Don, açıklıkta kendisini bekleyen Konner'in yanına doğru ilerledi. Bir yandan Ciacioha'ya, kendilerine katılması için işaret ediyordu. Manhattan lideri hevesle onlardan yana yürüdü. Gülümsüyordu. Konner sordu:

— «Nasıl bir iş bu?»

— «Çok büyük.» Daha önce kendi kendine prova ettiğinden Ciacioha büyük bir rahatlıkla konuşuyordu. «White Castle lokantalarını biliyorsunuz, değil mi? İşte onların tümünü elime geçirdim. Filoma on iki tane yepyeni kamyon daha ekliyorum. Birinci sınıf kamyonlar... İncineratorun, benim getireceğim çöpler için eskisine oranla belki de iki misli çalışması gerek, çünkü bunların elinde, o mükemmel yanan mukavva kutulardan bir hayli var.»

Pugaliese fazla etkilenmişe benzemiyordu. «Çarşamba günleri uygun,» dedi. «Tamam mı?»

— «Çarşambaları olmaz. Mutlaka cuma günü olması gerek. Çöpleri cumaları teslim ediyorlar.»

Tam o sırada uzaktan, motoru gümbürdeye gümbürdeye gelen Pugaliese ailesine ait bir kamyon gözüktü. Bir an, numarası anlaşıldı korkusuyle dondu kaldı Ciacioha. Soğuk, kaskatı bir dehşet duygusu her yanını kaplamıştı. Boşunaydı kaygılanması. Kamyon yanaştı, manevra yaparak arkasını çukura verdi ve yükünü aşağıya boşaltmaya koyuldu. Sonra yeniden hareket ederek kapıya doğru ilerlemeye başladı. Bunun üzerine yine Pugaliese'e döndü. «Julio... Julio...» diye bağırdı. Az önceki korkusunun yardımıyle sesi gerçekten ümitsiz insanlara özgü bir şekilde çıkıyordu. «Biliyorsun... Seninle uzun bir süreden beri dostuz. Bana bir iyilik et. Bunu karşılıksız bırakmam. Bak ne teklif edeceğim sana? Boşaltma ücretini bir dolardan bir buçuk dolara yükseltiyorum.»

Daha o an Pugaliese'in yüzündeki açgözlülüğü gördü Ciacioha. Aynı anda da, çitin kenarından özel kamyonunun dönerek yaklaştığını farketti. Onun arkasından, onarım işini bitirmiş küçük bakım - onarım kamyonu kapıyı geçerek yoldan aşağıya doğru ilerliyordu. Küçük kamyonda çalışan az önceki iki işçi, şosenin başladığı yere, üzerine tebeşirle, YOL ONARIMI. ŞOSE SAAT BEŞE KADAR TRAFİĞE KAPATILMIŞTIR, yazılı bir tabela dikmiş olmalıydılar. Demek bundan böyle işlerine engel olması mümkün herhangi bir kamyonun saat beşe kadar gelmesi söz konusu değildi.

Ciacioha, yanlarına yaklaşan kamyonu gös-

tererek, «Bak Julio,» dedi. «Filoma katılan yeni araçlardan biri. Nasıl?.. Kız gibi değil mi?» Sonra sesini yükselterek bağırdı. «Charley... Hey Charley... Yaklaş da kamyonu doğru dürüst görebilelim.»

Kamyon, eğri büğrü toprağın üzerinde sarsılarak altı metre kadar yakınlarına sokuldu ve tam karşılarında enlemesine durdu. Bu, içersindeki döner bıçağın çöpleri ezip sıkıştırdığı kapalı araçlardan olmayıp üzeri açık, yüksek kenarlı bir kamyondu. Mukavva kutular, neredeyse devrilecek gibi üstüste yığılmıştı. Ciacioha kurnazca düşünülmüş bir planı uygulamaya başladı. Pugaliese ile Konner'in yanlarından ayrılarak kamyona doğru ilerledi. Bir yandan da aracı, omzu üzerinden arkadakilere övmeye devam ediyordu.

Konner'in vücudu birdenbire kazık gibi sertleşti. Hiddetle homurdandı adam. Kutular yer kaplamamaları için kesilip ezilecekleri yerde olduğu gibi istiflenmişti. Julio Pugaliese, Konner'in homurtusunu duyarak hızla cebine davrandı. Aynı anda da mukavva kutular dört bir yana saçıldı ve bir adam fırladı aralarından. Elinde hafif makineli bir tüfek tutuyordu. Bunu gören Muro Ciacioha kendini hızla yüzüstü yere attı. Ve kutuların aralarından başka adamlar fırlarken ilk ortaya çıkan adamın elindeki makineli tüfek ateş kusmaya başladı. İlk yaylım ateş Pugaliese'i ikiye biçtiği sırada o cebindeki tabancayı daha ancak kavrayabilmişti. Konner

ensesindeki bıçağı çekmeyi başardı. Ancak bunu kullanacak zamanı bulmasına imkân yoktu. Birkaç makineli tüfek adamı aynı anda yakaladı ve vücudunu delip geçen bir sürü merminin etkisiyle ayakları yerden kesilerek gerisin geriye uçtu. Daha havadayken ölmüştü.

Pugaliese'in şoförü ise durumu görür görmez şoför mahalline büzülerek saklanmaya çalıştı. Boşuna... Kapısında dövme gibi iz bırakan mermiler adamı bir anda delik deşik etti.

Kutuların arasından dışarıya ilk fırlayan Bodini, Frederico Denapole'ün bu harekât için seçtiği şef, elindeki makineliyi sallayarak, «Hey Ciacioha...» diye bağırdı. «Başka kimse yok mu?»

Muro kamyonun altından sürünerek çıktı. Ellerini ovuşturuyordu. «Bravo,» dedi. «İşi mükemmel hallettiniz. Bir de buldozerdeki adam var. Hepsi o kadar.»

Sonra başını eğerek tozlanan elbiselerini silkelemeye başladı. Keyifle gülümsüyordu. İşte Bodini tam o sırada Ciacioha'nın kafasıyle sol arka küreğinin üzerine iki kurşun sıkarak ufak tefek Don'u cansız yere serdi.

Çukurun içersinde çalışan buldozerin çıkardığı büyük gürültü, oradaki adamın tepesi üzerindeki silâh seslerini duymasına engel olmuştu. Bodini emretti.

— «Buldozerdeki gorili de haklayın.»

Kamyonun arka kapağı açıldı ve dışarıya beş kişi atladı. Bunlardan biri hızla koştu ve

Ciacioha'nın kendisine yeni gelerek arabayı çalıştıran şoförünü öldürdü. İki tanesi ise sinsi sinsi çukurun yanına sokuldular. Aşağıdaki adam yukarıda birtakım tatsız şeylerin olduğunu farketmişti. Tepesindeki hareketleri hissetti, makinelilerin namlularını gördü ve hemen manivelâyı çekerek buldozerin iri bıçağını bir kalkan gibi yukarıya kaldırmak istedi, ama çabucak gerçekleştirilecek bir hareket değildi bu ne yazık ki! Sırtından giren mermilerle oturduğu yerden ileri doğru atıldı. Tekerleklerden biri üzerinden geçti. Bu sırada kontrolsüz kalan buldozer ilerledi, uçurum gibi inen yamaca tırmanmaya çalıştı. Hattâ bunu bir dereceye kadar başardı da. Ve tam tepeye çıkarken devrildi. Kayışları kendi kendine dönerken çıkardığı gürültü, yaralı bir hayvanın böğürtülerine benziyordu.

Bodini sonucu görmek için işçinin cesedi yanına gitme zahmetine katlanmadı bile. Yere atlayıp Ciacioha'nın ceplerini karıştırmaya başladı. Kalın bir deste, ortadan katlanmış banknot buldu. «Namussuz hain,» diye homurdanarak diğer cesetlerin ceplerini karıştırmaya başladı. Pugaliese ile Konner'in üstlerinden daha fazla para çıkmıştı. Pugaliese'in parmağındaki pırlanta yüzükle Konner'in taktığı şahane yakut yüzük çarptı gözüne. İkisine de el sürmedi. Ona sorulsa gereksiz bir davranıştı bu, ama ne çare ki emirler böyleydi.

Adamlar cesetleri ve mukavva kutuları in-

cineratorun içine attılar. Arkasından iki otomobille Ciacioha'nın kamyonunu geniş çukura yuvarladılar. Sonra da gelip kendilerini alacak arabaları beklemeye başladılar. İncineratordan simsiyah dumanlar yükseliyor, çevreye iç bulandırıcı bir koku yayılıyordu. Yanık kumaş ve yağlı et kokusu...

Geceyarısına doğru Pugaliese malikânesinin kilitli bahçe kapılarının önünden bir otomobil geçti ve içeriye bir paket atıldı. Küçük kulübesine yeni giren nöbetçi, paketin yere düşmesiyle çıkan hafif gürültüyü belli belirsiz duyabilmişti. Dışarı çıktı, paketi gördü ve saçları dimdik bir halde uzağa kaçtı. Espri yanı zayıf bir şakacı tarafından atılması mümkün olan bu paketin içinde bir bomba vardı belki de.

Nöbetçi bir saat kadar bekledi. Patlamadığını görünce, bu defa susturucu takılı tabancasıyle ateş etti. Gene bir şey olmayınca sakınarak yanına sokuldu. Dikkatle dinledi. Hiç bir şey duymadı. Eline aldı, patlama tehlikesini göze alarak iyice salladı. Hayır... Paketin içersinde sağa sola yuvarlanarak ses çıkartan hiç bir şey yoktu. Bunun üzerine kulübesine döndü ve eve telefon etti.

Tony idi telefona çıkan. Canı sıkılmış gibi bir hali vardı. Saatlardır, gin rummy (1) oynamıştı küçük kardeşi ile. Babalarının nerede ol-

(1) Bir çeşit iskambil oyunu.

duğunu ikisi de bilmiyorlardı. Ama bu o kadar olağanüstü bir şey değildi. Julio Pugaliese onları her sırrına ortak etmezdi. Üstelik ara sıra moteline giderek telefonla çağırtılan birkaç kızla eğlenirdi.

Küçük Julio, Tony'nin konuşmasını dinliyordu. Onun, «Ne dedin?» diye karşılık verdiğini işitti. «Peki, peki... Buraya getir, tamam mı?»

Tony'ye, ne oluyor gibilerden bir göz attı. Ağabeysi, oyun masasına doğru ilerlerken, «Önemli değil,» diye cevap verdi. «Hıyarın biri bahçeye bir paket atmış. Angie onu buraya getiriyor.»

İki kardeş nöbetçiyi kapı önündeki sundurmada karşıladılar. Ve adama paketi daha uzağa götürmesini, hortumla ıslattıktan sonra eve sokmasını ve kimseye zarar vermeyecek bir yerde açmasını tembihlediler. Benden başka kimseye zarar vermeyecek bir yerde tabiî, diye öfkeyle aklından geçirdi Angie. Ama ne olursa olsun? Emir emirdi. Paketi iyice ıslattıktan sonra ipini kesti... kâğıdın katlarını açtı ve... Kulakları tırmalayan bir çığlık koparak gerisin geriye sıçradı.

İki kardeş aynı anda nöbetçiye doğru atıldılar. Tony tabancasını çekmişti bile. Belki de pakette yılan ya da buna benzer bir şey vardı.

Pakete baktıkları zaman gözlerine çarpan, mide bulandırıcı bir manzaraydı. Tavanın kenarından vuran projektörün kuvvetli ışığı altın-

da, kâğıdın üzerinde berelenmiş, damarları kopmuş iki kanlı el duruyordu. Bu ellerden birinin parmağında pırlanta bir yüzük, ötekinde ise yakut bir yüzük parıldamaktaydı. Bu yüzüklerin, sahiplerinin parmaklarından çıkartılarak bu kesik ellere takıldığı da düşünülebilirdi, ama parmak izi yoklamasının gerçeği ortaya çıkartacağını bilen her normal insanın, böylesine saçma bir aldatmacaya sapmayacağı açıktı. Aslına bakılırsa paketten bir bomba çıksa, hazır bulunanlar daha memnun olacaklardı.

Gecenin geri kalan bölümü, Pugaliese ailesi için bir kâbus şeklinde geçti.

Hem lideri, hem de c o n s i g l i e r e'i (1) aynı anda öldürülen Jersey örgütü, fena halde sersemledi. Frank Cataffo'nun öğüdü üzerine K o m i s y o n Tony Pugaliese'in karşılarına çıkma konusundaki sıkıştırmalarından şimdilik vaz geçmişlerdi. Asıl asiyi ortadan kaldırmak için yeteri kadar şiddet gösterisinde bulunulmuş ve Denapole'ün ifadesine göre, babasının ayakkabıları kadar bile değeri olmayan genç Tony'ye gerekli ders verilmişti. Bu yüzden beklemeye başladılar. Bakalım Jersey örgütü nasıl bir tepki gösterecekti?

Oysa Tony, Denapole'ün kendi yeteneği hakkındaki olumsuz düşüncelerinden haberli olmayan Pugaliese'in büyük oğlu, kendisini dev

(1) Danışman.

aynasında gördüğünden ailenin yeni Don'u olmak istiyordu. Bu konuyu Küçük Julio ile tartışmaya başladı. «İkimiz bir takım kurabiliriz küçük,» diyordu. «Aileyi gereken sertlikte yönetemeyecek kadar fazla tahsil görmüşsün ne yazık. Oysa ailelerin içersindeki en üstün c o n - s i g l i e r e rahatlıkla olabilirsin. Ne dersin? İşi birlikte üstlenelim mi?»

Aslında Küçük Julio da, Brooklyn ailesi liderinin ağabeysi hakkındaki düşüncelerini bilmemesine rağmen, tıpkı onun gibi düşünüyordu. Ama unvan için Tony ile kapışmak niyetinde de değildi, çünkü Tony o kadar hayal gücünden yoksundu ki, bu unvanı elde etmek için gerektiğinde kardeşini öldürmekten, kaçınmazdı bile.

— «Benim daha iyi bir fikrim var,» dedi. Sonra gülümsedi. «Jersey örgütüne sen sahip ol. Bürom, biliyorsun Manhattan'da. Manhattan ailesinin lideri Muro Ciacioha da, sanırım dikkatini çekmiştir, babamız ve Jerry Konner'la birlikte ortadan kayboldu. Babamın son günlerde Ciacioha'ya, sunmak istediği bir barış teklifini K o m i s y o n'a götürmesi konusunda üstelediğini duymuştum. Öyle sanıyorum ki Muro Ciacioha da onlarla birlikte kurban gitti. Onu bir daha görmeyeceğine, sana garanti veririm. Bu da şu sonucu veriyor: Manhattan ailesi, şu anda lidersiz durumda. Bir Don'a ihtiyacı var. Belki onlarla anlaşabilir ve bizimkiyle o aileyi

birleştirebilirim. İşte o zaman Denapole'ün çetesine karşı durabiliriz.»

Tony bu zokayı yutmuştu, ama gene de kaygılıydı. «Peki o zaman danışman olarak kimi kullanacağım?» diye sordu.

— «Sana iyi birini buluruz. Ben de kendini kabul ettirmen için elimden geleni yaparım canım, merak etme. Ama aslına bakarsan kolay bir başlangıç yapamayacağa benzersin. Başyardımcın, başımıza derdi senin açtığını düşünüyor. Şeflerin çoğu da onunla aynı düşüncede. Onların, Pugaliese adına yeniden saygı göstermeye başlamaları için bir şeyler yapmalısın.»

— «Söz gelişi, Cataffo'yu öldürmek gibi mi? Bu, gerçekten gereken saygıyı çarçabuk sağlayabilir.»

Küçük Julio, karşısındaki soytarıya bu düşüncesinden ötürü gülmedi. Daha doğrusu sesli sesli gülmedi. Tersine, Tony'nin teklifini büyük bir ciddilîkle düşünür gibi durdu. Sonra, «Güzel,» dedi. «Tabiî Cataffo'ya yaklaşabilirsen, çünkü adamın çevresinde tam dört aile bulunuyor şimdi. Bunun dışında, senin bu davranıştan daha da olumlu bir şeye ihtiyacın var sanıyorum. Eğer Big —C— mağazalarına yeniden sızabilirsen... dikkat et, bak tahrip edersen demiyorum, onların bizim yağımızı yeniden almalarını sağlayabilir ve aileye bu yönden para kazandırabilirsen adamların buna son derece sevinecektir. Ve o zaman şeflerin de, senin Don

olacak niteliklere sahip olduğunu kabul etmek zorunda kalırlar.»

Bu teklif, Tony için büyük bir problem meydana getirmişti. «İyi ama,» diye sordu, «eğer herhangi bir şeyi tahrip etmezsem, karşımdakilere gücümü nasıl gösterir, onları nasıl kandırabilirim?»

— «Meseleye iş açısından bakman gerek. Clarence Howe, Conglomerated mağazaları yönetim kurulunun başkanıdır, ama bu onun, her şeye sahip olduğu anlamına gelmez. Bu arada, binlerce de hissedar var tabiî. Ve son mağaza ya da benzeri yerleri yakıp yıkarsan asıl zarar görecek olanlar onlardır, Howe değil. Anladın mı? Howe çetin cevizdir. Kendini de güvenlikte duyuyor, çünkü çok zengin. Bu yüzden, onun kendisini tehdit etmen gerek.»

— «Herifi öldüreyim mi demek istiyorsun Julio?»

Küçük Julio, hani neredeyse çekip bu budala kardeşini vuracak kadar kızmıştı. Manhattan ailesinin lideri olmayı başarırsa, bunu yapmayı da düşünmüyor değildi ayrıca. Eğer Manhattan bölgesini kontrolü altına alabilirse o zaman Jersey ailesi, sabun tozu konusundaki şanssızlığını belki de bağışlardı. Tony de ortadan kaldırıldıktan sonra bu iki gurubu, kendi egemenliği altında birleştirebilirdi Julio. Büyük bir sabırla, «Hayır Tony,» diye anlattı. «Böyle olmaz. Sana Clarence Howe canlı olarak gerekli. O senin çıkış noktan olacak. Adamın bir kız to-

runu var. Herif her ne kadar tutucu ise de, bu kıza son derece düşkün. Columbia'da iken kendisiyle biriki defa karşılaşmıştım. Serseri kocasını da tanırım.»

Tony yavaş yavaş kastedilen şeyi anlamaya başlamıştı. Hoşnutluğu yüzünden belli oluyordu. «Tabiî, tabiî, elbette...» diye mırıldandı. «Anlamaya başlıyorum. Howe arar, ya bizimle iş yaparsın ya da yavrunun başı belâya girer, derim.»

— «Hah, tamam.. Öyle yap da, daha sen ne olduğunu anlayamadan herif kızı başka bir ülkeye kaçıversin. Böyle olmaz. Düşünmeye devam et.»

— «O zaman önce kızı kaçırır, ondan sonra moruğa haber veririm.»

— «Bak bu olur işte. Kız New York'ta oturuyor. Bizim elimizde ise şimdi hemen oraya gidecek adamımız yok. Hem böyle bir adam bulsak bile kimse senden, sen o duruma geldiğini ispat edene kadar, emir almayı kabul etmeyecektir.»

— «Kızın oturduğu yeri nereden biliyorsun?»

— «Jason Dearborne Howe'un mağazalarının başkanı olduğu zaman kızın adı ve resmi de gazetelerdeydi. O zaman nişanlandılar.»

— «Allah cezanı vermesin,» diye keyifle homurdandı Tony. «Neden bu durumu daha önce açıklamadın be adam?»

— «Kızı kaçırma en son çaremizdi de onun için.»

— «Allah belâsını versin. Artık kıza ihtiyacımız var. Gidip onu kendim kaçıracağım.»

— «Ciacioha çetesi mensuplarının, Komisyon'un senin başına biçtiği armağanı elde etmek için fırsat kolladıkları bir sırada mı?»

Julio, ağabeysinin ölmesini arzu etmiyordu daha. Hiç değilse, nehrin karşı yakasında yeterince güçlenene kadar.

Tony, bu ihtimali, budala kimselere özgü bir cesaretle kulak arkasına attı. «Otomobili sürmesi için Amati'yi yanıma alır, ben de arka koltukta bir battaniyenin altına gizlenirim.»

Julio en sonunda, «Pekâlâ,» diyerek bu teklifi kabul etti. «Sakın unutayım demeyesin sakın. Cesedinin, hiç kimseye bir yararı olmaz.»

— 16 —

O gece, Jay Jay Russo için bir faciaydı. Bu topluma girmektense girmemeye çalışmayı denemek çok daha iyi olurdu kuşkusuz. Edy Bullock'la Clarence Howe'a kızmış, bu tuzağa düştüğü, daveti kabul ettiği için de en fazla kendi kendisine sinirlenmişti. SANDS Point malikânesinde yapılan telefon konuşmalarının kaydedildiği bantlardan Jason Dearborne'a söz etmekle budalalık etmişti. Telefonlarda savrulan tehditlerle Conglomerated mağazalarına yapılan saldırılarda anî bir kesilme olmuş ve Jay Jay de bunun ne anlama gelebileceğini ona söylemişti. Jason, Howe'ye de bu konuda bilgi vermek istiyordu, çünkü yaşlı adamın sinirleri çok bozuktu. Ve ters bir rastlantı sonucu, Howe soğuk aldığından kente inmek istemiyordu. Jay Jay Westchester'e gelmesi için yapılan daveti kabul etmişti. Ve Edy de bu konuşmayı bir şölen haline getirmekte gecikmedi.

Jay Jay otomobiliyle Howe malikânesinin

arazisine girdiği an kendini huzursuz hissetmeye başladı. Howe'un bir milyarder olduğunu biliyordu zaten. Kendisinin ise, yılda on beş bin dolardan fazla asla kazanamaması ve bu etkileyici topraklarla şahane evin, kendi düz ayak dairesi ile yaptığı karşılaştırma Jay Jay'de duygusal bir sarsıntı yaratmıştı. Yaptığı karşılaştırmanın sonucunu beğenmedi. Ve Howe, FBI'nın işlerinin gangsterler tarafından görüldüğünü söylemek gibi bir tatsızlık onu daha da sinirlendirdi. Edy ile birlikte kente dönerlerken tartışmaya başladılar. «Suratını bu kadar asmana gerek yok,» dedi kız. «Ve budala bir polis rolü oynaman da gereksiz. Büyükbabam senin Harward hukuk okulunu bitirdiğini biliyor. Tam anlamıyle hıyarın birisin sen. Büyükbabam yanında çalıştırdıklarının yalnız adlarını değil, mevkilerini, sıra numaralarını geçmişlerini, karılarını, çocuklarını, hattâ yazın gittikleri yazlıkları bile bilir. Oh... Tuvalete gitmek için yanımızdan ayrıldığında ne söylediğini öğrenmek istemez misin?»

— «Vız gelir.»

Neden böyle kavga ediyorlardı acaba? Kız, bir kere daha dayak yemek için kasten kendisini böyle sinirlendiriyor gibi geldi Russo'ya. Onu bir defa tokatlamıştı. Gerçi bir daha böyle bir davranışta bulunmamıştı, ama kendisini fena halde kızdırdığını kabul etmek zorunda idi. O gece asık suratlı küçük bir çocuk gibi davrandığını da kabul etmeliydi doğrusu. Bunlar ne-

den Jason ve Mari Adams gibi davranmıyorlardı bir türlü? Dördü birlikte birkaç defa gezmeye gitmişlerdi. Ve Mari Adams'ın kocasının ölümü üzerinden biraz zaman geçtikten sonra Jason'la evlenecekleri açık seçik belliydi. Sert bir sesle, «pekâlâ,» dedi Russo, «Ben hıyarın biriyim, deyelim, ama Allah kahretsin... İhtiyarın beni sürekli olarak tahrik ettiğini sen de farkına vardın ya. Eğer bana sorarsan karşısındakileri iğnelemekte üzerine yok.»

— «Seni yalnızca deniyordu o kadar. Ve bu da belliydi zaten. Uzun bir süreden beri Jason'la evlenmemizi tasarlamaktaydı. Oysa benim şimdi seni tercih edişim hayli sarstı onu. Senin ne gibi bir üstün yanın olduğunu bulmaya çalışıyor.»

— «Eğer bana sorarsan Howe, Allah'ın belâsı züppe Protestan'ın biri. Bunlar hiç durmadan Papa ile dünya nüfusu ile ilgilenir, bu konuları kurcalarlar. Cehenneme kadar yolları var. Vatikan'ı ben yönetmiyorum ya. Sen nasıl Metodist'sen, ben de aynı nedenlerden ötürü Katolik'im, çünkü Katolik olarak doğdum. Papaz olan bir yeğenim var. Eğer büyükanne arzusunu gerçekleştirebilseydi bugün ben de bir papazdım, ama görüyorsun ki değilim.»

— «Bunun için özür dileme.»

— «Özür dilediğim falan yok zaten. Yalnızca bu konuyu düşünüyor ve papaz olsaydım bu işin yürümeyeceğini seziyorum. Hattâ sana, büyükbabanın kent kulübünde çevresine topla-

nan kafadarlara neler anlatacağını bile söyleyebilirim. 'Biliyor musunuz, torunum Edy, İtalyan asıllı bir FBI ajanı ile evlendi. Bunlar, devriye gezen üniformalı polislerden bir gömlek üstündürler tabiî, ama...' Cehenneme kadar yolu var. Senin de, senin o Allah'ın belâsı dünyanın da... Bu işin yürümesi imkânsız. onun için unutalım, böylesi daha iyi.»

Edy, Russo'dan mümkün olduğu kadar uzağa çekilerek kapının yanma büzülmüş, dimdik ileriye bakıyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti. Ama hiç olmazsa çenesini kapatmıştı ya. Jay Jay gaza yüklendi, West Side caddesine girdi, kentin ortasından döndü. Ve kızın evinin önüne gelince arabayı öylesine sert bir frenle durdurdu ki Edy başını neredeyse cama çarpıyordu. Russo'nun tam önünde bir başka otomobil vardı. Az kalsın ona bindireceklerdi.

Kız geri çekildi, kapıyı açtı ve kayar gibi kaldırıma indi. «Yukarı gelmene gerek yok.»

— «Senin de aptallık etmene... Biliyor musun, daha geçen hafta buradan bir sokak ötede bir adam soydular.»

Arabadan çıkıp eve doğru yürüdü. Kızı içeriye bırakmak istiyordu. Kıza kapıcı eşlik ederdi. Bundan sonrası ilgilendirmiyordu Russo'yu, ama kapıcı antredeki küçük yerinde yoktu. Russo, kız asansörün kapısını tam yüzüne kapayacakken engel oldu, içeri girdi ve soğuk bir sessizlikle yukarı doğru çıkmaya başladılar.

Dairenin içinde sabırsızlıkla bekleyen Tony

kaldırıma yanaşan bir otomobilin motor gürültüsünü işitmişti. Gelen Edy Bullock mu değil mi, bilmiyordu tabiî, ama her ihtimale karşı hazır olması için Amati'ye işaret etti. Ufak tefek soyguncu giriş kapısının arkasında pusuya yattı. Ellerindeki naylon ip gevşek bir şekilde sarkıyordu. Amaç, kız daha bağırmaya fırsat bulamadan ipi boynuna dolayabilmekti. Kapıcıyı alt katta bağlamış, böylece rahatsız edilmek derdinden kurtulmuşlardı. Otomobilleri ise kendilerini, apartmanın önünde beklemekteydi. Kız bayıldıktan sonra onu aralarına alarak, sanki sarhoşmuş gibi yürüte yürüte dışarıya çıkartır, arabalarına bindirebilirlerdi. Tony kızın ciddî bir şekilde hırpalanmasını istemiyordu. Gerektiğinde büyükbabasıyle konuşabilmeliydi Edy Bullock.

Asansör durdu. Russo kapıyı açarak önce Edy'ye yol verdi, arkasından da kendisi çıktı. Yine aşağı ineceği için bir eliyle kapanmasın diye asansörün kapısını açık tutuyordu. Amacı, o daireye girmek istemediğini kızın anlamasıydı. Nasıl olsa yürümeyecekti bu iş. İçeri yanılıp da bir girerse, neler olacağını çok iyi biliyordu Russo. Aralarında geçen kavgalar ne kadar şiddetli olursa olsun, birbirlerine karşı duydukları arzu onları her zaman pençesine alıyordu.

Ne var ki Edy arkasına bakmadı bile. Halı döşenmiş koridorda anahtarını arayarak ilerledi. Daire kapısının önüne geldi. Anahtarı kilide soktu ve tokmağı çevirdi. Ve o an, tam içe-

riye girecekken dönüp Russo'ya baktı.

Tony her şeyi mükemmel düzenlediğini sanıyordu. Oysa yanılmaktaydı, çünkü görüntüsü, oturma odasındaki kanepenin üzerinde asılı duran aynaya düşmüştü.

Anlamsız bir yüzle, Edy'nin kapıyı açtığını gördü, sonra geri dönerek asansöre binip zemin kat düğmesine uzandı. Kızın tiz çığlığını işittiği zaman asansörün kapısı daha kapanmamıştı bile. Daire kapısının çarpıldığını duydu, aynı anda çığlık kesildi. Russo koridora doğru atıldı. Sonra duraladı birden. Kızın bu numarayı kendisini belki de daireye çekmek için yaptığı aklına gelmişti birden. Ancak hemen bu düşünceyi silerek ok gibi atıldı. Koridordaki kalın halı, ayak seslerini boğuyordu. Koşarken omzundaki kılıfdan otomatiğini çekmişti. Daire kapısına erişmesiyle kilide şiddetli bir tekme atarak kırması bir oldu. Sonra kapıyı omuzladı ve çatırtılarla birlikte kapıyla içeriye daldı.

Kızın üzerine yüklenmişti Amati. Edy bütün gücüyle karşı koymaya çalışıyordu ama, bu mücadeleyi kaybetmekte olduğu belliydi. Dizleri üzerine çökmüştü. Bu manzarayı gören Russo çıldıracağını sandı. Çılgın bir öfkeyle ufak tefek soyguncunun üzerine atıldı ve tabancasının namlusu ile, kendine doğru çevrilmiş yüzünde derin bir şaşkınlık olan adama şiddetli bir darbe indirdi. Amati, çaprazlamasına kızın üzerine yığıldı.

Tony bu anî saldırı nedeniyle bir an ser-

semlemişti. Sonra küfrederek cebindeki silâhına davrandı, ama bu fırsatı ona verecek değildi tabiî Russo. Tony'nin parmakları silâhın kabzasını kavradığı an ateş etti. Gangsterin göğsüne giren kurşun kaslı vücudunu delip geçmişti. Olanlara inanamıyormuş gibi derin bir şaşkınlık yayıldı Tony'nin yüzüne. Sendeleyerek bir adım ilerledi. Hâlâ tabancasını çekmeden cebinden nişan almaya çalışıyordu. Russo yeniden ateş etti. İşte bu defa yüzü koyun devrildi Tony. Ölmüştü.

Russo adamın öldüğünü anlar anlamaz yerde yatan ufak tefek gangstere doğru atıldı. Herifi Edy'nin üzerinden çektikten sonra silâhını cebine atıp kızı kaldırarak yandaki kanepenin üzerine yerleştirdi. Naylon ip hâlâ boğazına dolanmış duruyordu. Gergin değildi bu ip. Kız kesik kesik soluk alıyordu. Russo ipi çözerek bununla Amati'nin elleriyle bir bacağını birlikte koyun bağlar gibi bağladı. Sonra yine kanepeye döndü.

Edy gözlerini iri iri açmıştı. Karşısındakini hemen tanıyamayan gözler büyük bir dehşetle bakıyordu. Sonra üzerine eğilenin Russo olduğunu farkederek kendisini koyuverdi. Naylon ip narin boynunda çember gibi kızıl bir iz bırakmıştı. «Ne oldu?» diye sordu. Hırpalanan gırtlak kaslarından ötürü boğuk boğuk çıkıyordu sesi. «Kimdi onlar? Benden ne istiyorlardı.»

— «Konuşma,» diye karşılık verdi Russo. «Hiç kımıldamadan yat.» Sonra Tony'nin yanı-

na giderek onu arkaüstü çevirdi. İlk karşılaştıkları an onu tanıdığını hissetmişti, ama çarpışmanın heyecanı yüzünden emin olması mümkün değildi. Şimdi o kımıltısız kaba yüz hatlarına bakarken yanılmadığını anlıyordu. Edy yattığı yerden titrek bir sesle sordu:

— «Hırsız mı bunlar?»

Russo çömeldiği yerden kalktı, gelip kızın yanına oturarak korkudan buz kesilmiş ellerini avuçları arasına aldı. «Sana dinlenmeni söylemiştim. Her neyse... Galiba seni kaçırmak istiyorlardı. Şurada ölü yatan Pugaliese'in büyük oğludur. Jason ile büyük babanın inatçılığından vaz geçirmek için seni ellerinde rehine olarak tutmak istiyorlardı sanırım. Şimdi hiç bir şey düşünmeden uslu uslu yat. Ben bazı yerlere telefon edeceğim.»

Önce mahallî büronun numarasını çevirerek cevap veren adam gerekli bilgiyi anlattı. Manhattan polisi ise el koyduğu zaman, kendisini savunacak birisinin gönderilmesini istiyordu. Sonra bölge karakoluna telefon etti. Arkasından yine kızın yanına oturdu. Olayın etkisiyle kendisi de bir hayli heyecanlanmıştı. Elleri ile bacakları hâlâ titriyordu. «Tanrı korudu,» diye mırıldandı. «Ya yukarıya seninle çıkmasaydım? Ya dairene girmeni beklemeseydim?»

Edy doğrulmaya çalıştı. İnledi. Sonra omuzlarını ovmaya başladı. «Neredeyse boynum kopacakmış.»

Russo kızı dikkatle yeniden sırtüstü ya-

tırdı. Sonra öpmek için üzerine doğru eğildi. «Bağırdığın zaman bir an, beni yanına getirtmek için numara yaptığını sanmıştım. Neredeyse çığlığına aldırmayarak asansörü zemin kata indirecek düğmeye basıyordum.»

— «Eğer böyle hareket etseydin bile seni suçlayamazdım Jay Jay. Davranışlarımın kızdırıcı olması nedeniyle bunu hak etmiş sayılırdım aslına bakarsan. Biz niye böyle yapıyoruz Allahını seversen?»

— «Bir şey olduğu yok Edy. Birbirimize âşık olduk o kadar. Bunu, naylon ipi boynunda gördüğüm an anladım.»

Edy gülümsedi. Russo başını sallıyordu. Kızın gülümsemesine değil, geleceği iyi gördüğü için.

— «Bunu nasıl sürdürebileceğimizi bilemiyorum. Sanırım bir hayli fırtınalı günler geçireceğiz. Heyecanlı bir ömür olur bu.»

Edy yüzünü erkeğin yanağına sürttü. «Annen benden hoşlanmıyor ki!»

— «Senin büyükbaban da benden nefret ediyor ona bakarsan. Belki de haklıdır. Kim bilir? Böyle olması daha iyi. Ne sen benim ailemle evleneceksin, ne de ben seninkiyle.»

— «Büyükanne, Jimmy'yi kendisinden uzaklaştırmamıza izin verecek mi dersin?»

Russo işi bu kadar ayrıntılı olarak hesaplamış değildi daha. «Planımızı yavaş uygularız.» diye karşılık verdi. Aynı anda dışarda, asansö-

rün kapısının kapandığını duyarak ayağa kalkıp kanepeden uzaklaştı.

Devriye gezen polis arabalarından birine mensup memurlar, kırık kapıdan içeriye girdiler. Yerde yatanları görür görmez de elleri, bellerindeki silâhlara doğru uzandı. Biri, «Burada neler oluyor?» diye sordu. Jay Jay'i saklamaya çalışmadıkları bir kuşkuyla süzmeye başlamışlardı.

— «Adım Russo,» dedi ajan. «FBI'danım.» Sonra ağır hareketlerle kimliğini çıkartmak için elini iç cebine attı.

Ama karşısındaki polis de son derece hızlıydı. Russo, karşısındaki adamın elinde birdenbire bir tabancanın beliriverdiğini gördü. Memur homurdandı. «Ellerin ortada dursun ahbap.»

— «Kimliğim iç cebimde. Onu görmek istemiyor musunuz?»

— «Pekâlâ. Çıkart bakalım.» Memur, yanındaki arkadaşı, gösterilen kimliğin sahibinin gerçekten FBI'dan bir ajan olduğuna inanıncaya kadar tabancasını kılıfına sokmadı. Sonra sordu. «Anlat bakalım? Ne oldu burada?»

— «Yerde yatan şu et torbası, New Jersey çetesi liderinin büyük oğlu Tony'dir. Diğeri ile birlikte Mrs. Bullock'u kaçırmaya kalkıştılar.. Ben o sırada asansöre binmek üzereydim. Hanımın haykırdığını işiterek koştum. Sonucu görüyorsunuz.»

Bunun üzerine memurlar daha dostça dav-

ranmaya başladılar Russo'ya. Yerdeki cesetle, hâlâ baygın yatan, bağlı gangsteri hayranlık dolu bakışlarla süzüyorlardı. Bölge karakolundan iki memurla fotoğrafçı ve parmak izi uzmanı gelinceye kadar hiç biri herhangi bir yere dokunmadılar. Ancak hiç biri de Russo'yu koruyor gibi davranmıyordu.

Az sonra kendi bürosundan Mac Doyle da geldi. Onu görmek fazlasıyle sevindirmişti Russo'yu, çünkü olayın dava konusu olacağını biliyordu. Çarpışmalarda gangsterler yerine bir ajan bile ölse, gene de mahkeme açılırdı.

Ufak tefek gangster çırpındı, inledi ve iplerden kurtulmak için çabalamaya başladı. Bunu gören bölge detektiflerinden biri adamın bağlarını çözdü, silkeleyerek ayağa kaldırdı ve soru yağmuruna tuttu, ama hiç bir cevap alamadı. Bunun üzerine Russo, Pugaliese ailesinin sabırlı takipçisi ele aldı işi. Bu örgüte bağlı kişilerin yüzlerini aklında bir bir ayırmaya başladı ve sonunda karşısındakinin kimliğini bulmayı başardı. Detektife dönerek, «Adı, Marcus Amati'dir,» diye anlattı. «Dosyasında, soygunculuk yüzünden yedi defa tutuklandığı kayıtlı. Bunlardan biri silâhlı soygun.»

Ufak tefek adam sırıttı. «Ama ayağım bir kere bile sürçmedi. Hiç bir zaman mahkûm olmadım.»

— «Öyle mi?» diye homurdandı Russo. «Öyleyse artık ilk defa da olsa, mahkûm edileceğin müjdesini sana ben vereyim. Cinayete

ya da adam kaçırmaya kalkışmaktan... Belki de ikisi birden...»

Bücür gangster senli benli bir tavırla ajana döndü. «Sana ne oluyor be adam? Yoksa kendi milletinden olanlara karşı mısın?»

Bütün bu bir geceye sığmasına imkân olmayan olaylar artık fazla gelmeye başlamıştı Russo'ya. Herifin çenesinin altında müthiş bir yumruk patladı. Gangster, kendisini tutan detektifin elinden koparılırcasına fırladı, uçtu ve sırtını çarptığı duvarın dibine çöküp kaldı. İlerleyen Russo, sıkılı dişlerinin arasından öfkeyle, «Orospu çocuğu,» diye homurdanıyordu. «Senin cinsinden değilim ben. Ve her senin gibilerden birinin cehennemi boylayışında, namuslu İtalyanlar içten bir, oh, çekiyor.»

Detektif, ajanı omzundan kavrayarak ilerlemesine engel oldu. «Hey, bırak şu herifi. Suratının haritasını değiştirirsen, bakarsın hıyarın biri, polisin gaddarlığından dem vurmaya kalkar.»

Russo, kendine gelinceye kadar hırsla soludu. Sonra detektife teşekkür ederek yeniden soyguncunun üzerine yürüdü.

— «Bana bak... İki metelik karşılığında işkembeni deşerim senin. Cevap ver... Julio Pugaliese, öldü mü?»

Amati'nin mahvolan çenesi, konuşmasını hayli güçleştiriyordu. «Hiç bir şey bilmiyorum.»

Russo dişlerinin arasından ıslık çalar gibi, «Elbette geberdi,» diye tısladı. «Salağın biriydi,

ama böylesine budalaca bir şeye o bile kalkışmazdı. Ve eğer gerçekten ölmese, Tony de bu işe kalkışamazdı.»

Morgtan gönderilen iki kişinin gelmesiyle odadaki gergin hava kayboldu. Tony'nin cesedini götürdüler. Detektif de Amati'yi önüne katıp dışarı çıkardıktan sonra geride kalanlar da kendi gidecekleri yerlere doğru yola koyuldular. En sonra Mac Doyle ayrıldı. Edy ile Russo'yu yalnız bırakmadan önce ajanın kulağına gizlice birşeyler fısıldamayı da unutmamıştı.

En sonunda Russo, Edy ile yalnız kalabildi. Kız, bu alışmadığı sessiz atmosfer içersinde, kuzu gibi uysal oturuyordu. Russo, «Bu gece burada kalamazsın,» diye sessizliği bozdu. «Bir başka daire bulana kadar seni kendi evime götüreceğim.»

— «Peki ya annen ne olacak?»

— «Annemin sana artık alışmaya başlaması gerek. Şimdi de, bundan sonraları da.»

Edy yavaşça ayağa kalkınca Russo onu kollarının arasına alarak uzun bir süre, sanki bir daha kaybetmekten korkarmış gibi sıkı sıkıya tuttu.

Edy Bullock'un kaçırılmak istenmesi ve Tony'nin ölümü gazetelerde yayınlandığı zaman, bunu FBI ile ilişkisi hakkında en ufak bir bilgi bile verilmedi. Dikkatli davranan Doyle ile Russo, kendilerinin gizli kalmaları için, olanca başarı payını kendi üzerlerine almalarını iste-

mişlerdi. Edy Bullock, Russo'nun dairesinden büyükbabasına telefon ederek durumu anlatmış ve bir gün sonraki gazetelerde, ön sayfayı kaplayacağını açıklamıştı. Kendisi mi?.. Çok iyiydi. Evet... güvenilir bir yerde bulunuyordu. Ve Jay Jay'e, hayatını kurtardığı için teşekkür borçluydu. Arkasından Russo aldı telefonu. Her iki adam da önceki davranışlarından ötürü birbirlerinden özür dilediler. Bütün bu karışıklık içersinde Jason Dearborne kimsenin aklına gelmiyordu. Sonuç olarak Jason, olayı, ertesi günkü gazetelere göz gezdirirken öğrendi. Gazetelerin manşetleri çoğunlukla şöyleydi:

CLARENCE HOWE'UN TORUNU KAÇIRILMAK İSTENDİ.

Jason büyük bir çabukluk ve korkuyla yazıyı sonuna kadar okudu, sonra telâşla Edy'nin evine telefon etti. Kimse cevap vermeyince, bu defa da Russo'yu aradı. Gazeteleri okuyup okumadığını sordu. Oldukça heyecanlıydı. Russo, Edy'nin sağ olduğu hakkında ona garanti vererek karşısındakini yatıştırmaya uğraştı. Bunun üzerine düşünceye daldı Jason. Heyecanını yenmeye çalışıyordu. O kadar ki, sormak zorunda kaldı Russo.

— «Hey... Hâlâ orada mısın? Nasıl hissediyorsun kendini? Bir şeyin yok ya?»

— «Her iki soruna da olumlu cevap verebilirim.» Zayıf bir sesle konuşuyordu Jason. «Buraya gelip beni görür müsün? Bütün bunları durdurabilmek için bir şeyler yapılması

şart artık. Olduğumuz yerde pinekleyeceğimize olumlu bir yol üzerinde kafa yorsak belki de...»

Russo öğlen üzeri Jason Dearborne'un bürosuna geldi. Amacı, özel ekibin, birtakım gelişmelerde bulunduğunu bildirmekti. Söyleyeceklerine, Conglomerated mağazalarını hiç kimsenin tam anlamıyle koruyamayacağını da ekleyecekti.

Russo'nun sözlerini dikkatle dinleyen Jason, bunları kabul etti. Jason'ın amacı da durgun suyu bulandırmak değildi zaten. Russo, Big —C— mağazaları genel müdürünün, yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlayan bu ikinci kişiliğine şaşkınlıkla bakıyordu. Jason Dearborne'da, birdenbire inanılmaz bir değişiklik olmuştu. Kolaylıkla anlaşılacak bir şey değildi bu, ama Russo'nun tecrübeli gözleri kaçırmamıştı. Büyük büroda bir aşağı bir yukarı dolaşan Jason Dearborne'un bakışları dehşetli sertleşmişti artık. Buz soğukluğu ile bakan açık gri gözler, sivriltilmiş birer kurşun kalem ucu kadar keskindi. Tamamiyle ifadeden yoksun sesi, dinleyenin, hiç bir şey hissetmesine imkân bırakmıyordu.

— «Sözlerime, Pugaliese ailesi çıkarlarının geçici olarak durdurulabileceğine inandığımı, ancak bunun, artık kesinlikle başımızdan eksilmiş bir belâ olmadığını söyleyerek başlamak istiyorum,» dedi. «Çünkü Julio Pugaliese'in, işleri kontrol altına alarak yürütebilecek nitelikteki küçük oğlu hâlâ sağ. Ayrıca örgütte, yetenek-

leri hakkında henüz hiç birşey bilmediğim şefler de var. Yalnızca Johnny Dee hakkında biraz bir şeyler biliyoruz. Bir iş adamı açısından baktığım zaman bu adam, başarısız, olarak nitelenebilir. Onun bize satmakta olduğu yağı, farkına varmadan aldık. Eğer Wades fabrikasının bize, ilk verdikleri numunenin çok altında mal satmalarına izin verecek kadar akılsızlık etmeseydi, şimdi hem yağı, hem de sabun tozunu onlardan alıyor olacaktık. Ve durumu anlayana kadar da iş işten geçecekti. Yani onlar tarafından enayi gibi kullanılacaktık. Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?» Delici bakışlarla Russo'yu süzdü.

Jay Jay Russo konuşmadan, yalnız başını sallamakla yetindi. Karşısındaki bu yeni insana şaşkınlık içinde bakıyordu. Bundan önceki karşılaşmalarında Jason Dearborne için kendi kendine, bu adam bulunduğu alanda mükemmel bir pazarlamacı olabilir, diye düşünmüştü. Şimdi ise genç adamın bu yeteneklerinin birine daha tanık oluyordu. Büyülenmişti âdeta.

Jason üzerine basmadan, sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi, «Eğer Johnny Dee Omerta yasasını bozup bildiği şeylerden bazılarını açıklarsa ne olur?» diye sordu.

— «Öldürülür.»

— «Peki ya açıklamada bulunmaz da öyle sanırsa.»

— «Aynı şey. Ne anlatırsa anlatsın, onun üstlerini yakalamamıza gene de yetmez. Bu

çeşit insanlara, sırf sıkıştırıldıklarında fazla bilgi veremesinler diye, kasten her şeyi anlatmazlar.»

Jason'ın gülümseyişi, bir bıçak kadar keskindi. «Dee'yi daha bir yana bırakmayalım. Howie'nin anlattığı, birkaç yıl önce geçmiş bir olayı düşünüyorum. Bir zamanlar, bağımsız mağazalar varmış. Hiç biri, umdukları kadar kazanamıyorlarmış. Hatta bazıları çok kötü durumdaymışlar. Bunun üzerine hepsinin sahipleri biraraya toplanıp Howie'a baş vurarak bir tüm halinde, bütün mağazaları birden satmayı teklif etmişler. Howie, bu mağazaları satın almayı istiyormuş. İstiyormuş, ama fiyatın çok fazla olduğunu düşünmüş. Mağazaların hesap defterlerini tek tek göstermeyi kabul etmemişler. Yalnızca, bütün mağazaların tüm kazancını bildiren bir hesap raporunu veriyorlarmış. Howie, bu hesap raporuna inanmamış tabiî, ama mağaza sahiplerine, içlerinden bazılarının, batmalarına ramak kalmasına rağmen yalancılıkla fazla kazanıyormuş gibi gösterip, diğerlerinin koruyucu şemsiyesi altına sığınmaya çalıştıklarını da söyleyememiş. Zaten gelip kendisiyle teke tek konuşmuyorlarmış hiç.

Yine de Howie, bunlardan hiç birini geri çevirmemiş, tersine oyalamış onları. Kabul etmelerine imkân olmayan karşıt tekliflerde bulunmuş. Bu arada durumu incelemeye koyulmuş. Bu mağazaların her birine pazarlama ve yöneticilikte uzman birer adamını gizlice gönde-

rip günde ne kadar kazandıklarını, tahmin etmelerini emretmiş. Sonra mağazalardan en fazla kazananı seçerek onun durumunu soruşturacağını açıklamış. Mağazanın alışveriş ettiği malverenleri bularak bunlara... evet... rüşvet yedirip söz konusu mağazanın hesapları hakkında ayrıntılı bilgi elde etmiş. Borçları yokmuş, ama durumları da mükemmel değilmiş. Derken birkaç gözcü göndermiş mağazaya. Bunlar satış fiyatlarını inceleyerek oranın hacmini öğrenmişler. Sonunda Howie, o mağazanın kaç para edeceğini tam anlamıyle bulmuş. Ve mahallî gazetenin yazı işleri müdürüne para yedirerek incelediği o mağazayla diğerlerinin içersinden yalnızca onu, teklif edilen fiyatın yarısına almak üzere anlaştığını yazdırtmış.»

Jason sonunda Russo'nun tam karşısına oturarak sözlerini şöyle bağladı:

— «Bunun üzerine aralarındaki, aslında durumu en iyi olan bu mağazanın kendilerini sattığını sanan grup onu afaroz ederek yeniden Howie'ye baş vurmuşlar. Ve, eğer o mağazayı satın almaktan vaz geçerse, kendi yerlerini ona ilk istediklerinden çok daha düşük bir fiyata vereceklerini söylemişler. Bu teklifi kabul etmemiş, mağaza sahipleri de birbirlerine düşerek ayrılmışlar. Ve sonunda Howie bunları teker teker, üstelik kendi teklif ettiği en aşağı fiyattan da düşük olmak üzere, satın alıp şirketine katmış. Bizim aradığımız hareket noktası

ile bu anlattıklarım arasında bir benzerlik görmüyor musun?»

— «Elbette. Ayır ve kayda geçir. Bir düşündüğün var galiba, öyle mi?»

— «Johnny Dee'yi jürinin karşısına çıkartabilir misin? Yalnız duruşmaya hiç bir yabancının alınmaması şart.»

Jay Jay Russo acı acı gülümsedi. «Sonra da gazetelere, Johnny'nin konuştuğunu fısıldayalım, tamam mı? Bu, onu büyük bir incelikle öldürmek demektir.»

— «Patronların, Johnny Dee'yi karşılarına alarak jüriye bütün anlattıklarını tekrarlattırmadan önce değil her halde. Eğer Dee'nin bazı kimseleri suçladığı duyulursa yalnız Pugaliese ailesinin değil, diğer bütün çetelerin etekleri tutuşmaz mı?»

— «Kuşları ürkütmek için aralarına bir av köpeğini salıvermeyi kastediyorsun değil mi?» Russo bakışlarını yukarıya kaldırarak tavana dikti. Hayalleri yavaş yavaş gerçekleşiyordu galiba. «Ne kadar güzel bir alay,» diye mırıldandı. «Eğer Cosa Nostra'nın en büyük ve tek gücü olan sessizlik yasası bozulur ve kendisiyle birlikte diğerlerini de peşinden sürükleyebilen bir halka gibi kullanılabilirse bu ne kadar güzel bir alay olur.» Yüzü zevkle aydınlanmağa başlamıştı. «Evet... Bu yapılabilir. Allah kahretsin Jason... Keşke büro, aylığını ödeyebilse de seni aramıza alsa.»

— 17 —

Julio Pugaliese'in kaybolmasıyle Tony'nin öldürülmesinin üzerinden on beş gün geçmişti. Bu durum karşısında Johnny Dee kendisini, sahibini ve tanıdığı çevrenin rahatlığını kaybetmiş serseri bir sokak köpeği gibi hissediyordu. Ailenin içerisindeki kuvvetleri ele geçirme mücadelesi her şeyi alt üst ediyor, bütün şefler iyi yerler elde etmek için fırsat arıyor, hatta Küçük Julio da Don olabilmek için uğraşıp duruyordu. Frank Cataffo kuvvetlerinin New Jersey ailesi ile savaşlarının bitmediğini ve bu kuvvetlerin başa çıkılamayacak kadar üstün olduğunu bilen başyardımcı, koşa koşa aralarından ayrılmıştı. Adam Tuscon'da ortaya çıktı ve bir daha ömrü boyunca doğu taraflarına gelemeyeceğini bildirdi.

Başka zaman olsa, böyle bir durumda listelere Johnny Dee de katılırdı, ama Big —C— ile yapmaya çalıştığı zeytinyağı ve sabun tozu satışlarında başarısızlığa uğraması, onun bir li-

der niteliklerine sahip olmadığı hakkındaki kuşkuları kuvvetlendirmişti. Bir ara Küçük Julio'ya sokulmuş, ilerde kendisini consigliere yapmaya söz verirse kendisini destekleyeceğini bildirmiş, ama bu teklifini kabul etmemişti. Üstelik, onun gibi şişko bir budalayı kendisine consigliere seçmeyi aklının ucundan bile geçirmediğini haykırmıştı yüzüne karşı.

Bunun üzerine Dee, D ve D satış şirketine dönmüş ve bu probleme çare bulup bir yol çizmek için çabalamaya başlamıştı. Hâlâ faiz karşılığı tefecilik yapabiliyordu, ama at yarışı oynayanlar ve meyhane sahipleri borçlarını ödemek için artık hiç de gönüllü görünmüyorlardı. Kendisi de onları zorlayacak güçten yoksundu şimdilik.

Bir gün ufak tefek, silik görünüşlü bir adam bürosundan içeriye girerek hafifçe ök sürdü. «Mr. Dee, siz misiniz?»

Dee'nin kafasının karışık olmadığı bir başka gün olsa şişko kimliğini belli etmeden, önce Mr. Dee'yi arayanın kim olduğunu anlardı, ama aklını kurcalayan dertlere o kadar dalmıştı ki başını sallamakla yetindi. Bunun üzerine adam, «Size bir armağan,» diyerek elindeki kâğıdı Dee'nin önüne sürdü ve Johnny kâğıdın katlarını açıp içinde ne yazdığını okumaya fır sat bulmadan toz oldu.

Kâğıtta, «Newark'da bulunan özel jürinin karşısına çıkması emrediliyordu. Bu, bir mahkemeye çağrı emriydi.

Johnny çıldırdı. Bürosunun içersinde sağa sola koşuyor, mürekkep hokkalarını, kurutacağı, kül tablalarını ,eline ne geçerse fırlatıp atıyordu. Zamanı gelince çaresiz özel jürinin karşısına çıktı, çünkü mahkemeye hakaret etmiş durumuna düşmek istemiyordu.

Ailenin, başı derde giren adamlarını koruması için ücretle kiraladığı iyi bir avukat kendisine neler söylemesi gerektiğini daha önceden iyice öğretmişti. İskemleye oturduğu zaman Robert Maxwell adında özel ekibe mensup bir ayı, kendisini sorguya çekti. Ağzından hiç bir şey alamadı. Dee, her sorulanı inkâr ediyor, gerektiği gibi konuşuyordu. Dört saat süren bir sıkıntıdan sonra mahkemeden elini kolunu sallaya sallaya ayrıldı. Kendisiyle övünüyordu. Kılına bile dokunamamışlardı itoğlu itler. Aslına bakılırsa, Julio Pugaliese'in ortadan kaybolmasından beri ilk defa bu kadar rahattı. Bu, ertesi günkü gazeteler dağıtılıncaya kadar sürdü. Ancak Newark Journal'ı okuduğu zaman saçları tepesinde dimdik oldu zavallı Johnny Dee'nin. Bu inanılamayacak gibiydi. Gazete şöyle yazıyordu.

TEFECİ, SESSİZLİK YASASINI BOZDU
JOHNNY DEE BÜYÜK JÜRİNİN ÖNÜNDE
TANIKLIK YAPIYOR

Güvenilir kaynaklardan dün aldığımız habere göre merkezi Delaware'de, Cosa Nostra'ya mensup olduğu iddia edilen Pugaliese ailesinin

şeflerinden olduğu sanılan Johnny Dee, dün dört saat ifade vermiştir.

Mahallî FBI bürosunun sorumlusu J. J. Russo ve Adalet Bakanlığı tarafından bu bölgedeki cinayet sendikasının suçlarıyle mücadele etmek için kurdurulan özel ekibin başkanı Robert Maxwell gazetecilere, Dee'nin ifadesinin önemli bir açıklama olduğunu belirtmişlerdir. Mr. Maxwell'in demecine göre jüri üyeleri, burada ve çevrede bulunan ve Cosa Nostra'ya bağlı bulundukları halde suçları bir türlü ispat edilemeyen bazı kişiler aleyhinde, Johnny Dee'nin ifadesine dayanarak, kolaylıkla dava açabileceklerdir...

Haber burada bitmiyordu, ama harfler, Johnny Dee'nin faltaşı gibi açılan gözleri önünde bir ölüm dansına başlamıştı. Daha fazla okuyamadı. Oturduğu yapının köşesindeki küçük bayinin duvarına dayandı. Öylesine hırıldayarak soluk alıyordu ki, yanından geçenler, acaba adam kalp krizi mi geçiriyor, diye şöyle bir duralıyor, sonra da başlarına dert almamak için adımlarını sıklaştırıyorlardı.

— «Yalancılar,» dedi Johnny Dee. Bunu bağırarak söylemişti, ama sesi o kadar boğuk çıkıyordu ki anlaşılmasına imkân yoktu. «Bunlar polis... Nasıl oluyor da böyle yalanlar söyleyebiliyorlar?»

Bu sorunun tartışılacak bir sürü yanları vardı. Böyle yalanları, nasıl söyleyebildikleri hiç de önemli değildi aslında. Johnny Dee ger-

çeği istediği kadar bağırarak söylesin, Donlar gene de polise inanırlardı. Artık ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, bu ülkede bulunduğu sürece canlı bir hedef haline gelmişti.

Sırılsıklam ter içinde kalan Johnny Dee, titreyerek köşeyi dönüp oturduğu apartmana doğru yöneldi. Sonra birdenbire durdu, çünkü kendisini aramak için bakacakları ilk her dairesi olurdu bu itoğlu itlerin. Acaba Pugaliese malikânesine mi gitse?.. Allah belâlarını versin. Onun oraya gitmesini, atış alanlarının tam içine girmesini zevkle bekliyor olmalıydılar zaten. Motele gitmesinin de farklı bir yanı yoktu bu durumda. Acaba ihtiyacı olan güvenliği nerede bulabilirdi? Kaçmak için neresini düşünürse düşünsün, her yerin cellâtlarla dolu olduğunu görür gibi oluyordu.

En sonunda The Tavern aklına geldi. Burası boştu, kapalıydı ama meyhanenin bir anahtarı Johnny Dee'nin cebindeydi. Eğer oraya kadar gidebilirse, akşama kadar The Tavern'da saklanır, karanlık çöktükten sonra ülkeden kaçmanın yollarını araştırırdı. Ama bu plan, üzerinde bulunan paradan çok daha fazlasına ihtiyaç gösteriyordu. Öyleyse evine kadar gitme tehlikesini göze almalıydı. Banyodaki eski model küvetin arkasında bulunan gizli bir oyukta yirmi bin dolar kadar parası vardı. Akıp giden insan seline çabucak bir göz attı, ama artık kimsecikler kendisiyle ilgilenmiyor gibiydiler. Apartmana doğru seğirtti, asansöre bindi.

Oturduğu kata çıkana kadar ter, gömleğinden sonra ceketine de bulaşmıştı. Başına hiç bir şey gelmeden sağ salim dairesine girmeyi başardı. On beş dakika kadar sonra orasını terkederken, beline rahat, kilolarını artıran, kullanışlı bir para kemeri bağlamış bulunuyordu.

Pugaliese ailesi tarafından kontrol edilmeyen bir şirketin yönettiği taksiye atlayarak şoföre kendisini, o gece saat tam dokuzda şimdi bırakacağı yerden almasını sıkı sıkıya tembihledi.

Frederico Denapole hiç bir zaman öğlenden önce yatağından kalkmazdı, ama bu sefer başucundaki telefonun zırlamasıyle çok erken uyandı. Vito Antonucci'nin bağırtısı neredeyse kulağının zarını patlatıyordu. «Gördün mü?» diye bağırdı adam.

Rahatsız edildiği için birden sersemleyen Denapole tatsız bir sesle, «Neyi gördüm mü ulan?» diye homurdandı.

— «Gazeteleri... Pugaliese'in iti ne var ne yok jüriye okumuş dün.»

Denapole ansızın ayılıverdi. Bir süre hiç kımıldamadan yattı. Sonra yavaşça, «Neler söylemiş?» diye sordu.

— «Bilmiyorum. Duruşmaya hiç kimse alınmamış, ama FBI'ın demecine göre bir sürü mahkeme açılacak galiba. Nehrin karşı kıyısına bir ekip gönderiyorum. Eğer onaylarsan, armağan olarak yirmi bin dolar vaat edeceğim.»

— «Ne yirmi bini?.. Yüz bin yap, yüz bin... Namussuzu temizlemeden önce kimleri ele verdiğini kesinlikle öğrenmemiz gerek. Dur, ben Frank'a durumu bildireyim.»

Telefonu kapatıp Cataffo'nun numarasını çevirdi. Capodi tutti capi olarak armağanı onun teklif etmesi gerekirdi aslında.

Jason Dearborne bürosuna girdi, sekreteri Tintar'ın masasına giderek Jay Jay Russo'yu aramasını söyledi. Tam o sırada da telefon çalmaya başladı. Arayan, ajanın ta kendisiydi. Jason, Russo'ya, kendi odasındaki telefondan cevap verdi. Bir yandan da çarpıntısını bastırmaya çalışıyordu. O güne kadar hiç bir insanın kasten, bilerek canlı bir hedef haline getirildiğine tanık olmamıştı. Ve Dee'nin düştüğü bu son durumdan ötürü de, ürpertici bir suçluluk duygusu hissediyordu.

— «Beni, otuz saniye ile yendin,» dedi Russo'ya. «Şimdi seni arayacaktım. Buraya gelirken, patlattığın bombayı yolda okudum. Dee nerede acaba şimdi?»

Russo, son derece uysal görünüyordu. «İltifatına teşekkür ederim ama,» dedi, «benim değil, senin bomban bu. Johnny'ye gelince... Şişko şu anda yedi kat yerin dibine girip gözden kayboldu. Ama onun The Tavern'da saklandığını biliyorum. Bu gece, kaçmaya çalışacak sanırım.»

— «Kaçabileceğine ihtimal veriyor musun?»

— «Asla... Çeteler daha şimdiden iskeleleri, havaalanlarını ve tren istasyonlarını talan ettiler. Çevre kum gibi gangsterle kaynamaya başladı.»

— «Bu durumu Dee bilmiyor mu? Otomobille kaçmayı denemez mi?»

— «Deneyebilir, tabiî yolları tıkayan polis engellerini aşabilirse... Merak etme. Kafese girdi artık.»

— «Yakalandığı an öldürülebileceğinden hiç korkmuyor musun?»

— «Hayır. Cataffo'nun telefonuna takılan hattı dinledik. Johnny Dee'nin yakalanır yakalanmaz, sorguya çekilebilmesi için oraya getirilmesi emrediliyordu. Johnny Dee Cataffo'nun malikânesine götürüldüğü sırada, biz de orada olacağız tabiî. Onu iyice hırpalayana kadar bekler, sonra evi basarız. Birçoğunu keklik gibi torbaya tıkacağımızı sanıyorum. Eğer bu arada onu öldürürlerse, o zaman aleyhlerinde bir cinayet davası açarız. Eğer Dee'yi temizlemek için başka yere götürürlerse, bu defa da gelsin kaçırma, tecavüz ve cinayete kalkışma davaları... Elimizde, üzerinde çalışılacak bir çıkış noktası zaten var. Frederico Denapole az önce küçük Julio'ya telefon ederek, eğer Jersey ailesi Dee'yi aramaları için bölgelerindeki engelleri kaldırırlarsa savaşın sona ereceğini bildirdi. Küçük Julio da buna karşılık olarak işbirliği yapacağını açıkladı. Bu, onun uzun süredir arayıp da bulamadığı bir fırsattı zaten. Hattâ,

kendisine dokunmayıp Sands Point'e gelmesine ve Dee'nin duruşması ile idamında hazır bulunmasına izin verirlerse, **Komisyon**'un, Tony için kararlaştırdığı para cezasını ödeyeceğini de sözlerine ekledi. Kılına bile dokunulmayacağına söz verdi Denapole. O zaman küçük Julio da elimize düşecek demektir.»

— «Aman Tanrım...» Jason, kendisini boğulur gibi hissediyordu. «Nasıl da bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun? Ben bunları düşünürken bile kriz geçireceğim neredeyse.»

— «Çevrende gereğinden fazla kalabalık var da ondan. Eğer buraya gelir, eyleme bizlerle birlikte katılıp işin sonuna gidersen, kendini daha iyi hissedersin belki de.»

— «Teşekkürler,» dedi Jason. «Bu, hareketleri oturduğum yerden adım adım izlememin vereceği sıkıntıyı da dağıtır her halde. Böyle bir şeye alışık değilim.»

— «Sana bir sır vereyim mi?» Russo, yarım ağızla güldü. «Bu, hiç birimiz için büyük bir zevk değil aslında. Böyle bir eylemden hoşlanmak için insanın çok aptal bir beyine sahip olması gerek.»

Jason telefonu kapatarak masasından kalktı. Bürodan çıkarken, «Ne zaman döneceğimi bilmiyorum,» dedi Tinker'a. «Eğer beni bulmak istersen Maxwell'in bürosundan ararsın. Çok zorunlu bir şey olmadıkça telefon etme.»

Eylemin kumanda noktasında sabahtan

akşama kadar can sıkıntısından patladılar. Bu sıkıntı, ara sıra gelen raporlarla bölünmekteydi yalnızca. Söz gelişi, her tarafa ışık saçan şimşek gibi... Fırtınanın kopmak üzere olduğunu ifade ediyordu o rapor. Çetelerin, avlarına devam eden adamları, sık sık Cataffo'nun malikânesine telefon etmekteydiler. O ana kadar şişkonun yerini bulamamaları, gangsterleri fena halde rahatsız ediyordu.

Bu sırada The Tavern'i gözetlemekte olan ajanlar ise belirli aralarla arayarak Dee'nin, yapıya girmesinden bu yana bir daha görünmediğini bildirmekteydiler. Russo ile Maxwell, basit iskambil oyunları oynayarak Jason'ın gittikçe gerilen sinirlerini yatıştırmaya çalıştılar. Yemek için dışarıya çıkmadılar. Yanlarında. sindirimi kolay yiyecekler getirmişlerdi. Bir de çay yaptılar. Çay, kahveden daha yatıştırıcı olduğu için tercih ediyorlardı. Öğleden sonra Maxwell'le Russo, sıra ile kestirmeye başladılar. Jason onların bu durumunu kıskandı. Sanki hiç bir şey yokmuş gibi nasıl da rahat rahat uyuyabiliyorlardı? Kendisi ise, yatıştırıcı bir ilâç almasına rağmen, değil uyumak, yatamıyordu bile, ama Russo üsteledi. Uyumalıydı, çünkü çok güç ve uzun bir gece uzanıyordu önlerinde.

Akşam vakti birer kadeh içki içip birer tane de ızgara biftek yediler. Saat sekizdi. Bir saat sonra bekledikleri işareti aldılar. Öğleden

beri The Tavern'in arka kapısını gözetlemekte olan ajanlar telefon ediyordu. Kapıya bir taksi yanaşmış ve Johnny Dee ona binmişti.

Maxwell hemen sivil otomobillerine benzeyen radyolu polis arabalarını durumdan haberdar etti. Bunlar altlı üstlü iki yolda bekliyorlardı. Hemen hareket ederek belli etmeden taksiyi izlemeye koyuldular. Üç tanesi önden ikisi ise arkadan geliyordu. Bu şekilde anlaşılmaları çok güçtü. O sırada arabalardan biri haber verdi.

— «Taksi, Newark havaalanına gidiyor galiba.»

— «İzlemeye devam et,» dedi Maxwell. Sonra havaalanı yakınındaki, kapısına, bozuktur levhası asılı bir telefon kulübesinin yanında bekleyen ajanı aradı. «Adamlarını ayarla,» diye emretti. «Av, oraya geliyor.»

Evet... Johnny Dee, izlenen av, oraya doğru gidiyordu. Ama herkesin bildiği ve beklediği havaalanına değil. Onun asıl hedefi, küçük Charter uçakları kiralayan bir hangardı. Cosa Nostra askerlerinin bütün çıkış yollarını tuttuğunu çok iyi biliyordu tabii. Kendisini Montreal ya da Quebec'e götürebilecek bir charter sağlayabilirse, ondan sonra Atlantik'i de geçebilirdi. Bütün gün saklandığı The Tavern'da düşünürken, beyninde ilgi çekici bir fikir filizlenmişti. Tanrı'nın yardımıyle İngiltere ya da Fransa'ya erişebilirse, hemen oradaki Amerikan Elçiliğiyle ilişki kuracak ve bu sefer gerçekten, ölüm ce-

zasına çarptırılmaları ve yapacakları kötülüklerden korunması şartıyle, eski dostları hakkında bildiği ne varsa her şeyi açıklayacaktı.

Ne yazık ki, eski Don Julio, Pugaliese'in Johnny Dee'ye söylemedikleri arasında, gittiği hangarın aslında Jersey ailesine ait olduğu da vardı. Bu gerçeği Dee aklının ucundan bile geçiremezdi tabii. Oysa Don Julio Pugaliese, burasını, ailesi üyelerinden herhangi birinin çabucak ülkeden uzaklaşması gerektiği zaman kullanmak üzere satın almış ve bundan da en yakınları dışında, kimseye söz etmemişti. Johnny Dee'nin bildiği tek şey ise, özel bir uçuş servisinin herhangi bir uçağını kiralayabilecek kadar parası olmasıydı, o kadar.

Johnny taksiyi park yasağı olmayan bir eczanenin önünde durdurarak içeriye girip rehberden hangarın numarasını buldu. Sonra numaraları, çevirdi ve cevap veren adama az sonra yola çıkacağını, bir Cessna'nın hemen hazırlanmasını emretti. Nereye gidileceğini, oraya geldiği zaman bildirecekti. Karşısındaki adam bu teklifi olumlu karşıladı. Ve Dee telefonu kapattıktan sonra da bekletmeden Pugaliese ailesinin evine telefon etti. Küçük Julio idi cevap veren. Hangardan arayan adam, «Newark'tan Hubert arıyor,» diye konuşmaya başladı. «Az önce, bir uçak hazırlanması için telefon etti. Çocuklar yetişinceye kadar kendisini oyalayacağım.»

Oysa oyalanmasına ihtiyaç kalmamıştı.

çünkü üç gangster çoktan hangara varmışlardı bile. İkisi ana yapıya girmiş, üçüncüsü ise oradaki telefon kulübesini gözaltına almıştı. Taksi uçağın yanına yanaşıp Dee indiği zaman, üçü de ayrı ayrı kollardan şişkonun çevresini sarıverdi. İçlerinden biri, «Merhaba Johnny,» dedi. «Komisyon, seni masada bekliyor...» Kovalamaca bitmişti.

Maxwell bu haberi, Dee'nin taksisini en yakından izleyen polis arabası aracılığıyle aldı. Arabadaki ajan, adamın üç gangster tarafından yakalanıp hangara doğru götürüldüğünü bulunduğu yerden mükemmel görmüştü. «Onu ele geçirdiler,» dedi.

— «Güzel... Cataffo'nun evine gittiklerine emin oluncaya kadar peşlerinden ayrılma.»

Maxwell, Johnny Dee'nin Cataffolara götürüleceğinden emindi, ama, bir an için, belki de Pugaliese ailesi, öçlerini tek başlarına almak isterler, diye düşündü. Sonra bu düşünceyi hemen uzaklaştırdı kafasından. Bu kadar aptal olacaklarına ihtimal verilmezdi doğrusu. Bütün gün sabahtan akşama kadar telefonun yanından ayrılmamız, Cataffo'nun malikânesine, Donlardan her birinin gelişinde haberdar edilmişti. Planı hazır, tuzağı kuruluydu.

Kendi adamları ile kaçılması mümkün diğer yolları tutmuş polis kuvvetlerine baskının başladığını bildirdi. Bulunduğu yerden Cataffo'nun malikânesine gitmek, birbuçuk saatını alırdı. Bu da orada toplanan Donlara, Johnny

Dee'ye işkence etmeleri için gereken zamanı fazlasıyle sağlardı zaten.

Bu sırada Russo, Jason'a, «Bizimle gelecek misin, yoksa bütün geceyi burada mı geçirmek istersin?» diye sordu. «Hayır,» dedi Jason. Eylemin sonuna kadar onlarla birlikte bulunacak, olayları kendi gözleriyle görecekti. Russo ve Maxwell ile otomobile bindi. Arkalarından iki polis arabası daha geliyordu.

Malikâneye geldikleri zaman diğer otomobiller yerlerindeydiler. Bunlardan bir kısmı Donlarındı. Ve onları uyarmaları mümkündü. Russo, değişik yerlerden yaklaşık olarak tam yüz ajanın bu baskın için çağırtıldığını söylemişti Jason'a. Bu, Apalachin olayından bu yana en büyük ikinci baskındı, çünkü o zamandan beri ilk defa bu kadar kodaman suçlu biraraya geliyordu.

Maxwell'in otomobili demir parmaklıklı bahçe kapısına yaklaştı. Kendisini bu defa üç araba izliyordu. Russo, pencereden çıkardığı bir megafonla bağırdı.

— «Bu bir FBI baskınıdır... Kapıları açın...»

İçerden hiç bir cevap gelmedi, ama karanlık bahçede bazı gölgelerin koşuştuğu, malikâneyi aydınlatan projektör ışıkları altında, seçiliyordu. Bunlar tehlikeyi içerdekilere bildirmek isteyen gangsterler olacaktı her halde. Maxwell şöförüne emretti.

— «Yık şu kapıyı.»

Bahçe kapısı kilitliydi, ama dışarıya çıkacaklar olduğu için zinciri daha takılmamıştı. Şöför arabayı yavaşça yanaştırarak ön tamponu demir kapıya yasladı. Sonra gaz verdi. Kısa bir süre sonra ortalığı yanık lâstik kokusu kaplamıştı. Arka tekerlekler patinaj yaparak büyük bir hızla dönüyor, bütün bu güce rağmen kapı da dayanmakta devam ediyordu. Şöför otomobili iki - üç metre kadar geri aldıktan sonra, «Sıkı tutunun,» diye homurdandı. Ve gazladı. Bu darbeye dayanamazdı kapı elbette. Kilit kırılarak yerinden fırladı ve kanatlar bir anda arkaya dayandı.

Maxwell'in otomobili malikâneye doğru hızla atıldı. Diğer üç araba onu izliyordu. En arkadan geleni tam kapının ağzında, çıkışı engellemek için enlemesine durdu. Aynı anda bu büyük araziyi çepeçevre saran polis arabalarının üzerlerindeki projektörlerin hepsi birden yanıverdi. Işıkların yönetilmesi için her otomobilde bir polis bırakılmıştı. Yüksek duvarın üzerine bir ip merdiven savruldu ve dışarıda birikmiş ajanlar yukarı tırmanıp birer maymun çevikliğiyle bahçeye atlamaya başladılar. Bu sırada malikâneden fırlayan bir sürü insan yapının arka cephesindeki duvara doğru koşmaya başladı. Buradaki servis kapısından kaçmayı hesaplıyorlardı, ama ortalığı gündüz gibi aydınlatan ışıklar onları hemen buluverdi. Ajanlar bunları yakalayarak geri getirip hepsini birden öndeki büyük oturma odasına tıktılar. Ay-

nı zamanda yapının çevresi de diğer ajanlarla tamamen sarılmış, kapı ve pencereler kontrol altına alınmıştı.

Yapıya giren ajanlar, burasını mahzenden tavanarasına kadar inceden inceye aradılar. Yakaladıkları gangsterleri ite kaka aşağı indirip ön taraftaki oturma odasına kilitliyorlardı. Büyük bir kalabalık meydana gelmişti oturma odasında. Mobilyalar devrilmişti. Yere saçılan cam eşyalar koşuşan ayaklar altında çatırdayarak binlerce parçaya ayrılıyordu. Köşedeki barın üzerinde bulunan şişeler parçalanmıştı. İçkiler, yerdeki halının üzerine akıyordu.

Görünüşe göre elli kadar adam toplanmıştı oturma odasında. Bunların yarısı gangsterlerdi. Jason Dearborne hayatında ilk defa yeraltı dünyasının gerçek yüzünü görüyordu. Bir kısmı tipik hayduttu doğrusu. Onları, birçok kimsenin arasında olsalar bile bir bakışta ayırt edebilirdi. Ama diğerleri... Rahat rahat bankerler, avukatlar, iş adamları, hatta FBI ajanlarıyle karıştırabilirdi insan. Bunların diğerlerinden tek farkı, ellerinde tabancalarının olmamasıydı. Çok azının üzerinde silâh bulunabildi. Adamlar tabancalarını daha baskının başında kanepe ve koltukların altına atmış ya da pencereden dışarı, bahçeye savurmuşlardı. İki ajan, evde buldukları silâhları bir çantaya doldurduktan sonra bahçeye çıkarak fundalıkların arasında diğerlerini aramaya başladılar. Bu arada gangsterler yavaş yavaş dışarıya çıkar-

tılarak kendilerini bekleyen otomobillere götürülmeye başlamıştı. Yarım saat kadar sonra evde dört Don'la Frank Cataffo'dan başka kimsecikler kalmadı. Jason'a sorarsanız Cataffo onun gözünde emekli bir papaza ya da bir kolej müdürüne benziyordu. Deminden beri hiç biri tek bir kelime bile konuşmamıştı.

Maxwell elindeki tutuklama emrini her birine tek tek gösterdikten sonra Cataffo dışında hepsini dışarıya çıkardılar. Russo, onun biraz daha kalmasını istemişti. Ajanın dudaklarında hayal kırıklığına benzeyen bir bükülüş vardı. Sordu :

— «Küçük Julio, Pugaliese nerede? Onun da sizlerle olması gerekiyordu.»

Bir din adamını andıran yaşlı adam karşısındakine boş gözlerle bakıyordu. «Böyle bir adı ömrümde duymadım.»

Jason, New Jerseyli gangsterin son dakikada büyük bir zekâ göstererek fikrini değiştirip kafasını, aslanın ağzına sokmaktan vaz geçmiş olacağını düşündü. Adam, son zamanlara kadar babasına çeşitli kötülükler yapan bu adamlarla biraraya gelmek istemeyebilirdi. Aynı şekilde, buradaki liderler de ona tam anlamıyle güvenmiyorlardı belki, ama Russo'nun, küçük Julio'yu diğerlerinden çok daha fazla arzu ettiğini biliyordu. Jay Jay bu konuda fazla üstelemedi. Capo di tutti capi'ye bir başka soru yöneltti.

— «Pekâlâ, Johnny Dee nerede? Sizin onu

Newark havaalanından alıp buraya getirdiğinizi biliyoruz.»

Cataffo'nun ifadesiz yüzüyle boş bakışlarında hiç değişiklik olmamıştı. Ağır ağır, önceki cevabını tekrarladı.

— «Böyle bir adı ömrümde duymadım.»

Russo yaşlı adamın önünde dikilmesine devam etti. Muhtaç olduğu bilgiyi elde edebilmek için yaşlı gangsterin beynine işlemeye çalışıyordu âdeta. O sırada ajanlardan biri girdi içeriye. Russo kendisine bakana kadar bekledi, sonra başını salladı.

— «Onu bulamadık.»

Maxwell, sert bir sesle sordu.

— «Her yeri aradınız mı?»

— «Garajları, bahçeyi... Tavanarasından mahzene kadar her yer arandı. Adam burada değil.»

Russo'nun dudakları gerildi. Gözlerini Cataffo'dan ayırmaksızın sırıtıyordu. «Burada olması şart,» dedi içeri giren ajana. «Onları izleyen adamımız, buraya geldiklerini gördü .Başka bir yere götürülmesine bu arada imkân yok. Bahçeyi, araziyi yeniden gözden geçirin. Toprağın kazıldığı yerlerde dikkatli araştırmalar yapın. Hem sonra incineratora da bakın iyice.»

Ajan dışarı çıktıktan sonra Russo Cataffo'yu göstererek Maxwell'e döndü. «Kaleyi şimdilik sen koru. Çevreyi bir de ben araştırayım.» Dışarı çıkarak merdivenlerden inmeye başladı. Jason da yanındaydı, ama genç adam, derin

düşüncelere dalan ajanın, kendisinin birlikte geldiğini bile farketmediğini anladı. Dee'yi bulamamak, beklenmedik bir başarısızlıktı çünkü.

Önce tavanarasına çıktılar. Russo sandıkları, bavulları, kutuları açtı. Sonra yatak odalarına girdiler. Ajan buralarda gardıropların içlerini yokluyor, duvarlara vurarak arkalarında boşluk olabilecek yerleri arıyordu. Sonra odaların mimarî durumlarını inceledi. Gizli bir kapıyla girilebilen gizli bir oda bulunup bulunmadığını anlamaya çalışıyordu. Arkasından yatakların altına ve çekmecelere bakmaya başladı. Bu durum karşısında Jason kuru bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

— «Dee'nin ağırlığı ne kadardır demiştin Russo? Buralara sığabileceğini mi düşünüyorsun?»

Ajan gülümsemedi bile. Araştırmasını sürdürüyordu. Anlamdan yoksun bir sesle, «Kendisi değil, ama parçalara ayrılmış vücudu sığabilir,» diye karşılık verdi.

— «Ohh...»

Tavanarasından elleri boş dönen iki arkadaş bu defa birinci kata inip yemek odasından mutfağa, oradan da mahzene girdiler. Şişkodan en ufak bir iz bile yoktu. «Allah kahretsin,» diye homurdandı Russo. «Oysa, buralarda bir yerde olması şart. Dur bakalım... Belki de burada gizli bir oda falan vardır.»

Jason, kapısı açık duran kilere girdi. Bu büyük yer, sanki Cataffo baskın olacağını dü-

şünmüş gibi, ağzına kadar yiyecekle doluydu. Kilerin dibinde ise, vernikle cilâlanmış tahta bir kapıdan kocaman bir soğutma odasına geçiliyordu. Jason, bu kapının yanına giderek kenardaki elektrik düğmesini buldu, açtı. Jason' ın ne yaptığını farkeden Russo parmaklarını şaklattı. Sonra uzun, çabuk adımlarla genç adamın yanına gelerek elini kapı tokmağından çekti.

— «Buradan uzaklaş istersen. İçerde göreceklerinden hoşlanmayabilirsin.»

Sonra kapıyı ancak kendisi geçebilecek kadar aralayıp içeriye kaydı. Kapı, kendi kendisine ardına kadar açılıyordu. Sisli bir duman halinde soğuk hava vurdu dışarıya. Görüşü engelleyebilecek kadar koyu değildi bu sis. Jason, Russo'nun öğüdünü tutarak buradan uzaklaşmak istedi, ama ayakları, beyninin emirlerine uymuyordu. Kapının eşiğine çakılmış gibi durarak içeriye bakmaya başladı.

Köşedeki asma yük arabasından, kancalara takılı sığır, domuz ve koyun gövdeleri sarkıyordu. Russo, arkasına bakmadan oraya doğru ilerledi. Jason o anda, sıraya daha yeni asılmış bir domuz görmüştü. Hayvanın soğuktan kazıklaşmış bacakları, sıradaki diğer gövdelerden daha ilerde duruyordu. Derken Jay Jay Russo'nun iri vücudu görüşünü kapattı. Ajan hayvanı kucakladı, kaldırdı ve yere koydu. Ağır, iri bir yüktü bu. Bunu yere bırakmak için Russo'nun eğilmesi gerekmişti. İşte Jason

o an ilk şişko gangster Johnny Dee'yi gördü. Bu, bir saniye, Russo hemen doğrulana kadar süren bir manzaraydı. Ama, yeterliydi doğrusu. Görüntü, ömrünün sonuna kadar bir daha Jason'ın kafasından silinmedi.

Yağlı, şişman vücut da diğerleri gibi çıplak olarak asılmıştı. Göğsünden, karnından, kol ve bacaklarından bıçakla deşilmiş iri parçalar halinde etler sarkıyordu. Bunların bir kısmı işkence sırasında yakılmıştı da. Kalın demir kanca gerdanının az yukarısından girerek ağzından dışarı çıkmıştı. Vücut ağırlığının gövdeyi aşağıya çekiş acısından ötürü başı geriye doğru atılmış ve ağzı ardına kadar açılmıştı. Avazı çıktığı kadar haykırıyormuş izlenimi uyandırıyordu insanda.

Russo'nun yere bıraktığı domuzun ağırlığı ile Dee'ninki, çelik askıyı düzleştirmişti. Domuzun oradan alınması sonucu, hiç beklenmedik bir anda parçalanmış vücut hareket etti, kaydı ve düştü. Sertleşmiş bacaklarıyle bir saniye kadar ayakları üzerinde sanki canlıymış gibi karşılarında durdu, sonra yere yuvarlandı. Jay Jay, kazıklaşmış vücudun çarpmasiyle devrilmemek için hızla geriye sıçradı. Cesede biraz daha baktıktan sonra topukları üzerinde geriye döndü. Ve Jason'ı o sırada gördü işte. Genç adamın yüzünde bir damla bile kan kalmamış, felç olmuş gibi karşısındaki manzarayı seyrediyordu. Russo onun yanına sokularak dışarıya çıkarttı. Arkasından da kapıyı örttü. Yu-

karıya doğru çıkarlarken genç adam vücudunun, yerdeki ceset kadar buzlaştığını hissediyordu âdeta.

Oturma odasında, Maxwell'le birlikte iki diğer ajan tarafından korunan kaskatı yüzlü, gözlerini bir an bile kırpmayan Cataffo'nun bakışları, mutfağın otomatik kapısından giren Russo'ya doğru kaydı. Jason tarafından izlenen ajanı süzen bu gözler, donuk birer mermer parçası kadar soğuktu. Hiç bir şey belli etmiyorlardı. Jason'ın solgunluğunu görünce kalın üst dudağında hafif bir sırıtma belirir gibi oldu. Sonra kırışık dolu surat gene maskeleşti.

Jay Jay ağır ağır yaşlı adamın üzerine doğru ilerledi. Sıkılı yumrukları, adamı dövmek istediğini açık açık belli ediyordu. Maxwell atıldı :

— «Dur Jay Jay... Dee'yi buldunuz galiba.»

Russo derin bir soluk alarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Sonra, «Aradığınız delil buzların üzerinde,» dedi. Vahşî bir espriydi bu. «Aşağıdaki kasap dükkânına bakın.»

Maxwell dışarıya seğirttiği sırada Russo kendisine en yakın ajanın kelepçelerini alıp bunun bir halkasını Cataffo'nun bileğine, diğer halkasını ise ajana taktı. Sonra dişlerinin arasından tükürür gibi, «**Cosa Nostra**'nın **Capi di tutti capi**'si,» diye homurdandı. «Yürü bakalım.»

Cataffo'yu Maxwell'le Russo götürüyor-

lardı. Jason otomobilini kullanan Russo'nun yanına oturdu. Arka koltuktaki Cataffo'nun yanında ise Maxwell bulunuyordu. Arabanın ön ve arka tarafları, içleri ajan dolu diğer arabalarla kordon altına alınmıştı. Olayı haber alan diğer çetelerin adamları, Cataffo'yu kurtarmak için, beklenmedik bir saldırıya kalkışabilirlerdi. Jason'ın kendi otomobilini bıraktığı kumanda noktasına geldikleri zaman sabah olmuştu. Jason da bu arada aşağı yukarı normal bir şekilde konuşabilecek kadar uğradığı şokun etkisinden kurtarmıştı kendisini. Hattâ dostlarını kutlarken gülmeyi bile başardı.

— «Bu, bir gecede yapılabilecek en büyük işti. Dört tane Don, hepsinin patronu ve yirmi kadar da gangster...»

— «Ama Küçük Julio'yu ele geçiremedik,» diye karşılık verdi Russo. «Saydığın adamlar Maxwell'in malıdır aslında. Ben, Pugaliese'i istiyordum, hâlâ da istiyorum.»

— «Onun, Denapole ile konuşurken sesini kaydeden ses alma cihazının bandı var ya elinizde. Bunu kullanamaz mısınız?»

— «Mahkeme kabul etse bile bu gene de yeterli bir delil olamaz. Avukatlarıyle birlikte Julio da bunun sahte olduğunu, kendisinin tuzağa düşürülmek istendiğini ileri süreceklerdir. Ve bunun böyle olmadığını da ne yazık ki ispat edemeyiz gerçekten. Eh... İnşallah bir başka zaman...»

— «Ama hiç olmazsa, çevredeki diğer ai-

lelere de epey göz dağı verdiniz ve onları bir hayli zarara uğrattınız.»

— «Ne münasebet,» diye homurdandı Russo. «Daha bir hafta sürmeden dört tane yeni Don ve gerekirse bir de Capo di tutti capi seçerler kendilerine. Onları durdurmuş değiliz. Ve kolay kolay durduramayız da. Bu dünyadaki bütün insanlar yüce ahlâk felsefesine erişemeden buna imkân yok. Ve böyle bir şey gerçekleşebilirse dünya, bu dünya olmaktan çıkar, cennet olur zaten.»

— 18 —

Russo, cumartesi sabahları geç saatlara kadar yatmasını ve boş zamanlardaki sevişmelerinin tadını çıkartmayı severdi. Oysa o sabah telefon, daha uyanma vakti gelmeden çalmaya başladı. Kızgın bir tavırla homurdanıp gözlerinden tekini açarak başucundaki saata baktı. Sonra telefon gürültüsüne küfür ederek bağırdı.

— «Daha gün bile ışımadan telefon eden bu namussuz da kim acaba? Saat daha sekiz. Ben ise tatildeyim yahu.»

Karısı, uyanan bir kedi gibi gerindi, sonra Russo'nun üzerine eğilerek kulağını şiddetle ısırdı. «Eğer telefona cevap verirsen, sorularının karşılığını da öğrenirsin şekerim.»

— «Cehenneme kadar yolları var...» Dönüp kadının sıcak vücuduna kendisininkini yapıştırdı. Kalçalarını sıvazlayarak yukarılara doğru çıkarken dördüncü defa çaldı telefon.

Jay Jay kadının butlarını sıkı sıkı kavra-

maya fırsat bulamadan Edy Russo yorganı atarak hızla yattığı yerden fırladı. Ve telefonun durduğu hole doğru koştu. Howie bir hayli hastaydı. Yanında devamlı bir hemşire bulunduruluyordu. Telefonun kapanma ihtimalini bu yüzden kulak arkası edememişti genç kadın.

Russo yatak odasının açık kapısından koşarak çıkıp hole doğru seğirten genç kadının çıplak, her adım atışından dans eder gibi oynayan kalçalarına baktı. Gördüğü manzaradan son derece hoşnut kalmıştı. Kadının telâşla cevap verdiğini duydu. Sonra ses tonunun rahatlayıverdiğini farketti. «Oh... Sen nasılsın şekerim?» diyordu Edy. «Efendim... Hayır, hiç bir işimiz yok. Çok iyi olur. Sahi mi?.. Tabiî, şimdi gidip alırım. Güle güle...»

Geri döndü, gardırobun kapısını açarak içinden bir pantolonla bulüz çıkardı. Giyinirken anlatıyordu bir yandan.

— «Telefon eden Mary Dearborne'muş. Bu akşam bizi yemeğe bekliyorlar. Jason da bugünkü gazetelerde seni çok şaşırtacak bir haber olduğunu söyledi. Şimdi aşağı inip gazeteleri alacağım.»

— «Gazeteler beklesin yahu. Gel, buraya gel.»

Edy, Russo'ya burnunu kıvırarak komiklik yaptıktan sonra koşarak aşağıya indi. Az sonra Times gazetesi ile dönmüştü. Sonra bunu Jay Jay'in önüne atarak ters yanından okumaya çalıştı. Russo bir dirseğine dayanmış,

manşetleri tarıyordu. Aradığını, diğer sütunların arasında sıkışmış bir şekilde buldu sonunda. Bilmeyenler için haberin gerçekten fazla bir önemi yoktu. Parmağıyle gösterirken, «Vay, vay, vay...» diye mırıldandı.

Gösterilen yeri, Edy de okudu. «Lawrence Wade, avukatı vurdu.» Omuzlarını silkti. «Kim bunlar Jay Jay?»

Russo okumasını bitirdikten sonra başını kaldırarak o çarpık gülümsemesiyle karısına baktı. «Hatırlıyor musun? Hani evlenmemizden altı ay kadar önce cinayet sendikası Big —C— mağazalarını kuvvet yoluyle mahva sürüklemeye çalışmıştı...»

— «Nasıl hatırlamam canım?... Seninle bu yüzden tanışmıştık ya.»

«... ve iki tane sabun fabrikatörü ortadan kaybolmuştu?... İşte bu Larry Wade onlardan biri. Dinle bak...» Sesli sesli okumaya başladı.

— «Dün öğleden sonra Lawrence Wade, bir zamanlar New Jersey Mafia ailesinin başı olduğu sanılan Julio Pugaliese'in küçük oğlu avukat Julio Pugaliese'in Madison caddesindeki bürosuna gitmiş ve avukata üç el ateş ederek öldürmüştür. Bundan sonra polise teslim olan Wade şunları söylemiştir:

'Bundan bir süre önce kuzenim Frank Wade ile karısı öldürülmüştü. Bu cinayetin Johnny Dee adındaki gangster tarafından hazırlandığını biliyorum. Johny Dee ise Pugaliese tara-

fından destekleniyordu. O olaydan sonra Johnny Dee de...'

— «Bunun gibi bir sürü şey...» diye okuduğu haberi bitirdi Jay Jay. «Sana çok teşekkür ederim Larry Wade. Budalasın, ama beni büyük bir yükten kurtardın.»

Sonra gazeteyi birdenbire yere fırlatıp uzandı, Edy'yi, kolundan tuttuğu gibi çekip yatağa aldı. Gülümsüyordu.

— «Pugaliese hikâyesi de bu şekilde sona erdi. Şimdi buraya bak kadın... O üzerindeki elbiseleri çıkart ve beni gerektiği gibi uyandır bakalım.»

S O N

DAR DİZİ

Topaz	Leon Uris	(tükendi
Sokakların Çocuğu	Orhan Kemal (3. Baskı)	15,–
Çarın Çizmeleri	Zoşçenko (2.Baskı)	20,–
Komedyenler	Graham Greene	20,–
Kaçak	Orhan Kemal (2.-Baskı)	15,–
Anne	Mario Puzo (3. Baskı)	15,–
Bağımsızlık - Sosyalizm	Enver Abd - El Malik	20,–
Bebek	İra Levin	(Basılıyor
Kiev'deki Adam	Bernard Malamud ,	15,–
Çöpçatan	Guj des Cars	20,–
Gökkuşağı I	Mario Simmel (2. Baskı)	20,–
Gökkuşağı II	Mario Simmel (2. Baskı)	20,–
Ay Büyürken Uyuyamam	Necati Cumalı (3.Baskı)	15,–
Evlât	Hervé Bazin	15,–
Yalnız Havyarla Yaşanmaz	M. Simmel (2. Baskı)	25,–
Güneşten de Sıcak	Mario Simmel	(Basılıyor)
Küçük Köpekli Kadın	Anton Çehov	20,–
Alkollü Anılar	Jack London	20,–
Çalınmış Rüyalar I	Mario Simmel	20,–
Çalınmış Rüyalar II	Mario Simmel	20,–
Teşhirci	Henry Sutton	20,–
Askerin Öyküsü	Guy Sajer	20,–
Sevgi, Aşk, Tutkularımız	İhsan Ünlüer	15,–
7 Aşk Dakikası	İrving Wallace	25,–
Neşeli Oluşuma Şaşıyorum	Mario Simmel	15,–
Bahar Korkusu	Hellmut Kirst	20,–
Altın	Alistair Mac Lean	15,–
Zengin ve Yoksul	İrwin Shaw	25,–
Bir Başka Kadın	John Fowles	20,–
Ağdakiler	Hans Habe	20,–
Kanunun Kuvveti	Robin Moore	20,–
Dokuz buçukta Bilardo	Heinrich Böll	15,–
Dünya Evi	Orhan Kemal	20,–
Manuş	Roger. Peyrefitte	20,–
Sürüklenenler I	James Michener	20,–
Sürüklenenler II	James Michener	20,–
İktidar Çamuru	R. Penn Warren	25,–

38	Gölgeler I	İrving Wallace	20,-
39	Gölgeler II	İrving Wallace	20,-
40	Babanın Suçu	Elia Kazan	25,-
41	Mafiadaki Amcam	Peter Mc Curtin	15,-
42	Savaşın Soluğu I	Herman Wonk	25,-
43	Savaşın Soluğu II	Herman Wouk	25,-
44	Şeref Sözü	Orlando Petrocelli	20,-
45	Karakol (2. Baskı)	Dorothy Uhnak	25,-
46	Pariste Son Tango (3. Baskı)	Robert Alley	15,-
47	Uzay Yolu I	James Blish	10,-
48	» » II	James Blish	10,-
49	» » III	James Blish	10,-
50	Kan Kardeşi (2. Baskı)	P.S. Ballard	20,-
51	Vurguncular	Harold Robbins	25,-
52	Kurban	James Barlow	15,-

MEŞHUR ROMANLAR SERİSİ

Aşk Acıları	A. J. Cronin	20,—
Arka Sokak	Fanny Hurst	20,—
İnsanlar Yaşadıkça	James Jones	15,—
Karanfilli Kadın	A. J. Cronin	12,50
Çıplak Maya	S. Edwards	10,—
Her Sabah Gibi	S. Graham	10,—
Pikvik	Charles Dickens	10,—
Genç Kızlar	Vincent Ewing	20,—
Leopar	G. Lampedusa	10,—
Kıyamete İki Saat	E. Burdick	10,—
Artamonovlar	Maksim Gorki	12,50
Kleopatra	Emil Ludwig	15,—
Tom Jones	Henry Fielding	12,50
Siyah Melek	Mika Waltari	12,50
Krallar Önde Gider	J. D. Brown	10,—
Alkatraz Kuşçusu	T. E. Gaddis	12,50
Kader Rüzgârı	Erskin Caldwell	12,50
Karolin'in Aşkları	C. S. Laurent	12,50
Karolin Saray Sevgilisi	C. S. Laurent	12,50
Aşkın Sonu	Graham Greene	12,50
Karanlığın İçinden	Helen Keller	10,—
Yuvanın Bekçileri	S. Ann Grau	12,50
İguana Gecesi	Tennesee Williams	15,—
El Sid	Robert Krepps	12,50
Sahika	A. J. Cronin	20,—
Navaron'un Topları	Alistair Mac Lean	10,—
İki Şehrin Hikâyesi	Charles Dickens	15,—
Bir Genç Kız Yetişiyor	Betty Smith	20,—
İkili Oyun	Lawrence Durrell	15,—
Neşeli Günler	Maria Von Trapp	15,—
Rus Senfonisi	Heinz Konsalik	15,—
Sisli Ufuklar	Taylor Caldwell	15,—
Girdapta	Aleksi F. Pisemski	15,—
Aşk ve Gurur	Jane Austen	20,—
Tepedeki Hayat	John Braine	12,50
Vadideki Zambak	Honore de Balzac	15,—
Masum Suçlular	Dariel Telfer	15,—

Oliver Twist	Charles Dickens	15,
Bülbülü Öldürmek	Harper Lee	15,
İnsanların Dünyası	A. S. Exupery	12,
Altın Vücutlar	Charles Gorham	15,
Ölüler Genç Kalır	Anna Seghers	20,
Romalı Dilber	Alberto Moravia	15,
Misis Parkington	Louis Bromfield	15,
Günah Yılları	L. Douglas	12,
Merhamet	Stefan Zweig	15,
Ayrılık Şarkısı	F. Barclay	15,
Çalardı Baselin Çanları	Louis Aragon	15,
Aşk Bitmesin	Emile Zola	15,
Vadim Okadar Yeşildiki	R. Llewellyn	20,
Amber	K. Windsor	20,
Yalnız Seninim	Harold Robbins	20,
İnsanlığın Durumu	André Malraux	15,
Kırlangıç Yuvası	Taylor Caldwell	15,
Yeşil Yunus Sokağı	Elizabeth Goudge	25,
Orkide	Pearl S. Buck	20,
Aşk Günleri	Harold Robbins	20,
Güller ve Sevgililer	Margaret Kennedy	20,
Sevmek Zamanı	Serge Dalene	20,
Beni Nasıl Unuttun	James Hilton	20,
Sensiz Yaşanmaz	Harold Robbins	2
Kadın Dünyası	Pearl S. Buck	2
Aşk Bekliyor «Aşk Makinası»	Jacqueline Susann	2
Aşkların En güzeli	Emilé Zola	2
Çıplak Umutlar	V. Georgiu	2
Esir Kalpler	Barbara Cartland	2
Sevenler de Ölür	Simone de Beauvoir	2
Yaşamak İstiyorum	Ayn Rand	2
Her Zaman Bekleyeceğim	Grace Metalious	2
Renkli Peçe.	Somerset Maugham	[illegible]
Rebecca	Daphné du Maurier	1
Uğultulu Dalgalar	Elizabeth Goudge	2
Rüyadaki Sevgili	Theresa Charles	2
Aşk Kıvılcımları	Barbara Cartland	2
Bana Aşkını Söyle	Harold Robbins	2
Rüzgâr Gibi Geçti	Margaret Mitchell	25,

Fırtınalı Arzular I	Irwing Stone	25,—
Fırtınalı Arzular II	Irwing Stone	25,—
Birleşen Ruhlar	Emile Zola	20,—
Ömrümce Sevdim Seni	Harold Robbins	25,—
Beyazlı Kadın	Wilkie Collins	20,—
Gelin Çiçekleri	Barbara Cartland	20,—
Biricik Sevgilim	James Clawell	25,—
İlk Aşk Unutulmaz	Taylor Caldwell	25,—
Kalbimdeki Kadın «Emma»	Jane Austen	20,—
Çarpışan Kalpler	Barbara Cartland	20,—
Beni Bırakma	Harold Robbins	15,—
Unutamadığım «Jack»	Alphonse Daudet	20,—
Aşk Uğruna	Jacques Carton	20,—
Aşkımın Denizleri	Barbara Cartland	20,—
Yaralı Kalpler	Phyllis Whitney	20,—
Kır Çiçeği	Barbara Cartland	20,—
Jane Eyre	Charlotte Bronte	15,—
Aşksız Geceler	Barbara Cartland	20,—
Kalp Daima Hatırlar	Dolores Pala	20,—
Aşk Pınarı	Barbara Cartland	20,—
Kalbimdeki Yıldız	Barbara Cartland	20,—
Günahsız Dudaklar	Georgette Heyer	20,—
Yeşil Yıllar	A. J. Cronin	25,—
Yalnız Sen Vardın	Taylor Caldwell	25,—
Bir Aşk Rüyası	Barbara Cartland	20,—
Buruk Kalpler	Barbara Cartland	20,—
Dilek Kuşları	Catherine Gaskin	20,—
Sana Tapıyorum	Netta Muskett	20,—
Kâbus Şatoşu	A. J. Cronin	20,—
Aşk Fısıtıları	Taylor Caldwell	20,—
Mahzun Sevgili	Barbara Cartland	20,—
Aşkınla Yaşadım	Anya Seton	20,—
Seven Kalpler	Barbara Cartland	20,—
Alevli Gözler	Katleen E. Woodiwise	25,—
Marya	Harold Robbins	20,—
Sevmek Güzel Şey	Barbara Cartland	20,—

ALTIN NOBEL DİZİSİ

Palyaço	H. Böll (Nobel 1972)	15,—
Babasız Evler	H. Böll (Nobel 1972)	20,—
Dokuzbuçukta Bilardo	H. Böll (Nobel 1972)	15,—
Kara Ada Defteri	P. Neruda (Nobel 1971)	15,—
İvan Denisoviç	Soljenitsın (1970)	20,—
Kanser Koğuşu	Soljenitsın (1970)	25,—
Godot'yu Beklerken	S. Beckett (1969)	15,—
Karlar Ülkesi	Kavabata (1968)	15,—
Kiraz Çiçekleri	Kavabata (1968)	(tükendi)
Kasırga	Asturias (1967)	15,—
Bir Gecelik Misafir	Agnon (1966) Cilt I	15,—
Bir Gecelik Misafir	Agnon (1966) Cilt II	15,—
Tılsım	Agnon (1966)	(tükendi)
Durgun Don	Şolohof (1965) Cilt I	20,—
Durgun Don	Şolohof (1965) Cilt II	20,—
Durgun Don	Şolohof (1965) Cilt III	20,—
Durgun Don	Şolohof (1965) Cilt IV	20,—
Ve Durgun Akardı Don	Şolohof (1965) Cilt I	20,—
Ve Durgun Akardı Don	Şolohof (1965) Cilt II	20,—
Ve Durgun Akardı Don	Şolohof (1965) Cilt III	20,—
Ve Durgun Akardı Don	Şolohof (1965) Cilt IV	20,—
Vatan İçin Döğüştüler	Şolohof (1965)	(tükendi)
Uyandırılmış Toprak	Şolohof (1965)	(tükendi)
Don'da Hasat	Şolohof (1965)	(tükendi)
Uyanış	J. P. Sartre (1964)	20,—
Bekleyiş	J. P. Sartre (1964)	20,—
Tükeniş	J. P. Sartre (1964)	20,—
Bulantı	J. P. Sartre (1964)	20,—
Fareler ve İnsanlar	Steinbeck (1962)	20,—
Bitmeyen Kavga	Steinbeck (1962)	15,—
Acı Hayat	Steinbeck (1962)	20,—
Cennet Yolu	Steinbeck (1962)	30,—
Drina Köprüsü	İvo Andriç (1961)	20,—
Gün Batarken	İvo Andriç (1961)	(tükendi)
Üç Kırmızı Güvercin	Seferis (1963)	12,50
Doktor Jivago	Pasternak (1958)	25,—
Veba	Albert Camus (1957)	15,—
Yabancı	Albert Camus (1957)	15,—

Platero ve Ben	Jimenez (1956)	10,—
Silâhlara Veda	E. Hemingway (1954)	20,—
Çanlar Kimin İçin Çalıyor	E. Hemingway (1954)	25,—
Ya hep, Ya hiç	E. Hemingway (1954)	15,—
Gecenin Sonu	F. Mauriac (1952)	15,—
Aylaklığa Övgü	B. Russell (1950)	10,—
Lekeli Günler	W. Faulkner (1949)	12.50
Pastoral Senfoni	André Gide (1947)	15,—
Gençlik Bunalımları	H. Hesse (1946)	12,50
Taşra Kızı	Sillanpaa (1939)	(tükendi)
Dost Toprak	P. S. Buck (1938)	(Basılıyor)
Ana	P. S. Buck (1938)	15,—
Canavar Tohumu	P. S. Buck (1938)	(tükendi)
Gölgelenmiş Yıllar	Pirandello (1934)	15,—
Buddenbrook Ailesi	T. Mann (1929) Cilt I	15,—
Buddenbrook Ailesi	T. Mann (1929) Cilt II	15,—
Gelin Tacı	Sigrid Undset (1928)	12,50
Ağıt	Grazia Deledda (1926)	15,—
Tanrılar Susamışlardı	Anatole France (1921)	15,—
Açlık	Knut Hamsun (1920)	20,—
Yaşama Sevgisi	Romaind Rolland (1915)	15,—
Gora	Tagore (1913)	(tükendi)
Mutluluğu Beklerken	S. Lagerlöf (1909)	(tükendi)
Sevgili Wanda	G. Hauptmann (1912)	12,50

SERİ 21 (Çağdaş Yazarlar)

Garp Cephesinde Yeni Birşey Yok	E. M. Remarque	15,–
Kadınca	Simone de Beauvoir	20,–
İklimler	Andre Maurois	15,–
Çırak	Bernard Malamud	15,–
Benim Tatlı Günlerim	Simon Vestjik	20,–
Çıplak Mankenler	Christian Bernadac	15,–
Yeşil Yıllar	A. J. Cronin	25,–
İkili Oyun	Lawrence Durrel	15,–
Sevenler de Ölür	Simone de Beauvoir	20,–
İnsanların Dünyası	A. Saint Exupery	12,50
Bozuk Düzen	Henry Troyat	15,–
Gölgede Kalan Günler	Paul Andréota	15,–
Menekşeli Tepeler	V. Georgiu	(tükendi)
Geceler Güzeldir	Scott Fitzgerald	20,–
Sevmek ve Ölmek Zamanı	E. M. Remarque	20,–
Bulantı	Jean Paul Sartre	20 –
Acımak	Stefan Zweig	20.

ALTIN KLÂSİKLER DİZİSİ

Suç ve Ceza	Dostoyevski	Cilt I	20,—
Suç ve Ceza	Dostoyevski	Cilt II	20,—
Budala	Dostoyevski		25,—
Karamazof Kardeşler	Dostoyevski	Cilt I - II	20,—
Karamazof Kardeşler	Dostoyevski	Cilt III-IV	20,—
İnsancıklar	Dostoyevski		20,—
Kumarbaz	Dostoyevski		15,—
Ezilenler	Dostoyevski		20,—
Diriliş	Tolstoy		25,—
Vadideki Zambak	Balzac		15,—
Kuzin Bette	Balzac		15,—
Eugenie Grandet	Balzac		15,—
Goriot Baba	Balzac	(Basılıyor)	20,—
İlâhi Komedya	Dante	Cilt I	12,50
İlâhi Komedya	Dante	Cilt II - III	15,—
Meyhane	Emile Zola	(Basılıyor)	25,—
Nana	Emile Zola		20,—
Monte - Kristo	A. Dumas (Per)	Cilt I	20,—
Monte - Kristo	A. Dumas (Per)	Cilt II	25,—
Kamelyalı Kadın	A. Dumas (fills)		15,—
İnsanlık Suçu	T. Dreiser	Cilt I	15,—
İnsanlık Suçu	T. Dreiser	Cilt II	20,—
Kırmızı ve Siyah	Stendhal		25,—
Tehlikeli Alâkalar	Laclos		20,—
Umut Parkı	Jane Austen		20,—
Kül ve Ateş	Jane Austen		20,—
Aşk ve Gurur	Jane Austen		20,—
Buddenbrook Ailesi	Thomas Mann	Cilt 1	15,—
Buddenbrook Ailesi	Thomas Mann	Cilt II	15,—
Kıyıdaki Değirmen	George Eliot		20,—
Kalabalıktan Uzak	Thomas Hardy		15,—
Hayat Bağları	Thomas Hardy		20,—
Köyün Çocuğu	Eschenbach		15,—
Gurur Dünyası	Thackeray		25,—
Thais	Anatole France		15,—
Oliver Twist	Dickens		20,—

David Copperfield	**Dickens**	**30,—**
İki Şehrin Hikâyesi	**Dickens**	**20,—**
Jane Eyre	**Charlotte Bronte**	**15,—**
Yüzbaşının **Kızı**	**Puşkin**	**15,—**
Aşık Kadınlar	**D. H. Lawrence**	**20,—**
Karmen	**P. Mérimée**	**15,—**
Jack (Unutamadığım)	**A. Daudet**	**20,—**
Yunus Emre	**A. Gölpınarlı**	**25,—**
Hüsnü **Aşk**	**Şeyh Galip**	**20,—**
Köroğlu	**Mehmet Seyda**	**12,50**

KAN KARDEŞİ

P. D. BALLARD

